

Wm. J. Brown.

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961104754

๗ ก.ย. ๒๕๒๑
๒๐๗๑

๘๓
๑ ๖๕๕๑
๒๕๒๐

ใครจะมาไปให้เข้าตัวใครของ
ใคร(๑)ให้คนให้ค่ากรงไป

คนจะท้อไปไม่ได้กับใคร
ทางจิตใจไปให้คนไปให้คน

พระยาพิชัยดาต๊ะ ๖ รัชกาลที่ ๖

“เรากลัว”

บรรพบุรุษของไทยแต่โบราณ
 ได้ปลื้มใจได้ใจได้ใจมิใช่เบา
 ลุกุลคามเทศน์เทศนากายหน้า
 อนาคตจะต้องมีประเทศไทย
 ถึงขงขงถึงโคตราก็ไม่หวั่น
 ลือลือลือ ลือลือลือ ลือลือลือ
 บ้านเมืองเรารเราต้องรักษา
 เกียรติศักดิ์ของเราเราเชิดชู

ปากน้ำป๋อใจเมืองคุ่มหญ้า
 หน้าที่เรารักษาไป
 จะได้มีพสุธาตาดี
 มีขอมให้ผู้ใดมาทำลาย
 จะสู้กันไม่หวั่นหรือกลัว
 ถึงเป็นคณบดีทั้งนั้นก็คงดู
 อดยากทำลายไปเราสู้
 เราสู้ไม่ถอยลงใจเด็ดขาด

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานแกบทหาร-ตำรวจ ข้าราชการ และ ข้าราชการ

พระศรี

บาทพระสงฆ์ทางเหนือพระศัพ

พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต พ.ศ. ๒๔๖๖

พระศรีวิภาวดีรังสิต
สมเด็จพระศรีวิภาวดีรังสิต
สมเด็จพระศรีวิภาวดีรังสิต
สมเด็จพระศรีวิภาวดีรังสิต
สมเด็จพระศรีวิภาวดีรังสิต

สมเด็จพระศรีวิภาวดีรังสิต

หมายรับสั่งที่.....

สำนักพระราชวัง

๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐

หม่อมเจ้าวิภาวดี รั้งสิต ท.จ.ว. ชนมาอายุ ๕๗ ชายาในหม่อมเจ้าปิยะรั้งสิต รั้งสิต ประสพเหตุถึงชีพิตักษัย ขณะไปปฏิบัติราชการตามหน้าที่ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ มอบหมาย ณ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ เชิญพระศพมาตั้ง ณ กรุงเทพมหานคร ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานน้ำสรงพระศพ ที่พระที่นั่งทรงธรรม วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม เป็นกรณีพิเศษ

รับพุด์สัปดาภิ ที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ เวลา ๑๖.๐๘ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินโดยรถยนต์พระที่นั่งไปยังพระที่นั่งทรงธรรม วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม พระราชทานน้ำสรงพระศพแล้ว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานโกศมณฑปประกอบพระศพเป็นพระเกียรติยศ ประคิบฐานตั้งแต่งแวคล้อมค้ายเครื่องพระอิสริยยศ เสร็จแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงทอดผ้าไตรถวายพระสงฆ์ ๑๐ รูปสดับปกรณ์ พระสงฆ์ถวายอนุโมทนา ถวายอภิวาท แล้วสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ นำเชิญพระราชกุศลมิพระธรรมเทศนาถนัด ๑ พระ ๔ รูปสวดธรรมคาถา จบแล้ว ถวายอนุโมทนา ถวายอภิวาท แล้วพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงจุกฐูปเทียนหน้าเตียงพระสวดพระอภิธรรม เสด็จพระราชดำเนินกลับ

แต่งกายเครื่องแบบปรกติขาว ใส่ออก

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีพระพิธีธรรมสวดพระอภิธรรมกำหนด ๗ คืน แล้วพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ในการพระศพ.

หมายรับสั่งที่.....

สำนักพระราชวัง

๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ บำเพ็ญพระราชกุศล ๗ วัน พระราชทานพระศพ หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ท.จ.ว. ที่พระที่นั่งทรงธรรม วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม

วันอังคาร ที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ เวลา ๑๖.๓๐ น. สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราลงกรณ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จพระราชดำเนินไปทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจแทนพระองค์ ทรงวางพวงมาลาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่หน้าโกศพระศพ พระสงฆ์ ๑๐ รูปสวดพระพุทธมนต์ จบมีพระธรรมเทศนาถ้อยคำ ๑ พระ ๔ รูปสวดธรรมคาถา พระพิธีธรรมสวดพระอภิธรรม

วันพุธ ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ เวลา ๑๑.๐๐ น. ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระราชวงศ์ปฏิบัติในการเลี้ยงพระสงฆ์ ๑๐ รูปที่สวดพระพุทธมนต์แต่ก่อนแล้วพระสงฆ์อีก ๑๐ รูปสดับปกรณ์ เป็นเสร็จการ

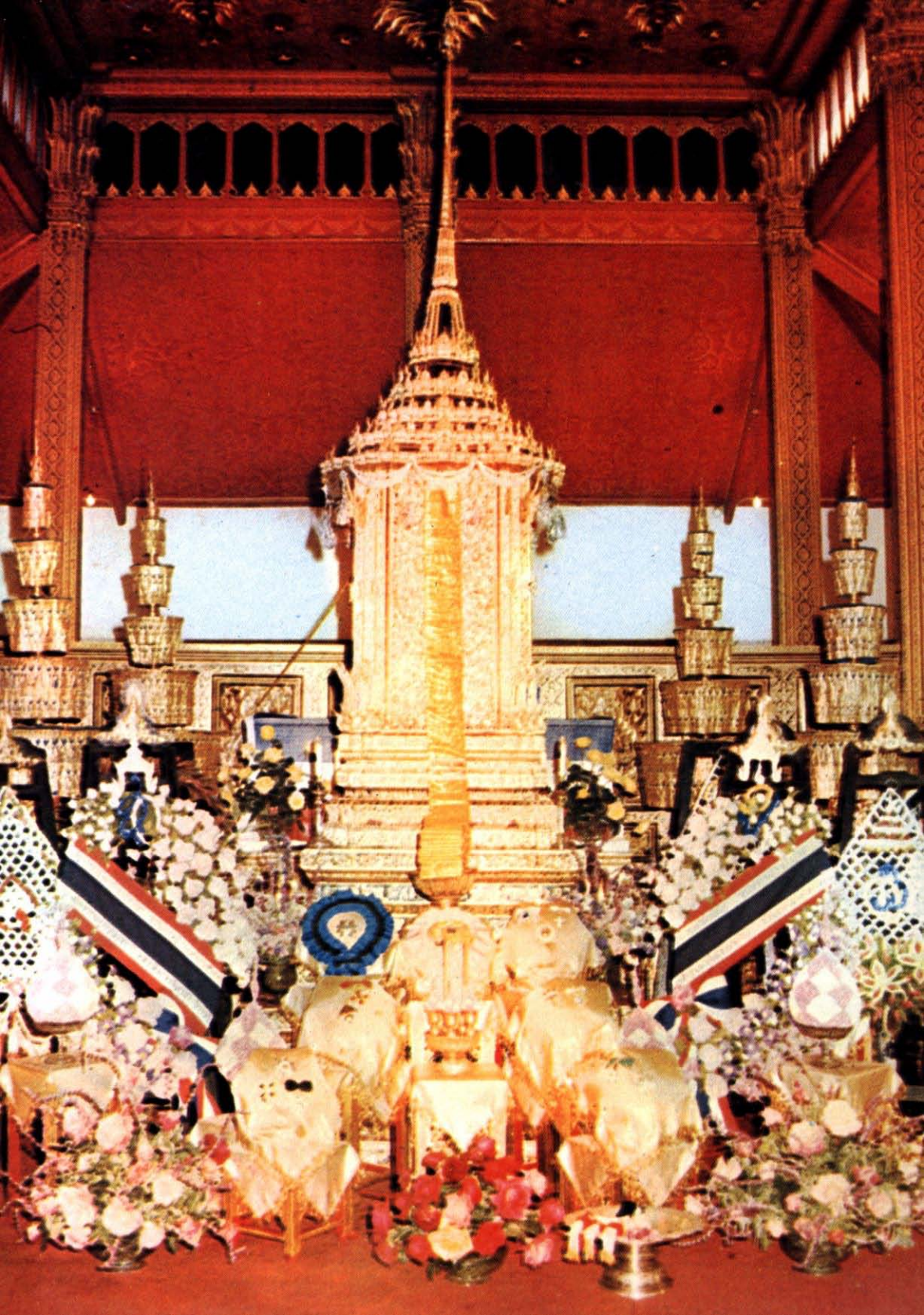
แต่งกายเครื่องแบบปกติขาว ไว้ทุกข์.

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

พระราชทานสัญญาบัตร
โปรดเกล้าฯ ให้

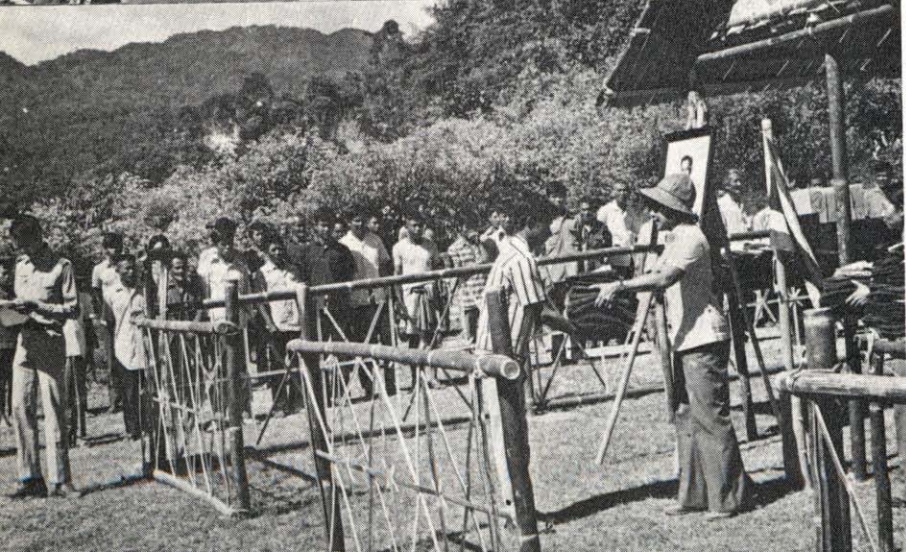

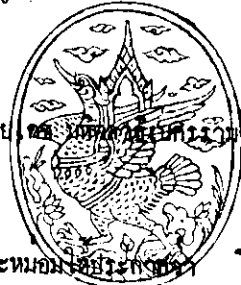

ประกาศสถาปนา
พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต

สมเด็จพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ โปรดกระหม่อมโดยพระกรุณาฯ โดยที่

ทรงพระราชอนุสรณ์คำนึงถึง หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ว่าเป็นพระราชวงศ์ฝ่ายในที่ไต่
ทรงบำเพ็ญกรณียกิจอันได้ทรงปฏิบัติ โดยทางแกว่นเมืองและประชาชน เป็นอเนกปริยาย
ทรงปรีชาสามารถในทางอักษรศาสตร์ ทั้งทรงกว้างขวาง โดยเฉพาะ
ในทางอักษรศาสตร์ ทางภาษาบาลีสันสกฤต ไทยและต่างประเทศ ทั้งทรงสันตึกใน
การประพันธ์เป็นหนังสือ และทรงแต่งหนังสือต่าง ๆ มากมาย ทั้งแต่งและเรียบเรียง
เขียนเรื่องสำหรับเด็ก และหนังสือสำหรับเด็กในโรงเรียน เมื่อมีอายุเพียง ๑๔ ปี และ
ต่อมาได้ทรงกระทำอยู่เป็นอันมาก โดยทรงประพันธ์หนังสือขึ้นไว้หลายเรื่อง ทั้งที่เป็น
นวนิยาย เรื่องสั้นทะเลศรและสารคดี ปรากฏเป็นที่คิดใจและเป็นที่ยอมรับอย่างสูงของ
ผู้อ่าน นอกจากนี้ยังได้ทรงแปลหนังสือของนักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียงจากต่างประเทศเป็น
ภาษาไทยอีกหลายเรื่องด้วย จากผลงานก้านวรรณกรรมอันนี้ ทำให้ทรง เป็นนักประพันธ์

ผู้ขอเสียงเกียรติคุณแพร่หลายอยู่จนในปัจจุบัน อนึ่ง โดยที่ความปรากฏเป็นที่ประจักษ์
อยู่โดยทั่วไปว่า หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต เป็นผู้ประกอบคุณคุณวิเศษสามารถผู้หนึ่ง
จึงได้รับพระมหากรุณาธิคุณ โปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้รับราชการสนองพระ เกษพระคุณ
อย่างใกล้ชิดอยู่ตลอดเวลาทั้งในประเทศและเมื่อเสด็จพระราชดำเนินไปยังนานาประเทศ
ซึ่งก็ไต่ทรงปฏิบัติราชการน้อยใหญ่สนองพระ เกษพระคุณด้วยความเรียบร้อยเป็นอย่างดีตลอด
มา จากการที่ได้เสด็จไปต่างประเทศทั้งที่เป็นการส่วนพระองค์เอง และในโอกาสตามเสด็จ
พระราชดำเนิน ทำให้ทรงเป็นที่รู้จักของบุคคลสำคัญ ๆ ในโลกโดยทั่วไปเป็นอย่างดี
อันเป็นทางทำให้นานาชาติเข้าใจประเทศไทยดีขึ้น ทั้งนี้แม้ว่าทรง เป็นผู้มีส่วนช่วย
ในการเผยแพร่เกียรติภูมิของชาติส่วนหนึ่งด้วย

กรณียกิจของหม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ที่ได้ทรงปฏิบัติอันเป็นคุณประโยชน์
แก่ประเทศชาติประชาชน นอกจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ยังมีอีกประการหนึ่งที่เห็นว่า
เป็นการสำคัญยิ่ง คือ ทรงมีพระทัยเปี่ยมด้วยเมตตากรุณา ทรงห่วงใยในความเป็นอยู่
ของประชาชนทั่วไป ได้เสด็จออกไปเยี่ยมเยียนและสงเคราะห์อนุเคราะห์ประชาชน
ด้วยการส่งเสริมในทางความเป็นอยู่ การทำอาชีพ การศึกษา การรักษาพยาบาล ใน
ชนบททุกแห่งที่มีโอกาสเสด็จไปถึง ไต่ทรงปฏิบัติเช่นนี้เป็นประจำเป็นระยะเวลายาวนาน
นับสิบปี อันเป็นเหตุให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงอาศัยเป็นที่กำบังในค้ำนี้
มาโดยตลอด โดยเฉพาะทางจังหวัดภาคใต้ นั้น หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต เสด็จไป
ปฏิบัติกรเป็นประจำ ไต่ทรงปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายด้วยความกล้าหาญ เกิดเกี่ยว
โดยมิได้หวาดเกรงต่อความยากลำบากและภัยอันตรายใด ๆ ทรงตั้งพระทัยอย่างแน่วแน่

ที่จะปฏิบัติภารกิจเพื่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่ชาติบ้านเมืองและประชาชนส่วนใหญ่เป็นสำคัญ
แม้บางครั้งต้องเสี่ยงอันตรายคือชีวิต เขาไปตรวจเยี่ยมมาทุ่งขวัญและประธานสิ่งของ
พระราชทานแก่เจ้าหน้าที่พลเรือน ตำรวจ ทหาร สมาชิกกองอาสาวิชาดินแดน และ
ประชาชน ในเขตที่มีผู้ก่อการร้ายปฏิบัติการอย่างรุนแรง ก็ทรงอุทิศหาอย่างแรงกล้าใน
อันที่จะปฏิบัติหน้าที่โดยมิได้ทอดทิ้ง จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๒๐
ระหว่างทางที่เสด็จโดยเฮลิคอปเตอร์ นำสิ่งของพระราชทานไปตรวจเยี่ยมมาทุ่งขวัญ
ตำรวจทหารที่ปฏิบัติการ ที่อำเภอเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามปกติ ขณะประทับ
อยู่บนเฮลิคอปเตอร์นั้น ทรงทราบจากวิทยุว่า มีตำรวจตระเวนชายแดนได้รับบาดเจ็บ
สาหัสจากถล่มระเบิด ๒ คน ภัยความที่ทรงห่วงใยผู้ได้รับบาดเจ็บ เกรงว่าจะได้รับ
อันตรายถึงชีวิตหากมิได้รับการรักษาพยาบาลให้ทันท่วงที จึงทรงให้นักบินนำเฮลิคอปเตอร์
ร่อนลงเพื่อรับคนเจ็บนำส่งโรงพยาบาล ขณะนักบินนำเครื่องร่อนลงคำที่ใกล้บ้านเหนือ
คลอง ได้ถูกผู้ก่อการร้ายซึ่งชุมนุมอยู่ภาคพื้นดิน ระดมยิงอย่างหนาแน่น กระสุนของ
ผู้ก่อการร้ายถูกเฮลิคอปเตอร์และทะลุเข้ามาถูกหม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต เป็นมากแฉด
ฉกรรจ์ และในที่สุดก็ไปถึงซีพีทีกษัย บนเฮลิคอปเตอร์ที่นำเสด็จกลับมายังจังหวัด
สุราษฎร์ธานีในวันนั้น

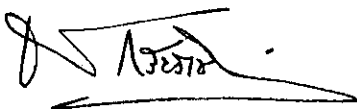
เมื่อพิจารณาถึงภารกิจที่ หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ได้ปฏิบัติภารกิจเพื่อ
ประเทศชาติประชาชน ภัยความอุกสาหวิริยะ อทนต์ ไม่ย่อห่อต่อความเหนื่อยยาก
มีความเสียสละเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นภัยความกล้าหาญ เด็ดเดี่ยว สามารถปฏิบัติ
ภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผลสำเร็จ เป็นผลดีต่อราชการแผ่นดิน จนต้องถึงซีพีทีกษัย

เนื่องจากถาวรปฏิบัติหน้าที่เพื่อชาติบ้านเมืองและประชาชน ย่อมนับได้ว่าได้ทรงทำ
คุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ ประชาชนอย่างใหญ่หลวง เป็นการสมควรที่จะได้รับ
การยกย่องสถาปนาอิสริยยศฐานันดรศักดิ์ให้สูงขึ้น ให้สมกับความชอบความดี ตามแบบ
อย่างอันมีมาแล้วแต่กาลก่อน

จึงมีพระบรมราชโองการดำรัสสั่งให้สถาปนา หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต
เป็น พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต ขอให้พระเกียรติคุณวิบุลยศ
ปรากฏอยู่ในสากลประเทศตลอดจักรวาลเทอญ

ประกาศ ณ วันที่ ๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๒๐ เป็นปีที่ ๓๒
ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายกรัฐมนตรี

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดลราชกุมาร มีพระบรม
 ราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ให้
 ให้ พระองค์เจ้าสุทธสิริโสภา พระราชธิดา
 การปฏิบัติราชการตามหนังสือพระบรมราชโองการ
 วันที่ ๑๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๑๐
 พระราชทาน ณ วันที่ ๑๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๑๐
 เป็นปีที่ ๓๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายกรัฐมนตรี

พ ร ะ ป ร ะ วั ตี

หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ประสูติเมื่อวันเสาร์ ที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๔๖๓ เป็นพระธิดาพระราชธิดาองค์แรกหมื่นพิทยาลงกรณ์ (พระองค์เจ้ารัชนี้แจ่มจรัส ต้นราชตระกูล รัชนี้) และหม่อมเจ้าพรพิมลพรรณ (วรวรรณ) รัชนี้

เมื่อพระชันษาได้ถึงกำหนดเข้าโรงเรียนก็ได้ทรงเข้าเรียนที่โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย จบชั้นมัธยม ๘ แล้วทรงศึกษาหลักสูตรพิเศษ ณ โรงเรียนเดียวกันต่อไปอีก ๓ ปี จนแตกฉานในภาษาศาสตร์ทั้งไทยและอังกฤษ

ต่อจากนั้นได้ทรงปฏิบัติหน้าที่เลขาธุการของพระบิดา (น.ม.ส.) และโดยเฉพาะได้ทรงจดคำประพันธ์ต่างๆ ที่พระบิดาทรงแต่ง เช่น สามกรุง กวีนิพนธ์ อันยิ่งใหญ่ของ น.ม.ส. เป็นต้น งานนี้จึงเป็นปัจจัยให้หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิตทรงเริ่มเป็นนักประพันธ์ โดยใช้นามปากกาว่า ว. ณ ประมวญมารค ได้ทรงแต่งนวนิยายและสารคดีหลายเรื่อง จนกระทั่งถึงวาระที่จะสิ้นพระชนม์

พ ร ะ ป ร ะ วั ตี

หม่อมเจ้าวิภาวดี ได้ทรงเสกสมรส กับหม่อมเจ้าปิยะรังสิต รังสิต เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๔๘๙ โดยได้รับพระราชทาน น้ำพระมหาสังข์จากพระหัตถ์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล หม่อมเจ้าปิยะ รังสิต รังสิตนั้น เป็นโอรสองค์ใหญ่ของ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยา ชัยนาทนเรนทร ฉะนั้น เมื่อสมเด็จพระเจ้า บรมวงศ์เธอพระองค์นั้นสิ้นพระชนม์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔ หม่อมเจ้าปิยะรังสิต รังสิต และหม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต จึงได้ย้ายมา ประทับที่วังวิฑูย์ อันเป็นวังของพระบิดา ของหม่อมเจ้าปิยะรังสิต รังสิต มีธิดา ด้วยกันสองคน คือ ม.ร.ว. วิภาวดี รังสิต และ ม.ร.ว. ปรียานันทนา รังสิต

เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ หม่อมเจ้า วิภาวดี รังสิต ได้รับราชการสนองพระเดช พระคุณในการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยม ราษฎรภาคต่าง ๆ ทุกภาคในพระราชอาณา จักร และต่อจากนั้นก็ได้ทรงพระกรุณา โปรดเกล้าฯ ให้โดยเสด็จในตำแหน่งนาง สอนพระโอรสสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระ

บรมราชินีนาถ ในการเสด็จพระราชดำเนิน เยือนต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

ในระหว่างเดือน มิถุนายน ๒๕๐๓ ถึงเดือน พฤศจิกายน ๒๕๐๓ เสด็จเยือน ประเทศ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน สาธารณรัฐ ปอร์ตุเกส สวิตเซอร์แลนด์ เดนมาร์ก นอร์เว สวีเดน อิตาลี วาติกัน เบลเยียม ฝรั่งเศส ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ และ สเปน

ในปีพุทธศักราช ๒๕๐๕ โดยเสด็จ เยือนประเทศ ปากีสถาน มาเลเซีย นิวซีแลนด์ และออสเตรเลีย

ในปีพุทธศักราช ๒๕๐๖ โดยเสด็จ เยือนประเทศญี่ปุ่นและสาธารณรัฐจีน และ ต่อมายังตามเสด็จเยือนประเทศออสเตรีย (๒๕๐๙) สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ครั้งที่สอง (๒๕๐๙) อิหร่าน คานาดา และ สหรัฐอเมริกาครั้งที่สอง (๒๕๑๐) และใน อันดับสุดท้ายได้ตามเสด็จสมเด็จพระนาง- เจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถเสด็จออสเตรเลีย

ในพิธีถวายสัตยาบันและพระยศแก่สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ ณ ร.ร. นายร้อย ตันทรุณในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

ในระยะ ๑๐ ปีสุดท้ายของพระชนม์ชีพ หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ได้สนองพระเดชพระคุณในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในการปฏิบัติภารกิจแทนพระองค์ในด้านพัฒนาทางจังหวัดในภาคใต้ โดยเสด็จไปถึงบ้านส่องเป็นจุดแรกเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๐ เพื่อเสด็จต่อไปยังอำเภอพระแสง ภารกิจต่าง ๆ ที่ทรงรับมอบไปปฏิบัตินั้น ได้ทรงปฏิบัติด้วยความอุทิศตนวิริยะ ไม่ทรงคำนึงถึงความลำบากและเหน็ดเหนื่อย แม้แต่จะต้องไปในที่กันดารก็ไม่ทรงย่อท้อ ทรงมุ่งแต่จะช่วยเหลือประชาชนทั้งในทางวัตถุและในทางให้กำลังใจ จนเป็นที่รักใคร่ของประชาชนในท้องถิ่นหลายแห่งทางจังหวัดภาคใต้ดังจะเห็นได้ว่าประชาชนส่วนใหญ่เรียกท่านว่า “เจ้าแม่”

ในที่สุด เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ก็ต้อง

กระสุนจากปืนของผู้ก่อการร้าย จนถึงสิ้นพระชนม์ ณ บริเวณบ้านส่องสิบปีพอดีหลังจากที่เสด็จถึงที่นั่นเป็นครั้งแรก

ทางราชการตำรวจได้นำพระศพมาทางเครื่องบิน มาลงที่ท่าอากาศยานดอนเมืองในวันเดียวกัน และในวันรุ่งขึ้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระโกศมณฑปและโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งพระศพในพระที่นั่งทรงธรรม วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม เพื่อบำเพ็ญพระราชกุศล จนกระทั่งถึงวันออกเมรุในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๒๐ แล้วโปรดเกล้าฯ พระราชทานเพลิงในเมรุวัดพระศรีมหาธาตุ พร้อมกับทหาร ตำรวจ พลเรือนและอาสาสมัครที่เสียชีวิตโดยการกระทำของผู้ก่อการร้าย ในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๒๐

อนึ่ง เนื่องในงานพระราชพิธีออกเมรุ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศสถาปนาหม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิตเป็นพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต

ราชสกุลวงศ์

รังสิต ผู้ต้นสกุลคือ สมเด็จพระยาชัยนาทนเรนทร (พระองค์เจ้าชายรังสิตประยูรศักดิ์ พ.ศ. ๒๔๒๘-๒๔๙๔) สำเร็จการศึกษาจากอังกฤษ และจากมหาวิทยาลัยไฮเคลแบร์ก ในเยอรมัน เป็นมหาอำมาตย์โทอธิบดีกรมสาธารณสุข (กระทรวงมหาดไทย) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นประธานคณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เมื่อ ๑๖ มิถุนายน ๒๔๘๘ เป็นประธานองคมนตรี ๒๕ มีนาคม ๒๔๙๓ เป็นพระราชโอรสของ ร. ๕ กับ เจ้าจอมมารดา หม่อมราชวงศ์หญิง เนื่อง สนิทวงศ์ ซึ่งเป็นธิดาพระองค์เจ้าสายสนิทวงศ์

รัชนี ผู้ต้นสกุลคือ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ (พระองค์เจ้าชาย รัชนีแจ่มจรัส “น.ม.ส.” พ.ศ. ๒๔๑๙-๒๔๘๘) เคยเป็นอธิบดีกรมบัญชีกลาง สภานายกเผยแพร่พานิชย์ รองเสนาบดีกระทรวงพานิชย์ อุปนายกราชบัณฑิตยสภา และกรรมการกรมร่างกฎหมาย เป็นพระโอรสของกรมพระราชวังบวรวิชัยชาญ (สมัย ร. ๕) กับ เจ้าจอมมารดาเลี่ยมเล็ก ซึ่งเป็นธิดาของนายสุตจินดา (พลอย ชูโต) และคุณละโว้

พระภารกิจสุดท้าย

สดุดี “เจ้าแม่พระแสง”

เป็นเวลานานกว่า ๑๐ ปีมาแล้ว
ที่ ม.จ. วิกาวดี รังสิต ได้อุทิศพระวรกาย
ตรากตรำความยากลำบาก โดยไม่เกรง
ต่อภัยอันตรายใด ๆ เสด็จเยี่ยมราษฎร
ในถิ่นทุรกันดาร ในยามที่ราษฎรประสบ
ทุกข์ยาก พระองค์ก็พร้อมเสมอที่จะมา
อยู่เคียงข้าง ดูแลทุกข์สุขของราษฎร
ผู้ประสบความเดือดร้อนด้วยทิวหน้า

เจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานเพื่อ
ประเทศชาติในแนวหน้า ต่างสำนึกใน
พระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ
พระบรมราชินีนาถ ซึ่งทรงห่วงใยและ
ทรงโปรดเกล้าฯ ให้ ม.จ. วิกาวดี รังสิต
เสด็จเยี่ยมแทนพระองค์อยู่เป็นประจำ

ในการสูญเสีย ม.จ. วิกาวดี
รังสิต ไปในครั้งนี้ ราษฎรและเจ้าหน้าที่
ทุกฝ่ายต่างสำนึกว่า เป็นการสูญเสีย
ครั้งยิ่งใหญ่ เปรียบเสมือนขาดร่มโพธิ์
ร่มไทรให้ความร่มเย็น

พระกรณียกิจซึ่งทรงกระทำ
ตลอดเวลานั้นยิ่งใหญ่ สมแล้วที่ชาว
พระแสงยกย่องเทิดทูนให้เป็น
“เจ้าแม่พระแสง”

เมื่อวันที่ ๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๐ ก่อนเดินทางกลับ
 อ. ท่งสง ได้มีโอกาสเข้าเฝ้าท่านหญิง วิภาวดี รั้งสิต ที่วังวิทยุ
 กรุงเทพมหานคร ทรงนัดหมายว่า หลังจากเสร็จภารกิจเยี่ยมทหารที่
 จังหวัดน่านและเยี่ยมราษฎรที่จังหวัดสุโขทัย ภายในวันที่ ๑๑
 กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ แล้ว ให้ผู้กำกับการตำรวจตระเวนชายแดนเขต
 ๘ (พ.ต.ท. สุกินทร์ สิงหราช ณ อยุธยา) จัดเตรียมแผนเสด็จเยี่ยม
 ตำรวจ—ทหาร ตามฐานปฏิบัติการทั้งเขต ๘ และเขต ๘ ให้ด้วย
 ท่านรับสั่งว่าจะเสด็จมาเยี่ยมเจ้าหน้าที่ทางบกซึ่งได้พร้อมด้วยหลวงพ่อ
 —หลวงปู่ คือ พระมหาวิระ ภาวโร (หลวงพ่อดุสิตคำ) วัดท่าซุง
 จังหวัดอุทัยธานี กับ ครูบาธรรมไชย (หลวงปู่) วัดทุ่งหลวง อำเภอ
 แม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

หลังจากนั้น ทรงรับสั่งถึงเหตุการณ์ความรุนแรงที่ฝ่าย
 เจ้าหน้าที่บ้านเมืองของเราได้รับอันตรายต่างๆ จึงได้นิมนต์หลวงพ่อ
 —หลวงปู่ ไปเยี่ยมเยียนปลอบขวัญพร้อมทั้งได้มอบธงมหาพิชัย
 สงคราม เพื่อเป็นกำลังใจแก่เจ้าหน้าที่ ส่วนผลออกเป็นที่น่าปลื้ม
 พระทัยมาก และยังรับสั่งอีกว่า เมื่อเสร็จภารกิจเยี่ยมพวกเรา
 ภาคใต้แล้ว ก็จะไปประทับที่วัดทุ่งหลวงเพื่อเรียนธรรมะค่อ
 กับหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ทูลตอบว่า “คราวนี้เจ้าหญิงจะไปได้ไกลลิบ”

ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ เวลา ๒๑.๐๐ น. เศษ
 ทรงโทรศัพท์ทางไกลจากวังวิทยุ กรุงเทพมหานคร ถึงผู้กำกับการ
 ตำรวจตระเวนชายแดน เขต ๘ ว่า เพิ่งเดินทางกลับจากสุโขทัยถึง
 วังวิทยุในวันนี้ และในวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ จะเดินทางโดย

รถคว้นสายใต้ จากสถานีกรุงเทพฯ ถึงสถานีทุ่งสง เพื่อประกอบภารกิจเสด็จเยี่ยมตำรวจ—ทหาร และ อส. ซึ่งปฏิบัติการในสนาม เนื่องจากสถานการณ์ภาคใต้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นและเพื่อเป็นกำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติการในสนาม แล้วจะเลยไปเยี่ยมตำรวจ—ทหาร และ อส. ในพื้นที่กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน เขต ๔ ในการเสด็จไปครั้งนี้ได้นำสิ่งของพระราชทานมาเพื่อประทานให้แก่ผู้ปฏิบัติการในแนวหน้า กับนิมนต์หลวงพ่อดำ—หลวงปู่ มาร่วมคณะด้วย

ในวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ เวลา ๐๖.๕๐ น. รถคว้นสายใต้จากสถานีกรุงเทพฯ เข้าเทียบชานชาลาสถานีทุ่งสง หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต และคณะได้ประทับรถยนต์ซึ่งบริษัทปูนซีเมนต์ทุ่งสงจัดมารับ นำเข้าพักอาคารเรือนรับรองบริษัทปูนซีเมนต์ทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช หลังจากได้ประทับพักผ่อนและเสวยพระกระยาหารกลางวันเรียบร้อยแล้ว การปฏิบัติงานวันแรกจึงเริ่มตั้งต้นเมื่อเวลา ๑๓.๓๐ น. เนื่องจากเห็นว่าทรงตรากตรำ เหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง และจากการปฏิบัติการมาจากจังหวัดน่านและสุโขทัย ยังไม่มีโอกาสได้พักผ่อน ในวันแรกนี้จึงได้เตรียมจัดให้เสด็จเยี่ยม กองร้อยที่ ๑ ตำรวจตระเวนชายแดน อ. ชะอวด จ. นครศรีธรรมราช แต่การเดินทางโดยรถยนต์ไม่สะดวก เนื่องจากสภาพถนนไม่ปลอดภัยเพียงพอประกอบกับจะเสียเวลามาก จึงเดินทางโดย ฮ. จากบริษัทปูนซีเมนต์ทุ่งสง ไปยังกองร้อยที่ ๑ ตำรวจตระเวนชายแดน อ. ชะอวด จ. นครศรีธรรมราช

เมื่อ ช. ร่อนลงหน้าที่ทำการกองร้อย ร.ต.อ. ปลอบ เงินศรีทอง ผบ. ร้อยที่ ๑ เข้ารายงานตัวรับเสด็จ นำเสด็จไปยังแถวตำรวจ ทรงรับการเคารพ แล้วได้สั่งให้นำแถวตำรวจไปที่ห้องประชุม กองร้อย ทรงทักทายปราศรัยกับตำรวจซึ่งทรงคุ้นเคยเป็นอย่างดี หลังจากนั้นได้นิมนต์หลวงพ่อดุศีลสิงคำ *แสดงธรรมและให้พรแก่ ตำรวจตระเวนชายแดนซึ่งอยู่ ณ ที่นั้น* ให้มีความปลอดภัยจากการปฏิบัติหน้าที่เพื่อประเทศชาติ และด้วยพระบารมีของพระบรมมหาราชบริษัตรี เสร็จแล้วได้มอบฉายาบัตรธงมหาพิชัยสงคราม เหริยญเอกราช แก่ตำรวจทุกคน เพื่อให้แคล้วคลาดจากภัยอันตรายอันเกิดจากการกระทำของผู้คิดร้ายต่อประเทศชาติ ก่อนเดินทางกลับหลวงปู่ครูบาธรรมไชย ได้ประพรมน้ำพระพุทธรมนต์ เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตำรวจทุกคน แล้วเดินทางกลับที่ประทับแรมบริษัทปูนซีเมนต์ทุ่งสง

หลังจากเสวยพระกระยาหารค่ำแล้ว ได้ทรงถวายสังฆทานเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจภูธร สภ.อ. กิ่งบ้านตาขุน และ สภ.อ. คอนสัก จ. สุราษฎร์ธานี ซึ่งถูก ผกค. ชุ้มโจมตีที่ทิ้งและเสียชีวิต เมื่อวันที่ ๙ ก.พ. และ ๑๓ ก.พ. ๒๕๒๐ รวม ๕ นาย

ในวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ เวลาประมาณ ๒ นาฬิกาเศษ ผกค. ประมาณ ๑๐๐ คน ได้เข้าโจมตี สภต. คลองปาง อ. ห้วยยอด จว. ตรัง เขตติดต่อกับ อ. ทุ่งสง จว. นครศรีธรรมราช สภต. แห่งนี้อยู่ริมถนนสายทุ่งสง-ตรัง ห่างจากที่ประทับบริษัทปูนซีเมนต์ ประมาณ ๑๑ กิโลเมตร

เมื่อ ม.จ. วิภาวดี รังสิต ทรงทราบเหตุการณ์ก็มีพระประสงค์
 จะเสด็จไปเยี่ยม สกต. แห่งนี้ เพื่อบำรุงขวัญผู้ปฏิบัติงาน ได้ออก
 เดินทางโดยรถยนต์จากที่ประทับ โดยมีหลวงพ่อดุษีสิงคมา และ
 หลวงปู่ครูบาธรรมไชย ร่วมเดินทางไปด้วยและกำลังสำรวจตระเวน
 ชายแดนกองร้อย ๔ ซึ่งมี ร.ต.ท. พยอม ทิพย์มณี รกน. ผบ. ร้อย
 ๔ เป็นหัวหน้าจัดกำลังถวายความอารักขาจนถึง สกต. คลองปาง ได้
 เสด็จเยี่ยมเยียน สอบถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แก่ จนท. ตำรวจภูธร
 ซึ่งมีอยู่เพียง ๔ นาย และสามารถต่อสู้กับผู้ก่อการร้ายมิให้ยึดอาวุธ
 และเผาทำลายสถานีตำรวจได้สำเร็จ ได้เสด็จรอบ ๆ ที่เกิดเหตุ
 ทอดพระเนตรเห็นร่องรอยการวางตัวของ ผกก. รอบสถานีที่ทำการ
 ระดมยิงไปยังสถานีตำรวจ และประกาศให้เจ้าหน้าที่ตำรวจยอมแพ้
 มอบอาวุธให้แก่ ผกก. แต่ฝ่ายเจ้าหน้าที่ไม่ยินยอม ได้ทำการยิงต่อสู้
 เป็นผลให้ ผกก. บาดเจ็บ ล่าถอยไป ม.จ. วิภาวดี รังสิต ได้ทรง
 ชักถามรายละเอียด เสด็จเยี่ยมเจ้าหน้าที่และครอบครัว หัวหน้า
 สกต. ซึ่งถูกโจมตีด้วย หลวงพ่อ และหลวงปู่ ได้แจกผ้ายันต์ทรง
 มหาพิชัยสงคราม และเหรียญเอกราชแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ณ ที่นั้น
 โดยมี พ.ต.อ. สุเทพ จันทนะ ผกก.ภ.จว. ตรัง นำกำลังมายังที่
 เกิดเหตุ เป็นผู้ถวายรายงานโดยใกล้ชิด

เนื่องจากมีแผนที่จะต้องเสด็จเยี่ยมผู้ปฏิบัติการณ์ในสนาม ใน
 พื้นที่ อ. เวียงสระ จว. สุราษฎร์ธานี ซึ่งมีสถานการณ์รุนแรง
 จึงได้เสด็จกลับ ระหว่างเส้นทางกลับผ่านที่ตั้ง บก. ร้อย ๔ ตชด.
 เขต ๘ ทรงทราบว่า กองร้อย ๔ ได้ยกกำลังไปช่วยเหลือ สกต.
 คลองปาง ซึ่งถูก ผกก. โจมตีเมื่อคืนนี้ จึงมีรับสั่งให้แวะเข้าเยี่ยม

หักทายเป็นตำรวจ และตำรวจทุกนายได้รับธงมหาพิชัยสงครามและ
เหรียญเอกราชไว้คุ้มครองตัว จากหลวงพ้อ—หลวงปู่แก้ว แล้วเสด็จ
กลับบริษัทปูนซีเมนต์ เพื่อประทับ ช. เดินทางต่อไปยัง อ. เวียงสระ
จว. สุราษฎร์ธานี ในวันนี้ได้เสด็จเยี่ยม บก. ร้อย ๓ ทชด. เขต ๘
ซึ่งมี ร.ต.ท. สุทน วันเพ็ญ ผบ. ร้อย ๓ เสด็จเยี่ยม สภ.อ. เวียงสระ
ซึ่งมี พ.ต.ท. ยุทธ ยัมถนอม เป็น สวญ. และเยี่ยมที่ว่าการอำเภอ
เวียงสระ มีนายปกครอง จินตาพลเป็นนายอำเภอเวียงสระ ทรง
เยี่ยมเยียนเจ้าหน้าที่ตำรวจ อส. ข้าราชการฝ่ายปกครองและครอบครัว
ครว้โดยทั่วกัน จุดสุดท้ายในวันนี้ที่วัดบ้านส้อง ต. บ้านส้อง
อ. เวียงสระ ทรงเยี่ยมทหารที่ ฉก. ๑๕/๑ สวนหน้า ทุกจุดต่างก็
ปลื้มปิติมีขวัญและกำลังใจทั่วกัน

ในวันที่ ๑๖ ก.พ. ๒๕๒๐ เวลาประมาณ ๐๘.๕๐ น. ได้เสด็จ
ประทับ ช.ตร. หมายเลข ๑๗๑๕ ซึ่งมี ร.ต.อ. อภิรัตน์ พิสิฏ เป็น
นักบินที่ ๑ ร.ต.ต. วินัส ฉิมน้อย นักบินที่ ๒ พลฯ สนธยา เขียว
สุขใจ และพลฯ ยุคมศักดิ์ ชัยวรรณ เป็นช่างเครื่องและทำหน้าที่
พลประจำบิน ในวันนี้มีแผนจะเสด็จเยี่ยม อ. เคียนซา และ
อ. พระแสง ซึ่งมี ทชด. ตร.ภ. อส. และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองปฏิบัติ
งานร่วมกัน จุดสุดท้ายจะเสด็จเยี่ยม สภ.อ. คลองท่อม จว. กระบี่
ซึ่งถูก ผกค. เข้าโจมตี เมื่อคืนวันที่ ๑๐ ก.พ. ๒๐ จากการต่อสู้
อย่างเข้มแข็งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งมี พ.ต.ต. ไพฑูรย์ ประเสริฐ
เป็นสารวัตรใหญ่ ผกค. ไม่อาจยึดและทำลายที่ตั้งได้ ผกค. เสียชีวิตในที่เกิดเหตุ
๑ คน และบาดเจ็บล่าถอยไป

การเดินทางในวันนี้มีผู้ร่วมเดินทางด้วย ๔ นาย คือ หลวงพ่อ
 ฤๅษีลิงดำ หลวงปู่ครูบาธรรมไชย พ.ต.ท. สุกินทร์ สิงหราช ณ อยุธยา
 ผกก. ตชด. เขต ๘ นายแพทย์สุภาพสน์ บุรพัฒน์ ผอ. รพ. จว. นคร-
 ศรีธรรมราช ร.ต.ท. ยุทธนา ปาละนิตีเสนา ประจำ กก. ตชด. เขต
 ๘ นางมาลี จันทรักษ์ พยาบาล นายกิตติ ชันฉมิตร มหาเล็กหลวง
 นายวิชัย ซึ่งเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ-หลวงปู่ ระหว่างเดินทางไปยัง
 สภ.อ. เกียนซา จว. สุราษฎร์ธานี ทรงทราบจากวิทยุสื่อสารซึ่งใช้
 ติดตัวในระหว่างการเดินทางว่า มีเจ้าหน้าที่ ตชด. ซึ่งไปทำการ
 สร้างบ้านพักพระราชทานให้ราษฎรที่ บ. เหนือคลอง หมู่ที่ ๗
 ต. บ้านส้อง อ. เสียงสระ จว. สุราษฎร์ธานี ได้รับบาดเจ็บจาก
 กับระเบิด ผกก. มีอาการสาหัส ได้รับสั่งให้นำคนเจ็บส่งโรงพยาบาล
 ก่อน แต่ พ.ต.ท. สุกินทร์ สิงหราช ณ อยุธยา ผกก. ตชด. เขต ๘
 ได้ทูลว่าจะไปส่งท่านและคณะที่ สภ. อ. เกียนซาก่อน ระหว่างที่
 เสกัจเยียม ตชด. ตร. ภ. และ อส. จะได้ให้ ช. ไปรับคนเจ็บนำส่ง
 รพ. สุราษฎร์ธานี แต่ด้วยความห่วงใยตำรวจที่ได้รับบาดเจ็บ โดยไม่คิดถึง
 พระองค์เอง ได้รับสั่งให้ลงรับคนเจ็บไปพร้อม ช. ที่เดียว พ.ต.ท. สุกินทร์
 สิงหราช ณ อยุธยา ผกก. ฯ ได้ทูลว่า ผู้โดยสารเต็ม ไม่สามารถรับ
 คนเจ็บเพิ่มขึ้นมาได้อีก ม.จ. วิภาวดี รังสิต จึงได้รับสั่งให้ ช. ลงที่
 บก. ร้อย ๓ ซึ่งอยู่ใกล้จุดที่เกิดเหตุ ห่างประมาณ ๗-๘ กม. ใน
 ทางตรง เพื่อให้คณะทั้งหมดลงยกเว้นนายแพทย์สุภาพสน์ เพื่อไป
 รับคนเจ็บนอกนั้นจะพักรออยู่ที่ บก. ร้อย ๓ เมื่อส่งคนเจ็บที่ รพ.
 สุราษฎร์ธานีแล้ว ช. จึงจะมารับคณะเดินทางต่อไปยังเกียนซา

ภายหลังได้ทราบจากนายแพทย์สุภาพสน์ ฯ ว่า ก่อนที่ ช. จะ

ร่อนลงที่ บก. ร้อย ๓ ศชต. อ. เวียงสระ ม.จ. วิภาวดี รังสิต ทรงสั่งนายแพทย์สุพาสน์ ซึ่งนั่งติดกับคุณมาลี พยาบาลท่านขวาว่า “*เดี๋ยวฉันจะไปกับหมอม มาลี ด้วย*” ต่อจากนั้นทรงเขียนคำสั่งย่อบน กระดาษมีใจความว่า “*เดี๋ยวให้ทุกคนลง เจ้าหญิง* จะไปรับคนเจ็บ ๒ คน กับหมอกับ ผู้กำกับ หลวงพ่อ หลวงปู่คอยสักครูที่โรงตำรวจ หลวงพ่อ หลวงปู่ สวคมนตรีคุ้มครองให้พวกเราปลอดภัยด้วย หมูน้มน้องเรือบินเกือบทุกวัน เดี่ยวจะ มารับไปพระแสง เกียนซา*” แล้วส่งให้คุณกิติติ ชันฉมิตร มหาตเล็ก หลวง ซึ่งนั่งอยู่ข้างหลังหลวงปู่รับทราบคำสั่งตั้งนั้น เมื่อ ฮ. ร่อนลง ที่หน้าโรงเรียนเวียงสระ ซึ่งอยู่ติดกับ บก. ร้อย ๓ ซึ่งมี ผกก. ศชต. เขต ๘ หลวงพ่อ—หลวงปู่ และคุณวิชัยฯ ลงมาด้วย เข้าใจว่าคณะ จะลงที่ บก. ร้อย ๓ หมกทุกคน ส่วน ผกก. ศชต. เขต ๘ เมื่อเห็นว่ *ม.จ. วิภาวดี รังสิต มีพระประสงค์ต้องการจะเข้าไปรับผู้บาดเจ็บด้วยพระองค์เอง* จึงได้ติดตามกลับขึ้น ฮ. และเนื่องจากได้รับรายงานว่ ผู้บาดเจ็บ ไม่สามารถนั่งได้ ข้างเครื่องจึงได้พับเก้าอี้หลังเก็บ เพื่อให้มีที่ว่างพอ ให้คนเจ็บนอน

ในขณะนั้น ร.ต.ท. สุทน วันเพ็ญ ผบ. ร้อย ๓ และเจ้าหน้าที่ ตำรวจจึงมารับที่ ฮ. ผู้กำกับ ร.ต.ท. ยุทธนา ได้ลงไปยืนข้าง ฮ. คนละด้านช่วยขนสิ่งของลง ส่วน ร.ต.ท. สุทน เตรียมตัวเดินทางไปรับคนเจ็บพร้อม ฮ. ด้วย ม.จ. วิภาวดี รังสิต นายแพทย์สุพาสน์ และคุณมาลี พยาบาลเลื่อนไปนั่งเก้าอี้แถวหน้า หลังที่นั่งนักบิน ทรงรับสั่งเร่งให้ทุกคนขึ้น ฮ. เพื่อรีบเดินทางไปรับคนเจ็บเมื่อผู้กำกับ

* หลวงปู่เรียก ม.จ. วิภาวดีว่า เจ้าหญิง

ร.ต.ท. ยุทธนา ร.ต.ท. สุทน และ พล.ว. อรุณ ธรรมศิริ ขึ้น ฮ. เรียบร้อยแล้ว ฮ. ก็ขึ้นไปรับคนเจ็บ โดยผู้กำกับนั่งซ้ายสุด ถัดไป ม.จ. วิภาวดี รังสิต คุณมาลี พยาบาล นายแพทย์สุพาสน์ นั่งติดกับ ร.ต.ท. ยุทธนา ส่วนด้านหลัง ร.ต.ท. สุทน นั่งรวมกับพื้น หลังหลังชนพนักเก้าอี้คู่กับ พล.ว. อรุณ ธรรมศิริ การบินของ ฮ. ช่วงนี้ เปิดประตูทั้ง ๒ ด้าน ช่วงเครื่องทั้ง ๒ อยู่ประจำบินกล ขณะที่ ฮ. บินมาเหนือสวนผลไม้และสวนยางซึ่งกำลังผลัดใบ* พ้นทางรถไฟ และทางรถยนต์เข้าเหมืองเพียงครู่เดียว นักบินเห็นบ้านพระราชทาน ห่างไปประมาณ ๑ กิโลเมตรเศษซึ่งเป็นบริเวณที่หมายที่จะต้องไปรับ คนเจ็บอยู่ข้างหน้า ก็ได้ยินเสียงบินดังรัวถี่ยับยั้ง ขึ้นมาจากข้างล่าง บริเวณสวนยางด้านซ้าย กระสุนชุดแรกถูกขาซ้ายของผู้กำกับ ขณะ กำลังตะโกนสั่งการทางวิทยุให้เป็นประจำ ฮ. ทั้ง ๒ กระบอกทำการ ยิงต่อสู้ และสั่งนักบินให้นำ ฮ. ออกจากบริเวณนั้นทันที เสียง กระสุนปืนกระทบเครื่องบินดังทั่วไปหมด และในขณะเดียวกันก็ได้ ยินเสียง ม.จ. วิภาวดี รังสิตรับสั่งว่า “ฉันทูกยิง” เมื่อ ผกก. ๖ หัน ไปดูเห็นพระพักตร์ฟุบ พระองค์ชวณมา จึงประคององค์ไว้ ส่วน นายแพทย์สุพาสน์ ได้เข้าช่วยกับคุณมาลี พยาบาล จับแขนท่าน ไว้ หมอใช้มืออีกข้างหนึ่งพยายามอุดปากแผลไม่ให้เลือดออกมา มากเกินไป แต่ขณะที่ ฮ. กำลังร่อนลง ผกก. ๖ ได้สบตากับนายแพทย์ สุพาสน์ ซึ่งจับชีพจรท่านอยู่สายศีรษะ ผกก. ก็เข้าใจทันที หมด หวังเสียแล้ว หวังระยะชุดมุนนี้ ได้สั่งให้ ฮ. บินไปยังโรงพยาบาล สุราษฎร์ซึ่งใกล้ที่สุด แต่ปรากฏว่านักบินนำเครื่องลงฉุกเฉินที่สนาม

* ในหน้าแล้ว คั้นยางผลัดใบหมกคงเหลือแต่กิ่ง

หน้าโรงเรียนวัดบ้านส้อง ทราบจากนักบินภายหลังว่า ฮ. ไม่สามารถ
จะบินต่อไปได้ เข็มเครื่องวัดทุกตัวไม่ทำงานและเครื่องอาจจะ
ระเบิดได้ทุกวินาที

เมื่อ ฮ. ถึงพื้นดินแล้ว นายแพทย์สุพาสน์ ได้จัดให้
ม.จ. วิชาวัตี เอนนอนบนที่นั่งของ ฮ. ตรงที่ประทับอยู่และหาหน
ทางช่วยเหลือโดยถวายน้ำเกลือซึ่งนำติดไปด้วยทุกครั้งทีช้อเท้าขวา
ในขณะเดียวกัน ผู้กำกับได้วิทยุสั่งการไปยัง บก. ร้อย ๒ ให้จัดรถ
นำหลวงพ่อดหลวงปู่ มาส่งที่ ฮ. หลังจากที่นายแพทย์ถวายน้ำเกลือ
ได้ประมาณ ๕ นาที พระอาการดีขึ้นอย่างน่าประหลาด ไม่มีอาการ
เจ็บป่วยทุกรุนทุราย รับสั่งประโยคแรกทั้งที่ยังหลับพระเนตรว่า
“ คชค. เป็นอย่างไรบ้าง เขาออกมาได้หรือยัง ให้รีบไปส่งโรงพยาบาล อย่าให้พวก
มันรู้ว่าฉันถูกยิง มันจะเหิมเกริม หนาว ปวด เมื่อย ” สักครู่รับสั่งต่อไปว่า “ฉัน
ไม่ได้เป็นไรแล้ว คชค. มาหรือยัง ให้รีบนำส่งโรงพยาบาลด่วน ” รับสั่งว่า “คุณ
สุตินทร์ นำคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาลเร็วเข้า”

ตลอดเวลาได้รับสั่งตั้งแต่ คชค. ที่ได้รับบาดเจ็บ ได้นำไป
ส่งโรงพยาบาลแล้วหรือไม่ นายแพทย์สุพาสน์ และคุณมาลีทูลว่า
คชค. มาแล้ว ส่งโรงพยาบาลแล้ว รับสั่งว่า “ฮ. ยังไม่ขึ้น” ซึ่ง
ทุกคนเข้าใจดี หมายถึง ฮ. เครื่องที่ท่านประทับนอนนั้นมิได้ขึ้นไป
คนเจ็บจะมาได้อย่างไร จนกระทั่งนายแพทย์สุพาสน์ ทูลว่า คุณ-
สุตินทร์เอาคนเจ็บไปไว้โรงพยาบาลบ้านส้องแล้ว จึงได้หยุดรับสั่ง

หลวงพ่อดหลวงปู่ เดินทางมาถึง ไล่เรียกกันกับนายแพทย์

พนักงานอนามัย อ. เวียงสระ นายอำเภอเวียงสระกับ ภรรยา
ม.จ. วิภาวดี ทรงรับสั่งกับ หลวงพ่อ หลวงปู่ ว่า “ร้อน หิวน้ำ ของ
น้ำกินน้อย หลวงพ่อ หลวงปู่ ช่วยไปนิพพานไม่เกิดแล้ว” หลวงพ่อบอกว่า
“การที่จะไปนิพพานนะดี แต่ท่านหญิงยังมีประโยชน์ต่อประเทศชาติมาก” รับสั่ง
ว่า “ให้กราบบังคมทูลพระเจ้าอยู่หัว ท่านชาย ท่านแม่” ทรงย้ายอยู่ ๒ ครั้ง
แล้วไม่ได้รับสั่งอะไรอีก

ช. เบลด์ ตร. หมายเลข ๑๗๒๕ จาก จว. สุราษฎร์ ซึ่ง มี
พ.ต.ต. มงคล สุทธิบุตร และ ร.ต.ต. ทวีชัย สุพรรณเกษัช นักบิน
เดินทางมาถึง จึงได้นำ ม.จ. วิภาวดี รังสิต ประทับ ช. ลำใหม่เดิน
ทางไป รพ. สุราษฎร์ธานี ขณะนั้น ช. ทบ. ซึ่งมี พล. ท. บীন ธรรมศรี
แม่ทัพภาค ๔ เดินทางมาถึง จึงได้รับหลวงพ่อ-หลวงปู่ เดินทาง
ตามที จว. สุราษฎร์ธานี หลังจากที่ ช. เบลด์ ๑๗๒๕ เดินทางมาได้
สักครู่เดียวนายแพทย์สุพาสน์ ซึ่งถวายการรักษาอย่างใกล้ชิด แจ้งให้
ทราบในขณะที่กำลังมุ่งหน้าไปยัง รพ. สุราษฎร์ธานี ว่า ม.จ. วิภาวดี
ได้สิ้นพระทัยแล้ว ช. จึงนำพระศพ ม.จ. วิภาวดี รังสิต มาแต่งบาศ
แผดที่โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี และได้ถวายธงชาติคลุมพระศพ
พล.ต.ท. ชุมพล โลหะชาละ ได้ถวายเครื่องบินสกายแวน ซึ่งได้
นำไปตรวจราชการมารับพระศพกลับสู่กรุงเทพฯ เวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา
วันเดียวกัน

จาก

หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต

พลองหลวงพ่อกหลวงปู่หลวงคองศรี
 ญี่ที่โรงตำรอก เก็บใส่ใส่ใส่ใส่
 ดันเส้น ๒ คนไปรับโรงพยาบาลกับหมอ
 กับผู้ทำาน หลวงปู่หลวงคองศรี
 มีพ่อกรมพันอนิตกรยศด้วย สันยัง
 เรือปืนเรือรบทุกอัน รัชกาลแล้วจมา
 รับหลวงปู่ไปเสนาหาพลนร

พระธรรมเทศนา อนิมิตตชีวัตกถา

ในการบำเพ็ญพระราชกุศล ในโอกาสเสด็จ ฯ พระราชทานน้ำสรงพระศพ

หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต

ณ พระที่นั่งทรงธรรม วัดเบญจมบพิตร

วันพฤหัสบดี ที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ เวลา ๑๖.๓๐ น.

สมเด็จพระญาณสังวร (สุวฑฺฒโน) วัดบวรนิเวศวิหาร ถวาย

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

อนิมิตฺตมนุญฺจาตํ

มจฺจานํ อธิ ชีวัตํ

รูปํ ชีรตี มจฺจานํ

นามโคตฺตํ น ชีรตี-ติ.

บัดนี้ จักรับพระราชทานถวายวิสาขนาพระธรรมเทศนา ฉลองพระเดชพระคุณ
 ประดับพระปฎิญาณารมีในการทรงบำเพ็ญพระราชกุศล วันพระราชทานน้ำสรงพระศพ
 หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ตามทางพระพุทธศาสนา ด้วยหม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ได้ทรงถูก
 ผู้ก่อการร้ายซุ่มยิง ขณะเสด็จโดยเฮลิคอปเตอร์ไปทรงปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ซึ่งทรง
 พระกรุณาโปรดเกล้าฯ มอบหมาย ณ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ทรงถึงชีพิตักษัย ปราบกฏตาม
 รายงานว่า หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ได้เสด็จจากที่พักโรงพยาบาลทุ่งสงโดยเฮลิคอป
 เทอร์ เพื่อทรงเยี่ยมทหาร ตำรวจ ที่ปฏิบัติราชการในพื้นที่อำเภอพระแสง อำเภอเคียนซา
 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ขณะเสด็จไปได้รับรายงานว่า ตำรวจชุดก่อสร้างบ้านพักพระราช
 ทานบ้านเหนือคลอง ได้รับบาดเจ็บจากกบระเบิด จึงลงรับขณะ ช. อยู่ในเขตบ้านเหนือ
 คลอง ตำบลบ้านส้อง อำเภอเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ถูกผู้ก่อการร้ายระดมยิง
 ทรงได้รับบาดเจ็บสาหัส และได้ถึงชีพิตักษัยในเวลาต่อมา ขณะนำส่งโรงพยาบาลสุราษฎร์
 ธานี เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นในเวลาเช้าวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต

จึงได้ทรงเป็นผู้รับปฏิบัติราชการแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและเสียชีวิตในราชการร่วมกับทหาร ตำรวจ พลเรือน ประชาชน ผู้เสียชีวิตในขณะปฏิบัติราชการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อรักษาไว้ซึ่งประเทศไทย แผ่นดินไทยทั้งปวง

สมเด็จพระบรมพิตรพระราชสมภารเจ้าทั้งสองพระองค์ ได้ทรงพระราชอนุสรณ์ถึงความเสียสละเป็นอย่างยิ่งแห่งหม่อมเจ้าวิภาวดี ร่วมกับทหาร ตำรวจ พลเรือน ประชาชนผู้เสียสละทั้งปวง จึงได้พระราชทานพระราชอนุเคราะห์และเกียรติแก่พระศพเป็นอย่างยิ่ง ได้เสด็จพระราชดำเนินมาพระราชทานน้ำสรงพระศพ ณ พระที่นั่งทรงธรรมนี้เป็นกรณีพิเศษ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานโกศมณฑปประกอบพระศพเป็นเกียรติยศ ในวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ นี้ และโปรดให้มีพระธรรมเทศนาเป็นการทรงบำเพ็ญพระราชกุศลพระราชทานเป็นพิเศษ

หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ราชสกุลเดิม รัชนี้ พระธิดาพระราชมารดาเธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ (พระองค์เจ้ารัชนี้แจ่มจรัส) และหม่อมเจ้าพรพิมลพรรณ (วรวรรณ) รัชนี้ ประสูติ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๔๖๓ ทรงเริ่มเข้าเรียนที่โรงเรียนมาแตร์เดอี แล้วทรงย้ายไปเรียนที่โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย ได้ไม่ถึงปีก็ทรงกลับมาเรียนที่โรงเรียนมาแตร์เดอี จนจบมัธยม ๘ แล้ว ทรงเรียนแผนกสมบุรณ์ศึกษาที่โรงเรียนนั้น จบหลักสูตรสามปี ทรงได้รับพระราชทานน้ำพระมหาสังข์กับหม่อมเจ้าปิยะรังสิต รังสิต จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล รัชกาลที่ ๘ ซึ่งมีเพียงหนึ่งเท่านั้นที่ได้รับพระราชทานน้ำพระมหาสังข์จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลนั้น

หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต โปรดการแต่งหนังสือตามรอยพระบิดา ทรงใช้นามปากกาว่า ว. ณ ประมวญมารค ทรงหาความรู้ด้วยพระองค์เองเสมอ จนมีความรู้ความสามารถกว้างขวางทรงรับราชการใกล้ชิดอยู่ตลอดเวลา ทั้งในประเทศและเมื่อเสด็จพระราช

ดำเนินต่างประเทศ ในการเสด็จพระราชดำเนินเยือนต่างประเทศ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ทรงเป็นนางสนองพระโอษฐ์โดยเสด็จพระราชดำเนินมาครั้ง

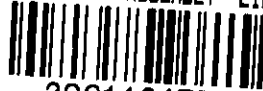
อนึ่ง ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เริ่มงานด้านพัฒนาทางจังหวัดภาคใต้ เมื่อประมาณ ๑๐ ปีมาแล้ว หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ทรงปฏิบัติราชการตามหน้าที่ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ มอบหมายในตำแหน่งนี้ ได้ทรงมีความออกสวาทวิริยะเสด็จไปในที่ก้นถารอันตราย โดยไม่ทรงนึกถึงความลำบากเหน็ดเหนื่อย ไม่ทรงย่อท้อ แม้ว่าจะต้องทรงฝ่าเข้าไปในแดนอันตรายจากผู้ออกการร้ายเป็นการให้กำลังใจแก่เจ้าหน้าที่และราษฎรในแถบนั้น ได้ทรงปฏิบัติหน้าที่เช่นนี้อย่างสม่าเสมอ จนกระทั่งวาระสุดท้าย

ความสิ้นชีวิตในลักษณะนี้ฟังกล่าวได้ว่า เป็นความสิ้นชีวิตที่เป็นราชพลีชาติพลี ยังให้ชีวประวัติของผู้ได้ทำชีวิตพลีครั้งนี้ให้เต็มไปด้วยเกียรติอย่างยิ่ง ทางพระพุทธศาสนา สมเด็จพระบรมศาสดาได้ตรัสไว้ในชาตกคาลา ทรงปรารภถึงการสละแม้ชีวิตในการที่ควรสละไว้หลายแห่ง เช่น ตรัสไว้ว่า “นรชนพึงสละทรัพย์เพื่ออวยวะอันประเสริฐ พึงสละอวยวะเพื่อรักษาชีวิต พึงสละอวยวะทรัพย์ และแม้ชีวิตทั้งหมดเมื่อระลึกถึงธรรม” และว่า “ทรัพย์ ๑ อวยวะ ๑ ชีวิต ๑ บุคคลผู้เป็นคนคีย่อมสละได้เพื่อประโยชน์เกื้อกูล” แม้ในการบำเพ็ญบารมี ก็ได้มีแสดงว่า บารมีที่บำเพ็ญด้วยสละทรัพย์เรียกว่าบารมี ที่บำเพ็ญด้วยการสละอวยวะเรียกว่าอุปปารมี ที่บำเพ็ญด้วยการสละชีวิตเรียกว่าปรมัตถบารมี ดังนี้ และทางพระพุทธศาสนาแสดงสัจจะคือความจริงของชีวิตไว้ว่า “ชีวิตนี้เป็นของน้อยชีวิตมีความตายเป็นที่สุด ชีวิตของผู้ที่จะต้องตายในโลกนี้ไม่มีนิมิตเครื่องหมายกำหนด ไม่รู้กันว่าจะสิ้นเมื่อไรแน่ เป็นของคับแคบ เป็นของน้อย ประกอบด้วยทุกขภัยอันตรายต่างๆ” และได้สอนให้พิจารณาเนื่องๆ ว่า “เรามีความตายเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความตายไปได้” ทั้งนี้ เพื่อให้ระลึกสำนึกถึงสัจจะของชีวิตที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพื่อไม่ประมาทในชีวิต คือไม่เมาชีวิต เล่นเล่นเพลิดเพลินในชีวิต

และเครื่องแวดล้อมชีวิตทั้งหลาย และรีบเร่งประกอบกรรมะคือกิจที่ควรทำตั้งแต่ในวันนี้ โดยไม่ผัดวันประกันพรุ่ง ดังที่ตรัสเตือนไว้ว่า “ความเพียรควรรีบเร่งทำในวันนี้ทีเดียว ใครเล่าจะรู้ว่าความตายจะมาต่อวันพรุ่งนี้” ผู้ที่ประมาทในชีวิต ใช้ชีวิตประกอบการมที่ชั่วที่ผิด ย่อมทำชีวิตให้เป็นทุชีวิต คือชีวิตชั่วคราว เป็นผู้ซึ่งชื่อว่าแก่ชั่ว ตายชั่ว แม้ไม่ทำชั่ว แต่ปล่อยให้ชีวิตล่วงไปเปล่าปราศจากประโยชน์ หลงบำรุงบำเรอชีวิตอยู่อย่างเดียว ย่อมทำชีวิตให้เป็นโมฆะชีวิต คือชีวิตเปล่า ชื่อว่าเป็นผู้แก่ไปเปล่า ตายไปเปล่า ส่วนผู้ที่ไม่ประมาทในชีวิตและเครื่องแวดล้อมทั้งหลาย แม้จะเต็มไปด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ สุข อันเป็นส่วนที่น่าปรารถนาพอใจทั้งปวง แต่ใช้ชีวิตและเครื่องแวดล้อมทั้งหลายให้เป็นประโยชน์โดยประกอบกรรมที่ดีที่ชอบ ย่อมทำชีวิตให้เป็นสุขชีวิต คือชีวิตดี เป็นผู้ซึ่งชื่อว่าแก่ดี ตายดี ได้ดีด้วยประการทั้งปวง ผู้ที่มีชีวิตดีแม้จะเป็นอยู่เพียงวันเดียว ก็ประเสริฐกว่าผู้ที่มีชีวิตชั่วเปล่าตั้งร้อยปี ดังที่ตรัสไว้ว่า “ผู้ใดเสียจวัน หย่อนความเพียร หรือมีความเพียรที่เลวทรามพึงเป็นอยู่ตั้งร้อยปี ความเป็นอยู่ของผู้ปรารถนาคความเพียรมั่นคง เพียงวันเดียวประเสริฐกว่า”

การทำชีวิตให้เป็นชีวิตดีนั้น จำต้องประกอบด้วยศรัทธา ศีล เป็นต้น ซึ่งจะ เป็นเหตุให้ถือเอาสาร คือแก่นสาร และพรคือส่วนประเสริฐของชีวิตหรือกายอันจะต้อง แดกทำลายนี้ไว้ได้ ตามพระพุทธานุญาตที่ตรัสไว้ว่า ปญฺจหิ ภิกฺขเว วฑฺฒินิ วฑฺฒินา อริยสาวก เป็นอาทิ แปลความว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สาวิกของพระอรียะเมื่อเจริญ ด้วยเครื่องเจริญอันเป็นกำไรชีวิต ๕ ประการ ชื่อว่าย่อมเจริญด้วยเครื่องเจริญอันเป็น กำไรชีวิตอันประเสริฐ ย่อมถือเอาสาระคือแก่นสาร ถือเอาพรคือส่วนประเสริฐของกาย ไว้ได้ เครื่องเจริญอันเป็นกำไรชีวิตอันประเสริฐ ๕ ประการ คือ เจริญด้วยศรัทธา ด้วยศีล ด้วยสุตะ ด้วยจาคะ ด้วยปัญญา” ดังนี้

ทุกคนผู้เกิดม้าย่อมมีกายก่อเกิดขึ้นมา เรียกว่าชาติความเกิด เมื่อเกิดกายขึ้น

3961 104754

แล้วก็แปรไปโดยลำดับ เรียกว่าชราความแก่ ในที่สุดก็แตกสลาย เรียกว่ามรณะความตาย ภายนี้จึงไม่ใช่สาระแก่นสาร ไม่ใช่พรสิ่งประเสริฐ แต่เมื่อกายยังไม่ทรุดโทรมแตกสลาย บุคคลก็อาจอาศัยกายประกอบกรรมที่ติดันเรียกว่าบุญกุศลบ้าง ประกอบกรรมที่ชั่วอันเรียกว่าบาปอกุศลบ้าง กรรมทั้งสองนี้ชื่อว่า เป็นของตน เพราะเป็นส่วนที่ยังเหลืออยู่ ซึ่งกรรมดีก็ให้ผลดี กรรมชั่วก็ให้ผลชั่ว แม้พระพุทธภาษิตก็มีแสดงเตือนไว้แปลความว่า “บุคคลผู้จะต้องตายทำบุญและบาปทั้งสองอันใดไว้ในโลกนี้ บุญบาปทั้งสองนั้นย่อมเป็นของบุคคลผู้ทำนั้น เขาย่อมนำบุญบาปทั้งสองนั้นไป” พระมหาสมณนิพนธ์ก็มีเตือนไว้ว่า “นรชาติวางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย์ สถิตทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา” ซึ่งตรงกับพุทธภาษิตแปลความว่า “รูปของผู้จะต้องตายทั้งหลายย่อมแก่ไป ส่วนนามและโคตรสกุลหาแก่ไปไม่” ฉะนั้น ทุกคนที่ทำดีหรือชั่วไว้ แม้ชีวิตจะหาไม่แล้ว แต่ก็ยังปรากฏอยู่ในโลกกว่า คนชื่อนั้นสกุลนั้นได้ทำดีหรือชั่วไว้อย่างนั้น ๆ แต่ถ้าเป็นกรรมชั่วหรือบาปอกุศล ก็ไม่เป็นสาระไม่เป็นพร เพราะไม่เป็นเครื่องเกื้อกูลให้เกิดความสุข ความเจริญ ต่อเมื่อเป็นกรรมดีหรือเป็นบุญกุศล จึงจะเป็นสาระเป็นพร เพราะเป็นเครื่องเกื้อกูลให้เกิดความสุขความเจริญที่ถาวรแท้จริง จึงเป็นวัฑฒิเครื่องเจริญอันเป็นกำไรชีวิต

ธรรมเป็นเครื่องเจริญอันเป็นกำไรของชีวิต ๕ ประการนั้น ๑ ศรัทธา ได้แก่ ความเชื่อในสิ่งที่ควรเชื่อ ในบุคคลที่ควรเชื่อ ด้วยปัญญาพิจารณาไตร่ตรองก่อน ๒ ศีล ได้แก่ ความประพฤติ งดเว้นจากโทษผิดทางกายวาจาด้วยความตั้งใจ เป็นไปตามศรัทธา ๓ สุตะ ได้แก่ การสดับ คือ ดู สำเนียงหรือฟัง สำเนียงอันรวมเรียกว่าเรียนศึกษาเพื่อเจริญปัญญา ๔ จาคะ ได้แก่ การสละบริจาศสิ่งทีควรบริจาศเพื่อเฉลี่ยสุข เพื่อประโยชน์ที่ยิ่งกว่า ๕ ปัญญา ความรูัจริงถูกต้องในเหตุผลทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว ทั้งฝ่ายก่อนทุกข์และฝ่ายดับทุกข์ ตลอดจนถึงวิธีปฏิบัติให้ได้ผลสำเร็จจริง

ธรรม ๕ ประการนี้ เมื่อเป็นไปโดยชอบในโลก ย่อมเป็นเหตุให้เจริญในโลก เมื่อเป็นไปโดยชอบธรรม ย่อมเป็นเหตุให้เจริญในธรรม จึงเป็นวัฑฒิธรรม ธรรมเป็นเหตุ

ให้เจริญทั้งสองทาง แต่ที่ชื่อว่า อริยวัฑฒิ เครื่องเจริญอย่างประเสริฐ หมายถึงเจริญในธรรม คือในคุณที่บริสุทธิ์จริงเป็นสำคัญ กล่าวคือ มีศรัทธาตั้งมั่นในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ในพระพุทธศาสนาที่สั่งสอนให้เชื่อกรรม เชื่อผลของกรรม เชื่อความที่สัตว์คือผู้ทำกรรมมีกรรมเป็นของตน มีศีลมั่นคงตามควรแก่ภาวะ มีสุตะการศกัปปธรรมตามกาล มีจาคะบริจาคตามสามารถ มีปัญญาจริงในธรรม คือสัจจะความจริงตามภูมิชั้น ธรรมเหล่านี้ชื่อว่าเป็นสาระเป็นพร เป็นเครื่องเจริญอันเป็นกำไรของชีวิตโดยแท้จริง ผู้ที่ปฏิบัติอบรมธรรมเหล่านี้ให้มีอยู่ในตน แม้กายจะทรุดโทรมเสื่อมสลายไป ก็ได้ชื่อว่า ได้ถือเอาสาระถือเอาพรแห่งกายไว้ได้หรือแห่งชีวิตไว้ได้แล้ว

หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต กล่าวได้ว่า ได้ทรงปฏิบัติอบรมอยู่ในธรรมทั้ง ๕ ประการนี้ ทรงมีศรัทธาความเชื่อที่ตั้งมั่นด้วยความสวามิภักดิ์จงรักภักดีในองค์พระมหากษัตริย์ราชเจ้า ในประเทศชาติและในพระพุทธศาสนา รวมทั้งในกรรมและผลของกรรม จึงไม่ทรงย่อท้อต่ออันตราย เพราะเมื่อกรรมศัตรูรณมาถึงจริง จะไปที่ไหน อยู่ที่ไหน ก็หนีไม่พ้น จึงเสด็จไปปฏิบัติกรณียกิจสนองพระเดชพระคุณได้ ทรงมีศัล ไม่ทรงประพฤติก่อภัยเวรให้แก่ใครๆ แต่ทรงทำสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่อกุล ทรงมีสุตะคือการศกัปปศึกษาทั้งคฤหัสถ์โลกคฤหัสถ์ตามควรแก่กาล ทรงมีจาคะการสละบริจาค ในการเสด็จไปในครั้งสุดท้าย ก็เสด็จไปทรงบริจาคช่วยเป็นการทำประโยชน์แก่อกุลแก่ผู้อื่น จนถึงสละชนมชีพ ทรงมีปัญญาที่ยังถึงความเจริญถึงความจริง เป็นเหตุให้รักษาพระทัยได้ดี แม้ในวาระที่สุดจึงกล่าวได้อีกว่า ได้เสด็จไปได้แล้ว พร้อมด้วยเกียรติคุณที่พึงยกย่องทั้งปวง

อนิมิตฺตมนุญฺญาตํ มจฺจานิ อิทฺ ชีวิตํ

ชีวิตของผู้ที่จะต้องตายในโลกนี้ ไม่มีนิมิตเครื่องกำหนดคณหมาย ใคร ๆ ไม่รู้ว่า
จะตายเมื่อไร

รูป ชีวติ มจฺจนํ นามโคตฺตํ น ชีวติ

รูปของผู้ที่จะต้องตายทั้งหลายย่อมแก่ไปตายไป ส่วนนามและโคตรสกุลหา
แก่ไปตายไปไม่

หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต ได้ทรงเป็นไปตามพระพุทธานุญาตข้างบนนี้ แต่พระ
นามและพระสกุลดำรงอยู่ในโลกในทางตั้งงาม แสดงว่าสตรีชาวไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะ
ชาติคิยานีแห่งพระราชวงศ์ได้ทรงปฏิบัติวิกรรรมเพื่อชาติ พร้อมทั้งพระมหากษัตริย์และ
พระพุทธานุศาสน์ ประชาชน ไม่แพ้สตรีชาวไทยผู้กล้าหาญในอดีต

สมเด็จพระบรมพิตรพระราชสมภารเจ้าทั้งสองพระองค์ ได้ทรงตระหนักทรง
ซึ่งในความเสียสละอย่างยิ่งแห่งหม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต โดยลำดับมาจนวาระที่สุด ได้
ทรงพระมหากรุณาพระราชทานอุปการะและเกียรติแก่ศพ ได้เสด็จมาพระราชทานน้ำสรง
พระศพ และทรงบำเพ็ญพระราชกุศลพระราชทาน เป็นการทรงประกาศยกย่องหม่อมเจ้า
วิภาวดี รังสิต ให้ปรากฏ.

ขออำนาจพระราชากุศลที่ได้ทรงบำเพ็ญพระราชทานอุทิศทั้งปวง จงเป็นผล
สัมฤทธิ์สุขสมบัติและกัลยาณเกียรติแก่หม่อมเจ้าวิภาวดี รังสิต โดยฐานนิยม

ในอวสานแห่งพระธรรมเทศนานี้ พระสงฆ์ ๔ รูป จักได้รับพระราชทานสวด
คาถาธรรมบรรยายโดยสรภัญญวิธี เพิ่มพูนอัปมาทธรรมสืบต่อไป

รับพระราชทานถวายวิชันาพระธรรมเทศนา ยุติลง เอวัง ก็มี ค่ายประการ

“ การที่ถึงชีพิตักษัยของ หม่อมเจ้า อภยาธิ ธิเบศร์ นั้น
เป็นเหตุการณ์ที่ทราบดีของพระองค์ ซึ่งถ้าจะเอาหนังสือ
พวกเรามาดูก็เห็นที่คนไม่ชอบหนังสือจะตั้งใจทำหนังสือ ”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี

ตัดตอนจาก 'รายงานต่อประชาชน'
โดย นายชานินทร์ ทรัพย์วิเชียร
นาย ก รัฐมนตรี
ทางสถานีวิทยุและโทรทัศน์
เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐

ม.จ. วิภาวดี รังสิต ถึงชีพิตักษัยด้วยน้ำมือของผู้ก่อการ
คอมมิวนิสต์ ในวันที่เกิดเหตุคือวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ คกนี้ เวลาเช้า
ก่อนที่ ม.จ. วิภาวดีฯ จะเสด็จไปเยี่ยมเยียนทหาร ตำรวจตระเวน
ชายแดน ตำรวจภูธร และประชาชน ตามปกติ ได้รับรายงานข่าว
ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดน ๒ คนถูกกับระเบิดบาดเจ็บ
สาหัส ณ บ้านเหนือคลองอำเภอเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี
เหตุที่ได้รับบาดเจ็บก็เนื่องจากตำรวจตระเวนชายแดนไปรักษาและ
คุ้มครองบ้านซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานแก่
ชาวบ้านในท้องถิ่นนั้น โดยไปควบคุมการก่อสร้างอยู่ ระหว่างที่
ควบคุมการก่อสร้างนั้น น้ำที่ไหลมาตามลำธารโดยปกติก็ไม่ไหล

เจ้าหน้าที่ตำรวจ ๒ นายนั้นจึงได้ขึ้นไปตรวจดูที่ต้นลำธารว่าเหตุใดน้ำจึงไม่ไหล ปรากฏว่า ผู้ก่อการร้ายได้ทำลายท่อนบ่ที่จะให้น้ำไหลมาสู่หมู่บ้านนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจ ๒ นายจึงถูกกับระเบิดระหว่างทาง

เมื่อได้ทรงทราบเช่นนั้น จึงทรงห่วงใยในความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสองนายนั้น ดังนั้นแทนที่จะทรงเดินทางไปเยี่ยมเจ้าหน้าที่ทหาร ตำรวจ และราษฎรในท้องถิ่นอื่นตามหมายกำหนดการเดิม ก็ได้ทรงเปลี่ยนทิศทางการเพื่อที่จะไปรับคนเจ็บด้วยพระองค์เองพร้อมทั้งแพทย์ด้วย ระหว่างที่เฮลิคอปเตอร์บินมายังสถานที่ที่เกิดเหตุ อีกประมาณ ๕๐๐ เมตรจะถึงที่ลง ได้มีผู้ก่อการร้ายจำนวนหนึ่งในป่าบริเวณใกล้เคียงกันนั้นยิงปืนขึ้นมาที่เฮลิคอปเตอร์ กระสุนปืนถูกนายตำรวจบนเครื่องเฮลิคอปเตอร์ได้รับบาดเจ็บ ๒ นาย ขณะเดียวกันกระสุนนัดหนึ่งได้ถูก ม.จ. วิภาวดีฯ ทรงบาดเจ็บสาหัส พร้อมกันนั้นพลประจำปืนทั้งสองข้างเครื่องเฮลิคอปเตอร์ ล่าตั้งกล่าวได้ทำการยิงต่อสู้กับผู้ก่อการร้ายทันที และในไม่ช้าเฮลิคอปเตอร์ก็จำต้องร่อนลงในที่ที่ห่างจากที่เกิดเหตุไปอีกประมาณ ๑,๐๐๐ เมตรนั่นเอง เนื่องจากถังน้ำมันถูกยิง ในตอนนั้น ม.จ. วิภาวดีฯ ทรงประชวรหนัก จึงได้มีการสั่งให้เฮลิคอปเตอร์ ๒ เครื่องจากสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราชไปรับท่าน เพื่อที่จะให้การรักษาพยาบาล ณ โรงพยาบาลต่อไป ระหว่างที่บินมายังโรงพยาบาลจังหวัดสุราษฎร์ธานี ท่านก็ถึงชีพิตักษัย

ม.จ. วิวาทดี รังสิต ท่านทรงเป็นผู้ทำบุญ โดยไม่หวังบุญ
 ท่านทรงกระทำทุกอย่างโดยมีเมตตาธรรม หวังประโยชน์สุขและ
 ความเจริญที่จะให้บังเกิดกับประชาชนโดยแท้ ท่านทรงบำเพ็ญกุศล
 นี้มาเป็นเวลานานมีจนกระทั่งเกิดเหตุขึ้นในครั้งนั้น ท่านทรงกระทำ
 โดยมีได้หวังอะไรเป็นส่วนพระองค์เลย ท่านทรงแนะนำอาชีพ
 ส่งเสริมให้ตัดกรรม การเพาะปลูก หาแพทย์ไปรักษาพยาบาลคน
 ที่เจ็บป่วย จัดสิ่งของหยูกยาไปช่วยชาวบ้านผู้ที่ยากไร้ เมื่อท่าน
 ถึงชีพิตักษัยคราวนี้จึงเป็นเรื่องที่สลดใจอย่างยิ่ง และรัฐบาล
 ตระหนักเป็นอันดีในวีรกรรมของท่าน ท่านเป็นสตรีผู้กล้าหาญ
 ท่านมิได้ถึงชีพิตักษัยไปโดยเปล่าประโยชน์ วีรกรรมของท่าน
 ยังคงเป็นสิ่งเตือนใจเราอยู่ ผมใคร่ที่จะขออัญเชิญกระแสพระราช
 คำรัสของสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ มากล่าวไว้ ณ
 ที่นี้ คือ

“ การถึงชีพิตักษัยของ ม.จ. วิวาทดี ฯ นั้น เป็นการปฏิบัติ
 ภารกิจของพระองค์ ซึ่งภารกิจอันนี้ พวกเราชาวไทยที่อยู่เบื้องหลัง
 จะต้องจัดทำต่อไป ”

การจากไปของ ม.จ. วิวาทดี รังสิต เป็นการสูญเสียครั้งใหญ่ของ
 ชาติบ้านเมืองของเรา

แต่การจากไปของ ม.จ. วิภาวดี รั้งสิต

บทความวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย
ประจำวัน ที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐

วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ที่ผ่านมา เป็นวันที่นำความเศร้าสลดใจ มาสู่เรณไทยอย่างสุดจะพรรณนาได้ ม.จ. วิภาวดี รั้งสิต ต้องถึงชีพิตักษัย เพราะการโจมตีอย่างลอบกักจากน้ำมือของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ณ ตำบลบ้านส้อง อ. เวียงสระ จ. สุราษฎร์ธานี เหตุการณ์ที่น่าเศร้าสลดใจยิ่งนี้เกิดขึ้นจากการที่ ม.จ. วิภาวดี รั้งสิต ได้เสด็จแทนพระองค์ไปทรงตรวจเยี่ยมตำรวจตระเวนชายแดน ซึ่งคุ้มกันการก่อสร้างบ้านพักพระราชทานที่บ้านเหนือคลอง ต. บ้านส้อง อ. เวียงสระ จ. สุราษฎร์ธานี พร้อมทั้งได้นำสิ่งของพระราชทานไปแจกแก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการอยู่ในแดนผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ณ สถานที่ดังกล่าวอีกด้วย เมื่อเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์บินไปถึงบริเวณบ้านเหนือคลอง ม.จ. วิภาวดี รั้งสิต ทรงทราบว่า มีเจ้าหน้าที่ตำรวจของเราได้รับบาดเจ็บอยู่ ๒ คน จากการปะทะกับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ และยังไม่ได้รับการรักษา จึงได้มีรับสั่งให้นักบินนำเครื่องบินร่อนลง เพื่อรับผู้บาดเจ็บทั้งสองไปโรงพยาบาล แต่ในขณะที่เครื่องบินร่อนลงนั้น ผู้ก่อการร้ายไม่ทราบจำนวน ได้ใช้ปืนยิงเร็วระดมยิงมายังเฮลิคอปเตอร์ เป็นเหตุให้ ม.จ. วิภาวดี รั้งสิต ทรงได้รับบาดเจ็บสาหัส เฮลิคอปเตอร์ถูกระดมยิงหลายแห่ง

นักบินได้พยายามนำเฮลิคอปเตอร์ไปลงที่โรงเรียนวัดบ้านส้อง แต่
ม.จ. วิภาวดี รังสิต ทรงทนพิษบาดแผลไม่ไหว ได้ถึงชีพิตักษัยก่อน
ถูกนำส่งโรงพยาบาล

ม.จ. วิภาวดี รังสิต ต้องถึงชีพิตักษัยเมื่อพระชันษา ๕๘ ปี
ในการปฏิบัติหน้าที่รับใช้ประเทศชาติต่างพระเนตรพระกรรณ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรม
ราชินีนาถ เราได้ทราบถึงพระประวัติของ ม.จ. วิภาวดี รังสิต ใน
ด้านความรู้ความสามารถหลายต่อหลายด้าน สมกับทรงเป็นธิดาของ
พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ หรือ น.ม.ส. แต่
ตำแหน่งหน้าที่ของท่านหญิงที่เป็นที่รู้จักของชาวไทยทั้งหลายทั่วไป
ก็คือ ทรงดำรงตำแหน่งนางสนองพระโอษฐ์ รับราชการในพระองค์
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ไม่ว่าสมเด็จพระนางเจ้าฯ
พระบรมราชินีนาถ จะเสด็จเยือนต่างประเทศ หรือเสด็จออกเยี่ยม
เยียนพสกนิกรไทยทุกถิ่นที่ เราจะได้เห็น ม.จ. วิภาวดี รังสิต โดย
เสด็จฯ โดยใกล้ชิด โดยเฉพาะในระยะหลายปีหลังนี้ พระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงมอบหมายให้ ม.จ. วิภาวดี รังสิต ทรง
ปฏิบัติราชการแทนพระองค์ในการปลอบขวัญผู้ปฏิบัติราชการต่อสู้
กับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในภาคใต้ ท่านหญิงจะเสด็จไปประทับ
อยู่ในป่าแทบจะตลอดเวลา ภาระหน้าที่ล่าสุดของท่านหญิงก็คือการ

ไปเยี่ยมเยียนปลอบขวัญเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดน ซึ่งไปปฏิบัติภารกิจกันการก่อสร้างบ้านพักพระราชทาน ในเขตคุกคามของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ที่ ต. บ้านส่อง อ. เวียงสระ จ. สุราษฎร์ธานี การก่อสร้างหมู่บ้านพักพระราชทานแห่งนี้ เป็นโครงการในพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในอันที่จะให้ประชาชนในเขตพื้นที่ซึ่งมีการระสางและกวาดล้าง ได้เข้าไปพำนักอาศัย การก่อสร้างได้กระทำติดต่อกันมานาน โดยได้อาศัยเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนทำหน้าที่เป็นหน่วยคุ้มกันการก่อสร้าง เพื่อให้สำเร็จลุล่วงเป็นประโยชน์แก่ประชาชนในท้องถิ่นตามพระราชประสงค์โดยเร็ว

ในท่ามกลางความรู้สึกอันสับสนของเรา—ท่านทั้งหลายต่อการสูญเสียครั้งสำคัญนี้ ความรู้สึกหนึ่งที่เราทั้งหลายมองเห็นชัดร่วมกันก็คือ ม.จ. วิชาวลี รังสิต ต้องถึงชีพิตักษัยก็เพราะน้ำพระทัยอันโอบเอื้ออาทรของท่านในอันที่จะเข้าช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ที่บาดเจ็บ เพราะน้ำมือของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ความเวทนาสงสารไม่อาจทอดทิ้งเพื่อนร่วมชาติที่ต้องการความช่วยเหลือเหล่านั้น ทำให้ ม.จ. วิชาวลี รังสิต มิได้คำนึงถึงภัยอันตรายส่วนตัว ทรงเป็นแบบอย่างของคนไทยที่เปี่ยมล้นด้วยความรักความเสียสละเพื่อชาติ ทั้งๆ ที่ทรงถึงพร้อมด้วยชาติวุฒิ คุณวุฒิ ทรรศนคติ และแวดล้อม

ด้วยคนรักใคร่ใกล้ชิด แต่ก็ทรงสละความสุขส่วนตัวนั้น ๆ ท่วมเท
 กำลังกาย กำลังใจให้แก่งานของประเทศชาติ โดยทรงมุ่งหมายจะ
 ผดุงรักษาความเป็นชาติไทยของเราไว้แม้จะต้องแลกด้วยพระชนม์-
 ชีพก็ตาม หากจะเปรียบเทียบวีรกรรมจนถึงชีวิตของ ม.จ. วิชาวัต
 รังสิต กับการกระทำของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในครั้งนี้ ชาวไทย
 ทั้งหลายย่อมจะมองเห็นอยู่ชัดแจ้งว่า ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์มี
 ความโหดเหี้ยมทารุณไร้มนุษยธรรมเพียงไร ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์
 จะพยายามชักชวนทุกวิถีทางต่อการพัฒนาประเทศและโครงการ
 ช่วยเหลือประชาชนของฝ่ายบ้านเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ
 ท้องถิ่นที่ ม.จ. วิชาวัต รังสิต ได้เสด็จไปตรวจเยี่ยมครั้งนี้ ก็เป็น
 ท้องถิ่นที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชประสงค์จะให้
 เป็นที่อยู่อาศัยของประชาชน ซึ่งต้องอพยพออกจากเขตคุกคามของ
 ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายเรากำลังดำเนินการสะสาง
 และกวาดล้างอยู่ ประชาชนคนไทยทั้งหลาย โดยเฉพาะพี่น้องชาว
 จังหวัดสุราษฎร์ธานี จึงย่อมจะเห็นชัดว่า ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์
 มีความโหดร้ายป่าเถื่อน และเป็นศัตรูต่อความเป็นอยู่ต่อความสงบ
 สุขของเราประชาชนคนไทยเพียงไร จึงสมควรที่เราทุกๆ คนจะได้
 ให้ความร่วมมือร่วมใจกับฝ่ายเจ้าหน้าที่บ้านเมืองดำเนินการปราบ-
 ปรามศัตรูของแผ่นดินเหล่านี้ให้สิ้นซากต่อไป

พี่น้องร่วมชาติที่รักทั้งหลาย การสูญเสีย ม.จ. วิภาวดี รังสิต ในครั้งนี้เหมือนกับดวงไฟดวงหนึ่งที่ดับวูบลง แต่เปลวไฟแห่งความรักชาติ ความกล้าหาญ ความเสียสละเพื่อชาติที่ ม.จ. วิภาวดี รังสิต ได้ทรงจุดนำทางไว้ย่อมกลับลุกโผลงอยู่ในจิตใจของเลือดเนื้อไทย ทุกผู้ทุกนาม การสูญเสียของฝ่ายเราเช่นนี้กลับเป็นเชื้ออย่างดีที่กระตุ้นเตือนให้คนไทยพร้อมที่จะต่อสู้ศัตรูคอมมิวนิสต์และปกป้องรักษาผืนแผ่นดินไทยของเรานี้ไว้จนสุดชีวิต ถึงแม้ว่า ม.จ. วิภาวดี รังสิต จะจากพวกเราคนไทยไปแล้วก็ตาม แต่ปณิธานของท่านหญิง ในอันที่จะปกป้องเลือดเนื้อไทยและรักษาความเป็นไทยของชาติเราให้คงอยู่ จะเป็นสิ่งที่คนไทยทุกคนจะสืบทอดยืดยาวมั่นคงตลอดไป หากดวงพระวิญญาณของ ม.จ. วิภาวดี รังสิต จะได้ทรงล่วงรู้ในขณะนี้ ท่านหญิงก็คงจะทรงยินดีว่า ความเศร้าโศกสูญเสียท่านหญิงไปในครั้งนี้ ได้เป็นแรงใจอย่างใหญ่หลวงต่อคนไทยที่พร้อมจะสู้ศัตรูของชาติเพื่อรักษาความเป็นชาติของเราไว้ให้จงได้ อันเป็นปณิธานสูงสุด เนื้อหาอื่นใดของท่านหญิงนั่นเอง

การสูญเสีย ม.จ. วิภาวดี รังสิต เปรียบเสมือนดวงไฟดวงหนึ่งที่ดับวูบลง แต่เปลวไฟแห่งความรักชาติ ความกล้าหาญ ความเสียสละเพื่อชาติ ที่ ม.จ. วิภาวดี รังสิต ได้ทรงจุดนำทางไว้ จะลุกโผลงในจิตใจของเลือดเนื้อไทยชั่ววันจิวันตร์

ว. ณ ประมวลฎมารค

เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๒ ข้าพเจ้าได้รับเชิญไปพูดให้สตรีราว ๒๐๐ คนฟังในงานชุมนุมและรับประทานอาหารกลางวันของสมาชิกรวมและแขกของสมาคมสตรีนานาชาติ ข้าพเจ้าได้ออกตัวต่อคุณหญิงชนิษฐา วิเชียรเจริญ นายกสมาคมผู้มาเชิญข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าไม่ได้เป็นนักพูด แต่คุณหญิงชนิษฐาก็ไม่ยอมฟัง คะยั้นคะยอให้ไปพูดให้ได้ ข้าพเจ้าก็จำต้องรับ และภายหลังรู้สึกว่ายินดีที่มีโอกาสได้ไปเล่าถึงพระมหากษัตริย์คุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงมีต่อราษฎรของท่านในส่วนหนึ่งของประเทศ ซึ่งไม่มีใครก็คนนักที่ได้ทราบ จนเรื่องที่ข้าพเจ้านำไปเล่าในวันนั้นเป็นข่าวที่หนังสือพิมพ์หลายฉบับนำไปลง เลยเป็นเรื่องที่บุคคลจำนวนมาก

เล่าเรื่องเมืองพระแสง

สนใจ ถึงกับมาซักถามข้าพเจ้าและพูดถึงในที่ต่าง ๆ เมื่อกองบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ 'สตรีสาร' ขอให้ข้าพเจ้าเขียนเรื่องให้สักเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าก็เลยถือโอกาสเขียนเรื่องเดียวกันนี้ขึ้นอีก ผู้ที่ยังไม่ได้ทราบมาก่อนจะได้ทราบ ส่วนผู้ที่ทราบมาบ้างแล้วจะได้ทราบละเอียดยิ่งขึ้นไปอีกนิด

ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินชื่ออำเภอพระแสงมาแต่ก่อนเลย จนกระทั่งเมื่อเข้าไปเผ่าผ้าละออธงรัฐพระบาททั้งสองพระองค์ที่พระตำหนักจิตรลดารโหฐานบ่ายวันหนึ่งเมื่อ ๓ ปีมาแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เล่าพระราชทานข้าพเจ้าถึงข้าราชการอนามัยชั้นตรีผู้หนึ่งซึ่งถูกส่งไปประจำสถานีอนามัยชั้น ๒

เล่าเรื่องเมืองพระแสง

ว. ณ ประมวลฎมารค

ที่อำเภอพระแสง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งพอไปถึงก็หมดกำลังใจที่จะทำงาน อยากจะลาออกจากราชการเสียให้รู้แล้วรู้รอดไป เพราะนอกจากจะไม่มีที่ให้อยู่อาศัยถึงกับต้องพาบุตร ภริยา ไปเช่าห้องแถวอยู่กลางตลาดแล้ว ในสถานื่อนามัยยังแทบไม่มีหยูกยาหรือเครื่องใช้ที่จะบริการคนไข้ได้เลย ทั้ง ๆ ที่สถานื่อนามัยแห่งนี้เป็นสถานื่อนามัยแห่งเดียวที่มีอยู่ในอำเภอ ขนาดตัวอำเภอเองยังติดต่อกับจังหวัดหรืออำเภออื่นได้ยาก เพราะไม่มีถนนไปถึง ไม่มีทางรถไฟผ่าน ทางเดียวที่จะติดต่อกับภายนอกได้ก็คือทางลำแม่น้ำซึ่งจะไปไหนมาไหนที่ก็ต้องเสียเวลาเป็นชั่วโมง ๆ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่จากจังหวัดจึงไม่เคยไปพระแสง ถึงกับพูดกันว่าเล่นที่จริงในจังหวัดว่า ‘ไปเวียตนามดีกว่าไปพระแสง’

เมื่อความทุรกันดารของพระแสงทราบถึงพระกรรมโดยบังเอิญ รวมทั้งข้อขัดข้องของข้าราชการผู้น้อยผู้หนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยความตั้งใจดี อยากจะทำงานตามหน้าที่แต่หมดขวัญเสียสิ้นวิธี เพราะไม่ว่าจะคิดหาทางออกอย่างไรก็ตามไปหมดทุกทาง

ก็ทรงสนพระราชหฤทัยเป็นอย่างยิ่ง ทรงมีพระราชปรารภนาที่จะช่วยให้ข้าราชการผู้น้อยซื่อสัตย์ผู้นั้น ได้ทำงานตามความตั้งใจให้ลุล่วงไปให้ได้ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้หม่อมเจ้าประเสริฐศรี ชยางกูรราชของครักษ์พิเศษนำตัวคุณดุสิตซึ่งบังเอิญขึ้นมากองเทพ ฯ ขณะนั้น มาเฝ้าฝ่าละอองธุลีพระบาทเป็นการส่วนพระองค์ที่ศาลาผลกาภิรมย์ ในบริเวณพระตำหนักจิตรลดาร ฯ เมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๕ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ พระราชทานเงินช่วยเหลือคุณดุสิตให้สามารถทำงานตามหน้าที่ ๒๐,๐๐๐ บาท โดยโปรดเกล้า ๆ ให้ซื้อจักรยานยนต์สำหรับใช้ ๑ คัน ซื้อเวชภัณฑ์และยาตามบัญชีที่เขียนมา และยังมีพระราชทานเงินสดจำนวนหนึ่งสำหรับเก็บไว้ใช้จ่ายในการเดินทางไปตามตำบลต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือบำบัดโรคแก่ราษฎร เช่นค่าน้ำมันรถหรือน้ำมันเรือ ค่าจ้างคนขับเรือ ค่าซ่อมยานพาหนะ ค่าอาหารเป็นต้น ซึ่งไม่สามารถจะเบิกจากทางราชการมาใช้ให้ทันทั่วที่ได้ นอกจากคุณดุสิตจะเป็นคนดีซื่อสัตย์สุจริตแล้ว ยังทำงานละเอียดลออมาก ส่งบัญชีรายรับ-รายจ่าย

และรายงานผลงานที่เริ่มกระทำทันทีที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ช่วยเหลือ ให้ทรงทราบได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทอยู่เสมอมิได้ขาด เมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เล่าเรื่องพระราชทานข้าพเจ้า ข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนที่ชอบท่องเที่ยวในที่แปลกๆ และสนใจในสิ่งเหล่านั้นอยู่แล้ว ก็กลายเป็น ‘หนูมานอาสา’ ขึ้นมาทันที

ข้าพเจ้าได้ออกเดินทางไปอำเภอพระแสงพร้อมด้วยพี่เลี้ยง ซึ่งข้าพเจ้าจะเรียกว่า ‘นางบาทหยัน’ สหายร่วมโรงเรียนคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าจะเรียกว่า ‘ยาย’ กับนายชิต ซึ่งสมัยโบราณคงจะเรียกว่า ‘ทนายหน้าหอ’ ของสามี่ข้าพเจ้า เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๙ คือหลังจากที่คุณกุสิตได้เข้าเฝ้าฯ และเริ่มออกปฏิบัติงานตามหมู่บ้านกับผู้อาสาสมัครในพระแสง ซึ่งเรียกตัวเองว่า ‘หน่วยพระราชทาน’ แล้วประมาณ ๖-๗ เดือน ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีโทรเลขแจ้งไปให้คุณกุสิตทราบถึงการที่ข้าพเจ้าและคณะ จะไปถึงสถานีบ้านส่องล่วงหน้า ๕ วัน แต่โทรเลขด่วนจากกรุงเทพฯ ฯ ถึงพระแสงเมื่อ ๓ ปี

มาแล้วกินเวลาถึง ๔ วัน กว่าที่คุณกุสิตจะได้รับโทรเลขด่วนก็ตอนค่ำวันที่ ๑๑ พอเช้ามีวันที่ ๑๒ ข้าพเจ้าพร้อมด้วยคณะก็ได้ไปถึงตั้งแต่ก่อนอรุณรุ่ง แต่กระนั้นคุณกุสิตก็จัดการให้นายอำเภอบ้านนาสาร นายอำเภอพระแสง นายแพทย์อนามย์จากจังหวัด ผู้บังคับกองตำรวจภูธร และข้าราชการอำเภอพระแสงไปรับที่สถานีบ้านส่อง ซึ่งเป็นสถานีรถไฟที่ใกล้กับอำเภอพระแสงที่สุดพร้อมเพียง

การเดินทางระยะทางเพียง ๑๖ กิโลเมตรจากสถานีบ้านส่องไปพระแสงนั้นทุลักทุเลมาก ตอนแรกข้าพเจ้านั่งรถจี๊ปบุกไปตามทางที่กว้างพอใช้ แต่ลื่นและเป็นหลุมเป็นบ่อทำให้กระเทือนมาก แต่นั่งรถจี๊ปไปได้ไม่นานถนนก็ละและแค้นเข้าทุกที ข้าพเจ้าก็เลยลงจากรถจี๊ปเดินลุยโคลนไปพักใหญ่ พอค่อยหายและก็ไปเกาะท้ายรถจักรยานยนต์ซึ่งชาวบ้านเรียกว่า “ฮอนต้า” ไม่ว่าจะ เป็นจักรยานยนต์ยี่ห้ออะไรก็ตามชาวบ้านแถวนั้นเรียกฮอนต้าทั้งนั้น “ฮอนต้า” หลายคันพาคณะของข้าพเจ้ารวมทั้งข้าราชการที่มารับคึกคักไปตาม

ทุ่งนา ทุ่งหญ้า สวนยาง ไร่ไผ่ ผ่านบ้านเรือนราษฎร ข้ามขอนไม้ ในที่สุดลงไปเล่นอยู่ในลำธารก็หลายครั้ง ทางบางตอนก็ต้องลงจากรถเดินไป เพราะแคบมาก หนามเกี่ยวเนื้อตัวเป็นริ้วเป็นรอยและแฉะแฉะจนจักรยานยนต์ลื่นไปมา ‘นางบาหยัน’ ของข้าพเจ้า ซึ่งอายุจวนจะชโยกอยู่แล้วแข็งแรงแรงมาก นั่งซ้อนท้าย ‘ฮอนด้า’ กระเทือนโครมๆ ลื่นพรกพรากไปตามทางเป็นเวลาหลายชั่วโมง โดยไม่ได้ปั่นหรือร้องจนนึกเดียว ส่วน “ยาย” เพื่อนของข้าพเจ้านั้นเป็นผู้หญิงเรียบร้อยแบบชาววัง หน้าตาไม่สนุกเลย แต่ก็ไม่น่าเตรียมสูติยาเหมือนกัน ครั้งหนึ่ง ‘ฮอนด้า’ ของเขาลื่นตะแคงลงไป เขาก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวลงไปนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนโคลนข้างทางอย่างนึ่มนวลน่าดู เป็นเหตุให้ผู้เห็นเหตุการณ์กลับหัวเราะได้โดยยาก วันนั้นไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรง จักรยานยนต์บางคันล้มแรงกว่าคันของเพื่อนข้าพเจ้า คนนั้นก็ถลอกบ้าง เบือนโคลนบ้าง กว่าจะไปถึงท่าก็หลายชั่วโมง จากท่าเรายังต้องลงเรือหางยาวไปตามลำแม่น้ำตาปี่อีกกว่าครึ่งชั่วโมง จึงถึงตัวอำเภอ นับว่าเป็นการเดินทาง

ทาง ๑๖ กิโลเมตรที่นานที่สุดที่ข้าพเจ้าเคยประสบมา เพราะได้ใช้เวลาถึง ๖ ชั่วโมง นายอำเภอบอกว่าเวลาฝนชุกๆ แม้แต่ ‘ฮอนด้า’ ก็ไปไม่ได้ต้องใช้เดินซึ่งกว่าจะถอนเท้าออกจากโคลนได้ที่ละก้าวก็แสนยาก ๑๖ กิโลเมตรจากบ้านสองจึงกินเวลาทั้งวัน

ตรงทำหน้าหน้าอำเภอที่เขาเล่ากันว่าเมื่อก่อนใช้เรือหางยาวจะเข้ซุ่มหนักหนา แม้บ้านลงไปซัดผ่านน้ำแค่ท่าคุ่มพอหันมาลูกหายไปเสียแล้ว เรือแจวที่แล่นไปตามลำคลองอิปันหรือสินบุน ซึ่งเป็นเส้นทางคมนาคมสำคัญของพระแสงต้องทำกรงรอบตัวคนแจว มิฉะนั้นถ้าเพลอจะเข้ใช้หางวัดที่เดียวเหลือแต่เรือเปล่าๆ กรงใส่รอบเรือสำหรับกันจะเข้ยังมีตั้งอยู่ในลำหูลู หรือไม้ก่ที่ไถ่ถุนของกระต๊อบสูง ซึ่งใช้เป็นยุงเก็บข้าวของชาวบ้านอยู่จนทุกวันนี้ ผู้ใก้อยากเห็นก็จะไปขอเขาดูได้

อำเภอเมืองพระแสงเมื่อ ๓ ปีมาแล้วมีบ้านไม้โคกๆ เพียง ๔-๕ หลังเท่านั้น หลังแรกคือที่ว่าการอำเภอซึ่งจวนจะพังเต็ม

ทน เอียงโย้ไปทางซ้ายทั้งหลัง สถานที่ตำรวจ
อยู่ทางซ้ายของที่ว่าการอำเภอก็คงไล่จะพัง
เอียงเย้ไปทางขวา ส่วนสถานีอนามัยอยู่
ทางด้านขวาของที่ว่าการอำเภออยู่ติดกับ
โรงเรียนย่านดินแดงนั้นยังยืนตรงดีพอใช้
เพราะสร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘ มาเนือง
เป็นเรือนไม้ใต้ถุนสูง ไม่ได้ทำสึมีเลียง
ข้างหน้าและห้องราว ๓ ห้อง เมื่อแรกเจ้า
หน้าที่อนามัยใช้เป็นที่อยู่อาศัยและเป็น
ที่ทำงานด้วยเสร็จ ต่อมาได้งบประมาณมา
สร้างบ้านพักเล็กๆขนาดห้องเดียวในบริเวณ
อีกหนึ่งหลัง ซึ่งพนักงานอนามัยจัดวางอาศัย
อยู่ส่วนคุณกุสตินั้นบ้านพักยังไม่มี เพราะ
ยังไม่ได้งบประมาณสร้างทั้งๆ ที่ที่ดินทาง
สถานีอนามัยกว้างขวางเป็นเนื้อที่ถึง ๓ ไร่
เศษ คุณกุสติจึงต้องเช่าห้องแถวอยู่ในตลาด
กับครอบครัว มีภริยาชื่อคุณสมจิตรและ
บุตร ๔ คน ข้าราชการทุกคนในอำเภอ
ไม่มีบ้านพักเลยรวมทั้งนายอำเภอด้วย ต่าง
คนต่างเช่าห้องแถวอยู่กลางตลาดคนละห้อง
เวลาหน้าฝน น้ำมักท่วมเอ่อขึ้นมาในบ้าน
บางทีก็ท่วมเกือบถึงโต๊ะ ข้าวของในบ้าน
ลอยท่วมเต้ง ข้าพเจ้าได้เห็นรูปที่ใครๆ นำ
มาให้ดู ทั้งอำเภอมีถนนสายเดียวซึ่งอยู่หน้า

ที่ว่าการอำเภอ ผ่านสถานีอนามัย ตลาด
เลยไปถึงหน้าสำนักสงฆ์ เป็นถนนคอนกรีต
แข็งแรง กว้างสำหรับรถจักรยานยนต์ ๒
คันสวนกันได้ ความยาวเดินราว ๒ นาที
ก็สุดถนน ในปัจจุบันชาวพระแสงเรียกว่า
'ถนนราชดำเนิน' เพราะพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระ
บรมราชินีนาถเคยเสด็จพระราชดำเนิน
ตลอดถนน เพื่อทรงเยี่ยมราษฎรซึ่งเฝ้าอยู่
สองข้างทาง

อันที่จริงคุณกุสติทราบเลาๆ มาก่อน
นานแล้วว่าข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมพระแสงและ
จะเข้าร่วมปฏิบัติงานกับหน่วยพระราชทาน
แต่เมื่อโทรเลขทวนกินเวลาถึง ๔ วันจึงถึง
พระแสง คุณกุสติก็เลยได้ทราบล่วงหน้า
มีเวลาเตรียมตัวอย่างกระทันหันที่สุด

บ้านพักแห่งเดียวในพระแสงซึ่งไม่
ใช่กระท้อบหรือห้องแถวคือบ้านพักของผู้
บังคับกองตำรวจภูธรซึ่งเป็นเรือนไม้ไม่ทำสึ
อยู่ในบริเวณโรงพักใกล้กับสถานีอนามัย ผู้
บังคับกองร้อยอพยพ ไปอยู่กับเพื่อนที่ตลาด
หรือที่ไหน ยกบ้านทั้งหลังให้ข้าพเจ้าและ
คณะอยู่ คุณกุสติได้จัดการให้ใครเอาแผ่น

สังกะสีมากขึ้นส่วนหนึ่งของครัว และหาตุ่ม
น้ำมาตั้งสำหรับให้ข้าพเจ้าใช้เป็นห้องน้ำ
ตอกกันกันสดๆ ร้อนๆ กลางคึกก่อน
ข้าพเจ้าไปถึงนั่นเอง ก่อนนี้ห้องน้ำของนาย
พันตำรวจอยู่ตรงสนามหลังบ้านพัก

อำเภอพระแสงตั้งอยู่ทางฝั่งซ้ายของ
แม่น้ำตาปีในตอนที่ตั้งติดต่อกับจังหวัดนครศรี
ธรรมราช มีเนื้อที่ ๕๕๐ ตารางกิโลเมตร
ทิศเหนือติดต่อกับอำเภอคีรีรัฐนิคมและ
อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี และ
อำเภอท่ายาง จังหวัดนครศรีธรรมราช ทิศ
ตะวันตกติดต่อกับอำเภอเมือง และอำเภอ
อ่าวลึก จังหวัดกระบี่ ทิศใต้ติดต่อกับ
อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ พื้นที่
ทั่วไปเป็นที่ราบลุ่ม มีลำน้ำและป่า อาชีพ
ของราษฎรส่วนใหญ่จึงหันไปในการทำนา
ทำไร่ ทำไม้ และหาของป่า ชื่อพระแสง
ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพระแสงดาบหรือมีเรื่อง
อย่างไรในประวัติศาสตร์ เพียงแต่ได้ชื่อมา
จากพระภิกษุรูปหนึ่งซึ่งมีนามว่าแสง และ
พระแสงท่านมาทำอะไรให้แก่เมืองนี้บ้าง
ก็ดูไม่มีใครทราบ

อำเภอพระแสงแบ่งออกเป็น ๔
ตำบล คือ ตำบลอู่บ้าน ตำบลบางสวรรค์
ตำบลสองแพรก และตำบลสินปุนทั้ง ๔
ตำบลแบ่งออกเป็น ๒๘ หมู่บ้าน มีราษฎร
ราวสองหมื่นคนเป็นคนไทยทั้งสิ้น เมื่อ
ข้าพเจ้าไปเยี่ยมครั้งแรกเมื่อ ๓ ปีมาแล้ว
ทั้งอำเภอมีสถานีอนามัยชั้น ๒ แต่เพียง
แห่งเดียว คือที่อยู่ติดกับที่พักของข้าพเจ้า
มีเจ้าหน้าที่ประจำ ๒ คน คือคุณตุสตีซึ่งเป็น
พนักงานอนามัยตรีและผู้ช่วยคนหนึ่ง ซึ่ง
เป็นพนักงานอนามัยจัตวา ข้าพเจ้าไปเยี่ยม
อนามัยก็เห็นว่า เครื่องใช้ประจำสถานี
อนามัยและเวชภัณฑ์มีพร้อม เป็นของพระ
ราชทานทั้งสิ้น แม้แต่ตะเกียงฟู่สำหรับต้ม
เครื่องมือ คีม ปากคีบ มีดผ่าตัด กรรไกร
ชำรูปไต เข็มและเอ็นสำหรับเย็บแผล ฯลฯ
แม้แต่ตู้ใส่เวชภัณฑ์ก็เป็นของพระราชทาน
ข้าพเจ้าได้ขียนยาพระราชทานมาเพิ่มให้อีก
หลายกล่องใหญ่ๆ ตั้งแต่เริ่มงานมาจนถึง
ตอนที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมเป็นครั้งแรกหน่วย
พระราชทานได้บุกเข้าไปตามตำบลต่างๆ
เกือบทั่วอำเภอแล้ว ได้ฉีดวัคซีนป้องกัน
อหิวาต์ราว ๖,๐๐๐ ราย ปลูกฝีป้องกัน
ไข้ทรพิษราว ๒,๐๐๐ ราย ฉีดยาป้องกันโรค

คอยบ ๓๗ ราย บัองกันพิษสุนัขบ้า ๕ ราย
และอื่น ๆ อีกมาก

วันรุ่งขึ้นแต่เช้าคณะของเรา ซึ่งเรียก
ตัวเองว่าหน่วยพระราชทานก็ออกเดินทาง
จากท่าเรือพระแสงจะไปปฏิบัติงานที่ตำบล
บางสวรรค์ ซึ่งเป็นท้องที่ห่างไกลกันดาร
ที่สุดแห่งหนึ่งของอำเภอ วิธีที่จะไปถึง
ตำบลนั้นได้ที่สะดวกที่สุด ก็คือต้องนั่งเรือ
หางยาวคดเคี้ยวไปตามลำน้ำเล็ก ๆ ซึ่งชาว
บ้านเรียกว่าคลอง แม่น้ำแม่น้ำตาปีอันกว้าง
ใหญ่เขาก็เรียกว่าคลองตาปี แม่น้ำเจ้า
พระยาสำหรับเขาก็คือคลองเจ้าพระยาแน่ ๆ
ไม่มีสงสัย คลองที่จะไปบางสวรรค์นี้ไม่ได้
เป็นคลองที่ไปมาสะดวกอย่างคลองบาง
หลวงหรือบางกอกน้อย แต่เป็นลำน้ำติด
ต่อกับแม่น้ำตาปี ซึ่งการจราจรไม่สะดวก
อย่างยิ่ง คนขับเรือต้องมีความชำนาญ
และไวเป็นพิเศษในการขับเรือคดไปเคี้ยว
มา หลบตอไม้ไผ่ น้ำ หลบเกาะหินซึ่ง
ระเกะระกะอยู่ตลอดทาง หลบหินไถ่น้ำ
ซึ่งมองจากเหนือน้ำไม่เห็น มีโตนหินขวาง
ลำน้ำ มีน้ำตกและแก่งน้ำซึ่งชาวสุราษฎร์
เรียกว่าเขี้ยว เวลานั้นต้นทุก ๆ คนก็ต้องลง

จากเรือย่ำน้ำช่วยกันเข็นเรือ เรือซึ่งใช้กับ
เครื่องหางยาวในตำบลนี้ต้องไม่มีหลังคา
เพราะต้องลอดช่องหินเคี้ยว ๆ หลังคาที่จะ
เกะกะถึงพังลงมาถ้าชนหินเข้า รูปร่าง
ของเรือต้องผอมยาว เพราะจะต้องแล่น
คดเคี้ยวไปตามเกาะ หรือกองหินกลางน้ำ
ซึ่งบางแห่งมีช่องแคบนิดเดียวสำหรับเรือ
ผ่านน้ำก็แสนจะเขี้ยว ท้องเรือต้องแข็งแรง
เป็นพิเศษ เพราะถ้าชนก้อนหินโครมเดียว
ท้องเรือก็จะทะลุได้ ผู้โดยสารก็ต้อง
นั่งอยู่ริมฝั่งในบ้านาน จนกว่าจะมีเรือผ่าน
มีอีกสักลำ ซึ่งตามธรรมดาออกจะหายาก
อยู่สักหน่อย

วันนั้นเราหยุดพักไต่ต้นไม้ริมฝั่ง
เพื่อรับประทานข้าวห่อ เราไปกันเป็น
ขบวนใหญ่ มีเรือหลายลำ เพราะต้องชน
คนชนของไปไม่ใช่บ่อย ๆ เมื่อรับประทาน
เสร็จก็ออกเดินทางต่อ เกือบค่ำจึงถึงหมู่บ้าน
แห่งหนึ่งเรียกว่าบ้านเกาะน้อย อยู่หมู่
ที่ ๒ ตำบลบางสวรรค์ โดยอาศัยบ้านกำนัน
ตำบลบางสวรรค์อยู่ คินนั้นชาวบ้านมานั่ง
มุงดูคณะเราที่หน้าบ้านกำนันเต็มไปหมด
หน่วยพระราชทานต้องทำงานหนักมาก จุก

ตะเกียงเจ้าพายุช่วยบำบัดโรคต่าง ๆ อยู่จนคึก มีผู้มาให้รักษาพยาบาลราว ๒๐๐ คน

บ้านกำนันบางสวรรค์นี้เป็นเรือนไม้ชั้นเดียว ไม่มีห้อง โลงไปหมดทั้งบ้าน เขาทำม่านรูปว่างคล้ายม่านลิกูตได้มากัน มุมหนึ่งของเรือนให้ข้าพเจ้า ๓ คนอยู่ คนอื่น ๆ ทั้งผู้หญิงผู้ชายที่มาด้วยกันต่างก็อาศัยอยู่นอกม่าน ห้องน้ำไม่มี ผู้ที่อยากอาบน้ำต้องถือขันเดินไปที่ท่าน้ำ ส่วนห้องส้วมเป็นเล้าเต็งสูง อยู่เหนือเล้าหมูทางหลังบ้าน เป็นอันว่าวันนั้นเราสามคนก็แอบล้างหน้าลูบตัวอยู่หลังม่าน อย่างอื่นก็ต้องรอบใจจนตาบหน้า กลางคืนก็เข้านอนกับพื้นหลังม่านโดยไม่ได้กางมุ้งเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ได้ความว่าตาบนั้นไม่มียุ่งนอกจากยุบป่าซึ่งไม่มีใครเอาใจใส่ ต่างก็ล้มตัวลงนอนเต็มไปทั้งเรือนนอกม่าน ‘ยาย’ และ ‘นางบาทยัน’ นอนไม่หลับเพราะเสียงกรนดังสนั่นหวั่นไหวไปทั้งบ้าน ส่วนข้าพเจ้ารู้สึกวุ่นวายมาก ตากแดดอยู่เกือบ ๑๒ ชั่วโมง ถ้าไม่พยายามนอนให้หลับก็จะเสียกำลังในวันรุ่งขึ้น ซึ่งคงจะต้องเดินทางอยู่กลางแดดเช่นเดียวกับวันนี้ ข้าพเจ้า

จึงใช้สาลีปั้นกลม ๆ อุดหูแล้วสวมหน้ากากสีคำซึ่งได้รับแจกในเรือบินตอนเดินทางไปต่างประเทศ บิดตาไม่ให้แสงตะเกียงซึ่งจุกอยู่ตลอดคืนเข้าตาแล้วก็หลับไป รุ่งขึ้นเช้าเพื่อนร่วมม่านของข้าพเจ้าตากลิกตากลวงทั้งคู่ เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่าเมื่อกกลางดึกมีหนูตัวหนึ่งวิ่งเข้ามาในม่าน หยุดพิงหมอนของข้าพเจ้าติดกับหน้า แล้วลุกขึ้นยืน ๒ ขา เกาหูอยู่ครู่หนึ่ง จึงลง ๔ ขาวิ่งหายไปได้ติดกับที่ข้าพเจ้า นอนพอดี ข้าพเจ้าได้ฟังก็รู้สึกยินดีที่ไม่ได้ตื่นขึ้นมาเห็นหนูเกาหูอยู่ใกล้หน้า มิฉะนั้นข้าพเจ้าก็ไม่รับรองเหมือนกันว่าจะไม่แผ่นดินแล้วร้องวืดขึ้นมากกลางดึกจนก้องไปทั้งป่า

รุ่งขึ้นแต่เช้าตรู่เราก็ลงเรือออกเดินทางต่อไปด้วยความยากลำบาก เพราะคลองคั้นเขิน เต็มไปด้วยสิ่งกีดขวางเพื่อไปเยี่ยมราษฎรที่บ้านหมาก หมู่ที่ ๗ ในตำบลเดียวกัน บ้านหมากนี้เป็นหมู่บ้านที่ห่างไกลมาก แม้แต่นายอำเภอก็ยอมรับว่าเพิ่งเคยไปเป็นครั้งแรก แต่ข้าพเจ้าต้องขออวดว่าครั้งนั้นเป็นครั้งที่ ๒ แล้วที่หน่วยพระราชทานของคุณดิสติบุกเข้าไปถึง

ราษฎรที่บ้านหมากยอกจนมากสวมเสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริง เด็กชะมุกชะมอม แก้วผ้าวิ่งโทอง ๆ สือบบุหรืตั้งแต่เริ่มหย่านมโรงเรียนมีแต่ทิ้งไว้ร้าง ๆ ไม่มีครูโดยยอมไปอยู่ เมื่อเราไปถึงนายอำเภอก็เรียกประชุมชาวบ้านเพื่อเลือกผู้ใหญ่บ้าน ข้าพเจ้ายึดที่มันบนขอนไม้ไต้ต้นไม้ใบหนาคุณการเลือกตั้ง ส่วนคณะคุณคุสิตขอยืมเสื้อจากชาวบ้านมาปูไ้ร่มไม้ ช่วยกันตรวจรักษา และแจกยาผู้เจ็บป่วยได้ถึง ๗๒ ราย ฉีดยาป้องกันโรคหิวาต์ ไทฟอย และปลุกผี ๑๐๒ ราย เมื่อข้าพเจ้ามขยาพระราชทานไว้แก่ผู้ใหญ่บ้านคนใหม่ ไว้สำหรับให้แจกไว้แจกให้ชาวบ้านเวลาเจ็บป่วยเสร็จแล้วก็ออกเดินทางกลับไปวัดบางสวรรค์ ระหว่างที่คณะคุณคุสิตทำงานอยู่ในวัด ข้าพเจ้าได้ถือโอกาสเดินไปชมสระแก้วซึ่งอยู่ในป่าไม่ไกลจากวัดนัก สระน้ำกลมใหญ่ มีน้ำใสสะอาดปุดๆ ขึ้นมาจากก้นบ่อตามธรรมชาติ น้ำประหลาดยิ่งนัก อยู่ในบริเวณป่าที่ครึ้มงดงาม ชาวบ้านถือว่าเป็นบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ น้ำในสระนี้เคยเข้าพระราชพิธีบรมราชาภิเษกของพระมหากษัตริย์ไทย อันเป็นราชประเพณีมาตั้งแต่โบราณกาล เป็นส่วนหนึ่ง

ของสหัศจรรย์ซึ่งประกอบด้วยน้ำบุญมหาหนที่จากมัธยมประเทศ น้ำในแม่น้ำสำคัญทั้ง ๕ ของเมืองเรา คือแม่น้ำเพชรบุรี แม่น้ำราชบุรี แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำป่าสัก และแม่น้ำบางปะกง เจือด้วยน้ำจากสระทั้ง ๔ คือสระเกศ สระแก้ว สระคงคา และสระยุมนา (จากแขวงจังหวัดสุพรรณบุรี) ในการสงรับน้ำพระมูรธาภิเษกรัชกาลปัจจุบันเมื่อ ๑๙ ปีมาแล้ว ทางราชการก็ได้นำน้ำจากสระแก้วแห่งนี้เองไปเข้าพระราชพิธี ครั้งกระนั้น การเดินทางจากจังหวัดมาสระแก้วเห็นจะตั้งเดือน เพราะต้องเดินทางด้วยช้าง หรือไม้ก็เรือด้อย ด้วยยังไม่มีเรือหางยาว

เสร็จจากชมสระแก้วพวกเราก็เดินทางกลับทางเดิม กว่าจะถึงที่พักที่พระแสงก็ราว ๒ ทุ่ม นับว่าวันนั้นใช้เวลาเดินทางถึง ๑๔ ชั่วโมง รวมทั้งเวลาทำงานและหยุดพักด้วย วันรุ่งขึ้นแต่เช้าตรู่ก็ออกเดินทางไปอีกตำบลหนึ่ง

การเยี่ยมราษฎรตามตำบลต่าง ๆ ในพระแสงครั้งแรกของข้าพเจ้านี้กินเวลาไม่ถึงอาทิตย์ ข้าพเจ้าไม่ได้ไปทั่วทุกตำบล

ไปเพียงแต่ตำบลที่ไกล กันดารและไปลำบากที่สุดเท่านั้น แต่เมื่อข้าพเจ้ากลับมาถึงกรุงเทพฯ ได้ไม่นาน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเงินจำนวนหนึ่งเพื่อก่อตั้ง ‘มูลนิธิพัฒนาอนามัยจังหวัดสุราษฎร์ธานี’ ขึ้นสำหรับช่วยเหลือเจ้าพนักงานอนามัยให้ได้รับความสะดวกในการที่จะเข้าไปปฏิบัติงานในถิ่นกันดาร เพื่อบริการราษฎรในถิ่นสาธารณสุขและอนุเคราะห์ให้ราษฎรได้รับความสะดวกในการประกอบอาชีพทุกอำเภอทั่วทั้งจังหวัด ไม่เฉพาะแต่เพียงอำเภอพระแสงตั้งแต่ก่อน รัฐมนตรีสาธารณสุขอธิบดีกรมอนามัย ผู้หลักผู้ใหญ่ในกระทรวงมหาดไทย กระทรวงกลาโหมเป็นต้น ต่างก็ให้ทางราชการ เจริญรอยตามพระยุคลบาท’ ด้วยการสนับสนุนโครงการหน่วยเคลื่อนที่โดยจัดแพทย์และเจ้าหน้าที่กรมอนามัยทุกแผนกไปร่วมปฏิบัติงานอย่างเข้มแข็ง ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมงานกับหน่วยเคลื่อนที่ของมูลนิธิหลายครั้ง โดยนำของพระราชทานส่วนพระองค์ไปแจกแก่ชาวบ้าน บางคราวก็หนัก ๑ ตัน บางคราวก็ ๒ ตันครั้งเป็นต้น จนไม่มีตำบลหรือหมู่บ้าน

ใดในพระแสงที่ข้าพเจ้าไม่ได้ไปกับหน่วยเคลื่อนที่ของมูลนิธิ หนหลังๆ ที่ข้าพเจ้าไปพระแสงก็ไม่ต้องเกาะท้ายจักรยานยนต์อีกแล้ว กรมทางได้เริ่มทำถนนสายบ้านส่อง—พระแสง หลังจากที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมเป็นครั้งแรกไม่นาน ในปัจจุบันรถทุกชนิดแล่นได้ถึงท่าข้ามพระแสงภายใน ๒๐ นาที แทนที่จะเป็น ๖ ชั่วโมงอย่างเมื่อ ๓ ปีที่แล้ว ถ้าเป็นหน้าฝนก็นานขึ้นอีกนิดหนึ่ง แต่ก็คงไม่ถึงชั่วโมง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมเมืองพระแสงกับสมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคมปีที่แล้ว ทำความปลื้มปิติให้แก่ชาวพระแสงหาที่สุดมิได้ เพราะได้ตั้งตาคอยมานาน คืบก่อนเสด็จฯ ฝนตกหนักตลอดคืนจนเข้าก็ยังไม่หาย ราษฎรใจเสียนึกว่าคงเสด็จฯ ไม่ได้เสียแล้วทางเฮลิคอปเตอร์ แต่ก่อนกำหนดเวลาเสด็จฯ ถึงเพียงชั่วโมงเดียว พากย์ไปร้องฝนหายราวกับปิดก๊อก แต่พื้นเฉอะแฉะเป็นโคลนตามไปหมด ราษฎรต้องช่วยกันขนไม้กระดานซึ่งทางกรมอนามัยซื้อมากองไว้สำหรับทำ

ผ้าเรือนให้คุณตุสิตเป็นแผ่น ๆ มาต่อกันเป็นทางเดินยาวสำหรับให้ทรงพระราชดำเนินจากเฮลิคอปเตอร์ไปที่สถานีอนามัย เพื่อให้ราษฎรมากมายก่ายกองเฝ้าชมพระบารมีพระราชทานยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่มและผ้าห่มแก่ผู้ที่ยากจน ทอดพระเนตรโครงการส่งเสริมอาชีพราษฎรของมูลนิธิพัฒนาอนามัยฯ และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้หน่วยอาสาสมัครของมูลนิธิเข้าเฝ้าฯ แล้วก็เสด็จพระราชดำเนินกลับ ครั้นวันที่ ๔ ตุลาคมปีที่แล้วก็เสด็จพระราชดำเนินอีกครั้งหนึ่งพร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เพื่อพระราชทานบุลโดเซอร์ที่ ๔ แก่อำเภอพระแสง เพื่อทำถนนระหว่างตำบลต่าง ๆ ของอำเภอให้ติดต่อกันโดยใช้เฮลิคอปเตอร์มหีมาทั้งบุลโดเซอร์ลงมาที่ละชั้น

เมื่อข้าพเจ้าไปเยี่ยมพระแสงอีกในเดือนมีนาคมปีนี้เอง ก็ได้เห็นความเจริญเพิ่มขึ้นมาเป็นลำดับ เมื่อข้าพเจ้าเดินทางไปบ้านหมากอีกครั้งหนึ่ง แทนที่จะลงเรือไป ๒ วันเช่นครั้งแรก ข้าพเจ้าได้ซ้อนท้ายจักรยานยนต์ไปคามถนนใหม่ซึ่งรถบุลโด-

เซอร์พระราชทานกำลังบุกเบิก ๓ ชั่วโมงเท่านั้นก็ถึง

ในปัจจุบันพระแสงมีสถานีอนามัยหรือ ไม่ก็สถานีฝึกหัดครูอยู่ทั่วทุกตำบลและหมู่บ้าน ข้าพเจ้าไปครั้งไรก็ได้ไปทำพิธีเปิดครั้งละ ๓-๔ แห่ง โรงเรียนก็มีทั่วทุกหมู่บ้านแล้ว แม้หมู่บ้านไกลและกันดาร เช่นบ้านหมาก ซึ่งเมื่อก่อนไม่มีครูคนใดยอมไปอยู่ ทางจังหวัดมีผู้ว่าราชการคนใหม่เป็นหัวหน้าก็ได้จัดให้มีทุนเพิ่มเงินเดือนให้แก่ครูที่ไปอยู่ที่ทุรกันดารเหล่านั้น ก.ร.ป. กลางก็เข้าไปช่วยพัฒนา บ้านพักของคุณตุสิตกับผู้ช่วยในบริเวณสถานีอนามัยเป็นบ้านที่สวยงามที่สุดในพระแสง เป็นบ้านสองหลังที่ทาสี และแบบก็ราวกับบ้านแถวบางกะปิ ทั้ง ๒ หลังมีชื่อว่า 'บ้านลาดพระบาท ๑' กับ 'บ้านลาดพระบาท ๒' เพราะผ้า เพดานและพื้นเคยเป็นไม้ลาดพระบาทวันที่เสด็จพระราชดำเนินมาทรงเยี่ยมพระแสงเป็นครั้งแรก คุณตุสิตบอกว่าไม่มีบ้านใดในโลกที่มีเกียรติถึงกับพระบาทสมเด็จพระอยู่หัวเคยทรงพระราชดำเนินบน

และฝาเพดาน เวลาข้าพเจ้าไปเยี่ยมพระแสง ก็ได้ไปพักอยู่ 'บ้านลาดพระบาท ๑' ของคุณ คุณสิด แสนจะสะตอกสบาย ส่วนนายอำเภอ ยังไม่มีบ้านอยู่จนแล้วจนวนรอด ยังต้องครอง ห้องแถวในตลาดอยู่ตามเดิม เมื่อโรงบ ประมาณของกระทรวงมหาดไทยจะตกมา ถึงให้นายอำเภอได้มีบ้านอยู่เป็นสง่าสม คักคักศรีนายอำเภอพระแสงสักทึ่ก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าก็ได้คอยดูมา ๓ ปีแล้ว

นอกจากนายอำเภอยังไม่มีบ้าน พระแสงช่างเจริญรุดเร็วทันตาเห็นคือเหลือ เกินภายใน ๓ ปี ข้าพเจ้ามานึก ๆ ดูก็รู้สึกว่ ถ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมิได้ทรง ทราบเรื่องราวของคุณคุณสิด ข้าราชกร อนามัยชั้นตรีผู้นั้นไซ้ร และมิได้ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ริเริ่มอุปถัมภ์การ อนามัยของพระแสงขึ้นมา พระแสงอาจ

จะยังเป็นเมืองปิด ไม่มีใครรู้จัก ไม่มี ใครสนใจ ไม่มีถนนหรือรถไฟไปถึงตาม ที่ได้เคยเป็นมาแล้วกร้อยปี และอาจจะ เป็นดินแดนของผู้ก่อการร้ายเช่นเดียวกับ อำเภอกอสีเตียงคืออำเภอบ้านนาสารก็ได้ ใครจะรู้

ข้าพเจ้าขอจบเรื่องเมืองพระแสงแต่ เพียงเท่านี้ก่อน แต่เรื่องการเดินทางของ ข้าพเจ้าเพื่อไปแจกของพระราชทานกับ หน่วยเคลื่อนที่มูลนิธิพัฒนาอนามัยสุราษฎร์ ธานีในใจกลางของจังหวัดยังมีอีกมาก ข้าพเจ้าได้เข้าไปถึง ๗ ครั้งในระหว่างเวลา ๓ ปี ในดินแดนภูเขา หมู่เกาะต่าง ๆ กลาง ทะเล จนในที่สุดในปีซึ่งหนังสือพิมพ์ลง ข่าวบ่อย ๆ ว่าเป็นดินแดนของผู้ก่อการร้าย คือลึกลงไปในอำเภอบ้านนาสาร ถึงอำเภอ เวียงสระ บ้านส้องและพรุพี ฯลฯ ซึ่ง ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปในโอกาสหน้า.

ศึกษาคอมมิวนิสต์เป็นศึกษามหาชน
 ศึกษาคอมมิวนิสต์เป็นศึกษามหาชน
 ศึกษาคอมมิวนิสต์เป็นศึกษามหาชน

ศาสตราจารย์ ธานีินทร์ ทรัพย์วิเชียร
 ศาสตราจารย์ ธานีินทร์ ทรัพย์วิเชียร
 ศาสตราจารย์ ธานีินทร์ ทรัพย์วิเชียร

ศึกษาคอมมิวนิสต์ ซึ่งประดังเข้ามาใน
 ขณะนี้เป็นศึกษามหาชน คือ :

๑. ศึกษาจากผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์
 ในประเทศ
๒. ศึกษาจากภายนอกประเทศ
๓. ศึกษาช่วงชิงความเห็นใจและการ
 สนับสนุนจากประชาชน

๑. ศึกษาผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ใน
 ประเทศไทย

เพื่ออนุวัติการให้เป็นไปตามลัทธิ
 เลนินนิสต์ การก่อการร้ายของฝ่ายคอมมิ
 นิสต์นั้นมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างสถาน
 การณ์โดยก่อให้เกิดความตึงเครียดขึ้นใน
 ประเทศไทย และให้เป็นภาระแก่ทาง
 รัฐบาลในอันที่จะต้องป้องกันและปราบปราม
 โดยปกติการก่อการร้ายเหล่านี้ก็ใช้คนไทย
 ด้วยกันเองมาฆ่าฟันพวกเรากันเอง ใช้คน

* จากหนังสือ การใช้กฎหมายป้องกันคอมมิวนิสต์
 ของผู้เขียน

ไทยด้วยกัน ทั้งคนเป็นผู้ปลดแอกให้แก่ราษฎร โดยสร้างมโนภาพให้ราษฎรมองรัฐบาลในแง่เลวร้ายต่าง ๆ นานา จริงบ้างเท็จบ้างผสมผสานกันไป การทำสงครามนอกแบบโดยใช้เพทุบายโสมมทำนอง ‘ยุให้รบ คำให้รบ’ นี้ เป็นการทำสงครามที่เสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด แต่ในขณะที่เดียวกันการก่อการร้ายแบบนี้ ก็เป็นภารกิจอันยุ่งยากแก่ฝ่ายป้องกันและปราบปรามเป็นที่สุดจุกกัน

กล่าวกันว่าในแต่ละประเทศที่มีฝ่ายคอมมิวนิสต์ก่อการร้ายนั้น ฝ่ายป้องกันและปราบปรามต้องใช้กำลังเจ้าหน้าที่ทหารและตำรวจ ระหว่าง ๑๐-๒๐ คน ต่อผู้ก่อการร้าย ๑ คน จึงจะได้ผล ด้วยเหตุดังกล่าว ฝ่ายรัฐบาลจึงต้องเสียกำลังทหารและตำรวจไปตรึงอยู่ในท้องถิ่นทุรกันดารต่าง ๆ เป็นอันมาก และเสียงบประมาณของแผ่นดินไปเป็นจำนวนมหาศาล แม้กระนั้นก็ยังไม้อาจป้องกันและปราบปรามได้ทั่วถึงทุกท้องถิ่น ครั้นจะไม่จัดการป้องกันและปราบปรามก็ไม่ได้ ราษฎรย่อมเดือดร้อนแน่นอน แต่พอฝ่ายรัฐบาลมันหมายจะปราบปรามพวกก่อการร้ายของคอมมิวนิสต์ให้เด็ดขาด ฝ่ายผู้ก่อการร้ายก็ใช้กลยุทธ์ที่ว่า ‘มิงมากุมุด มิงหยุดกูแหย มิงแก่กูตี มิงหนูกูไล่’ จนเกือบจะเป็นการพันวิสัยที่รัฐบาลจะป้องกันหรือปราบปรามให้สิ้นไปได้ เว้นเสียแต่ประชาชนจะได้ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายป้องกันและปราบปรามอย่างแข็งขัน การป้องกันและปราบปรามจึงจะสัมฤทธิ์ผลดังที่ปรากฏมาแล้วในมาเลเซีย

ปัญหาเรื่องการก่อการร้ายของคอมมิวนิสต์นี้เป็นปัญหาหนักอกรัฐบาลเป็นอย่างยิ่ง อุปสรรคสำคัญที่สุดก็คือ ราษฎรทั่วไปโดย

เฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่อยู่นอกเขตแทรกซึม ของคอมมิวนิสต์ยังไม่รู้ซึ่งถึง
ในภัยของคอมมิวนิสต์อย่างแท้จริง จึงมิได้ให้ความร่วมมือแก่เจ้า
พนักงานผู้ป้องกันและปราบปรามอย่างเต็มที่

ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ได้ใช้วิธีการแทรกซึม บ่อนทำลาย
และคุกคามทั้งชาวบ้านและเจ้าหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยทุกวิถี
ทาง อาทิเช่น มีการยุยงให้เกลียดชังรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ฝ่าย
ปกครอง มีการก่อวินาศกรรม มีการโจมตีอย่างเปิดเผยบ้าง ตักข่ม
โจมตีบ้าง แอบอ้างปลอมตนเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลปล้นสดมภ์เสีย
เองบ้าง นอกจากนี้ ก็มีการฆ่า การทารุณโหดเหี้ยมแก่ชาวบ้านต่าง ๆ
นานาเพื่อให้ชยาคกลัว และจำยอมเป็นสมัครพรรคพวกของตน.

เมื่อราษฎรยินยอมตนเป็นพรรคพวกด้วยความเกรงกลัวก็คื
ด้วยความสมัครใจก็ดี หรือแม้แต่เพียงถือว่ามิใช่ธุระของตนในอันที่
จะคิดต่อต้านคอมมิวนิสต์ก็ดี ราษฎรก็ตกเป็นเครื่องมือโดยตรง หรือ
อย่างน้อยก็มิเป็นอุปสรรคของฝ่ายคอมมิวนิสต์ในอันที่จะคุกคาม
และทำลายอำนาจกฎหมายของบ้านเมืองต่อไป จนกระทั่งเกิดการ
ระส่ำระสายถึงขนาดบ้านแตกสาแหรกขาด รัฐบาลควบคุมสถานการณ์
ไว้ไม่ได้ บ้านเมืองย่ำร้อนระอุไปทุกหย่อมหญ้า ดังที่เป็นอยู่ใน
เวียตนามใต้ ลาว และเขมรในขณะนี้ เมื่อถึงวาระนั้นก็มิเป็นการ
ยากแล้ว ที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์จะเข้ายึดครองประเทศ.

แผนการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

ในฐานะที่ภัยจากฝ่ายผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์เป็นภัยเฉพาะหน้า และเป็นศึกที่ฝ่ายบริหารควรกำจัดให้สูญสิ้นไปโดยเร็วที่สุด มีแง่คิดในค่านแผนการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าดังนี้คือ :

๑. การป้องกันและปราบปรามศึกผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์นั้นต้องอาศัยเจ้าหน้าที่ทั้งฝ่ายทหาร ตำรวจ และพลเรือน ซึ่งได้รับการฝึกอบรมในค่านป้องกันและปราบปรามศึกผู้ก่อการร้ายมาโดยเฉพาะ ทั้งต้องมีการประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่หน่วยต่าง ๆ อย่างดีที่สุด และเหนือสิ่งใดทั้งสิ้น เจ้าหน้าที่ผู้ป้องกันและปราบปรามต้องได้รับความร่วมมือและร่วมมือจากราษฎรอย่างเต็มที่ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านการเป็นหูเป็นตาให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐบาลเกี่ยวกับแผนการและความเคลื่อนไหวของพวกผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ และไม่ให้ความช่วยเหลือในค่านอาหาร และที่อยู่อาศัย ฯ ล ฯ

สมควรกล่าวไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่า ในวันมหาวิปโยค อันเป็นวันที่นักศึกษาเรียกร้องประชาธิปไตยนั้น เหตุสำคัญที่สุดเหตุหนึ่งที่ทำให้มีการนองเลือด สูญเสียชีวิตประชาชนและเจ้าหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยเป็นจำนวนมากนั้น ก็คือการข่าวกรองคลาดเคลื่อนไปจากความจริง ทั้งนี้ จะ เป็น ไป โดยจงใจบิดเบือนข้อเท็จจริงหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงก็ตาม และไม่ว่าจะมองในแง่ใด ก็มีแต่ผลร้ายทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของเจ้าหน้าที่ผู้รักษาความสงบเรียบร้อยซึ่งไม่สามารถประเมินสถานการณ์แท้จริงได้ถูกต้อง บท

เรียนที่สุกจะขมขึ้นนี้ไม่บังควรให้เกิดขึ้นอีกเป็นอันขาด หากมีวิกฤตการณ์เกิดขึ้นอีก จักต้องมีการทดสอบการข่าวกรองกันหลายทางและหลายชั้นเพื่อมิให้มีการคลาดเคลื่อนได้ ถ้าพลังพลาคอีกไม่ใช่แต่เพียงจะสูญเสียชีวิตและเลือดเนื้อเท่านั้น หากแต่อาจสูญสิ้นเอกราชของชาติไทยไปเลยก็เป็นได้.

๒. เจ้าหน้าที่ฝ่ายปราบปรามที่ได้ปราบปรามการก่อการร้ายได้แล้ว ต้องมีแผนการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าสำหรับท้องถิ่นนั้นด้วย เช่นการบูรณะท้องที่ สร้างสรรความเจริญให้บังเกิดแก่ท้องถิ่นนั้น โดยต้องถือว่าเรื่องปากเรื่องท้องและความปลอดภัยของราษฎรเป็นเรื่องสำคัญที่สุด.

พึงสังเกตว่า การก่อการร้ายของฝ่ายคอมมิวนิสต์เกือบจะไร้ความหมายในด้านจงใจราษฎรให้ไปจงรักภักดี หรือสนับสนุนฝ่ายคอมมิวนิสต์ ถ้าหากราษฎรอยู่ดีกินดี ไม่มีความยากจน ปราศจากข้อคับแค้นหรือขมขื่นใจ ไม่มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงในการครองชีวิตระหว่างบุคคลต่างชั้นกันมากนัก และยิ่งราษฎรได้รับความอารักขา และคุ้มครองจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเป็นอย่างดีแล้ว ราษฎรก็จะเห็นอกเห็นใจสนับสนุนรัฐบาลมากขึ้น และจะตั้งข้อรังเกียจการก่อการร้ายของฝ่ายคอมมิวนิสต์เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ.

๓. พวกผู้ก่อการร้ายของคอมมิวนิสต์ก็ต้องเลี้ยงปาก เลี้ยงท้อง มีที่อาศัยพักพิง การกินอยู่ และการก่อการร้ายแทบจะทำได้เลย ถ้าปราศจากการสนับสนุนของราษฎรผู้เห็นอกเห็นใจจัดหา

อาหารให้ จัดหายารักษาโรคให้ และในบางกรณีราษฎรก็ให้ที่พำนัก พักพิง และส่งข้าวครวความเคลื่อนไหวของกำลังเจ้าหน้าที่ฝ่ายปราบปรามให้เสียอีกด้วย ปัญหาสำคัญจึงอยู่ที่ว่าจะแยกพวกผู้ก่อการร้ายเหล่านี้อกจากราษฎรได้อย่างไร?

ทางที่จะจัดทำได้อาจมีอยู่สามทางด้วยกัน คือ :

ทางแรก ต้องพยายามหาทางเอาอกเอาใจราษฎรให้เห็นใจเจ้าหน้าที่ฝ่ายป้องกันและปราบปราม และให้ตระหนักในภัยอันแท้จริงของลัทธิและวิธีการของคอมมิวนิสต์ ซึ่งเรื่องการจูงใจราษฎรดังกล่าวนี้เป็นทั้งเรื่องของศิลปะ เป็นทั้งเรื่องของความสามารถของเจ้าหน้าที่เป็นรายตัวบุคคลด้วย.

ทางที่สอง ต้องหาทางคุ้มครองอารักขารราษฎรให้พ้นจากการถูกคุกคามของฝ่ายผู้ก่อการร้าย ซึ่งการให้ความอารักขานี้จะจัดเพียงชั่วคราวช่วยยามนั้นไม่ได้เป็นอันขาด เพราะในทันทีทันใดที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายป้องกันและปราบปรามขยับย้ายหน่วยปฏิบัติการไปยังท้องที่อื่น ฝ่ายผู้ก่อการร้ายย่อมจะเข้าไปคุกคามและแผ่อิทธิพลมีต่อกับราษฎรอีก.

ทางที่สาม ในกรณีจำเป็น ก็อาจจะต้องอพยพราษฎรออกจากเขตแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ หรือจัดตั้งค่ายพักให้แก่ราษฎรตั้งที่กระทำการในเวียดนามใต้และในมาเลเซีย โดยจัดกำลังเจ้าหน้าที่ให้ความอารักขาร่วมกับชาวบ้านตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง พร้อมทั้งมี

หน่วยคุ้มกันเคลื่อนที่ซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างไกลนักที่พร้อมจะส่งกำลังคุ้มกันไปสนับสนุนได้ทันที่ว่างที ถ้าหากถูกโจมตี.

๔. เจ้าหน้าที่เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม ซึ่งมีความรับผิดชอบเกี่ยวข้องกับคดีต้องหาว่ากระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์นั้นต้องอำนวยความสะดวกยุติธรรมให้แก่ผู้ต้องหา หรือจำเลยในคดีเหล่านี้เป็นอย่างดีที่สุด เจ้าหน้าที่ทั้งหลายพึงเดินตามครรลองของกฎหมาย การปฏิบัติการทุกอย่างต้องตรงไปตรงมา และข้อสำคัญที่สุดคือการใช้อำนาจใด ๆ นับแต่ การตรวจค้น จับกุม คุมขัง สอบสวน การพิจารณาคดี ตลอดจนการบังคับคดีตามคำพิพากษา ต้องเป็นไปภายใต้กรอบอำนาจของกฎหมายอย่างเคร่งครัด เพราะเมื่อมีคดีเช่นนี้เกิดขึ้น บุคคลทุกฝ่ายก็จะจับสายตาคู่ที่จุดเดียวกัน คือ การใช้อำนาจของรัฐบาล ถ้าเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารทำตัวเป็น 'ว่าแต่เขาอิเหนาเป็นเอง' โดยบิดเบือนอำนาจออกนอกกลุ่มนอกทางของกฎหมาย ฝ่ายผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ก็จะหยิบยกจุดนี้ขึ้นโจมตี ในที่สุดก็จะกลายเป็นวงคลื่น กระจายออกไปและทำให้ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้รับความเห็นอกเห็นใจจากประชาชน อันอาจเป็นชนวนทำให้เกิดศึกต้านอันตามมาได้.

๕. ฝ่ายบริหารพึงเร่งกำจัดบรรดาโจรผู้ร้าย ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติการในนามของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ดังที่ปรากฏอยู่ทุกซอกทั่วไป การที่บรรดาโจรผู้ร้ายทั้งหลายแอบอ้างว่าตนเป็นผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ทั้งที่แท้จริงแล้วไม่เคยเห็นหน้าค่าตาของฝ่ายที่วานั้นเลย ย่อมแสดงให้เห็นเป็นอย่างดีว่า อิทธิพลของฝ่ายผู้ก่อการร้าย

คอมมิวนิสต์มีมากเพียงใด พวกนี้พยายามจะบิดเบือนการกระทำของ คนให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารเขาไป เพื่อว่าตนจะได้รอดพ้นจากการ จับกุม ผลเสียที่ตามมาประการหนึ่งในหลายประการ คือ ประชาชน จะพากันหวาดผวามองอนาคตไม่หลับ เพราะเกรงกลัวภัยจากฝ่ายที่อ้างตัว ว่าเป็นผู้ก่อการร้าย เคยมีผู้กล่าวว่า การที่โจรผู้ร้ายอ้างตนว่าเป็นผู้ ก่อการร้ายเป็นเรื่องที่ไต่ประโยชน์ต่อทางราชการ เพราะจะทำให้ ราษฎรเกลียดชังผู้ก่อการร้ายมากขึ้น ความคิดเช่นนี้เป็นเรื่องที่น่า อนาคตใจ หากผู้กล่าวเช่นนี้ลองพิจารณาในมุมมองบ้างก็จะเห็นว่า ใน ระยะแรกราษฎรอาจรู้สึกเกลียดชังพวกผู้ก่อการร้ายจริง แต่นานเข้า ก็กลายเป็นความเคยชิน เมื่อเห็นว่าฝ่ายบริหารไม่สามารถจับกุมเอา ตัวคนร้ายมาลงโทษได้สักที ในที่สุดราษฎรเหล่านี้ก็จะเสื่อมศรัทธา เห็นว่าฝ่ายบริหารไม่อาจคุ้มกันตนให้พ้นจากอำนาจทมิฬของคอม มิวนิสต์ได้อีกต่อไป การที่ราษฎรค้นร่นหาทางออกในภาวะเช่นนี้ อาจจะไปพบกับฝ่ายผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ตัวจริงเข้าก็ได้ ราษฎร เหล่านี้จะต้องจำยอมเป็นเครื่องมือช่วยเหลือตามที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ เรียกร้องและผลเสียอื่น ๆ ที่ตามมา ก็เป็นเรื่องที่อยู่ในวิสัยที่จะคาด คะเนได้ทั้งสิ้นว่ารูปการณ์จะเป็นอย่างไร

ตัวอย่างเรื่องหนึ่ง ซึ่งกำลังเกิดขึ้นในขณะนี้คือ มีโจรผู้ร้าย อ้างตัวว่าเป็นผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ได้ขู่เชิญเรียกร้องให้บรรดาเจ้า ของสวนยางพาราทางภาคใต้เสีย “ค่าคุ้มครอง” ในอัตราที่กำหนด โดย ชู่ว่าหากเจ้าของสวนยางพาราขายโคปฎิเสธจะต้องถูกฆ่า ปราบฎว่า เจ้าของสวนยางพาราจำนวนมากต้องยอมปฏิบัติตาม การที่มีผู้ฉวย โอกาสอ้างตัวว่าเป็นผู้ก่อการร้ายเช่นนี้ ย่อมทำให้เกิดความสับสนทั้ง

แผนการปราบปราม และแผนการป้องกัน หากทางราชการจะกำจัดพวกนี้ให้เด็ดขาด ในที่สุดก็จะได้ตัวคนร้ายแท้ๆ มิฉะนั้นแล้วฝ่ายบริหารก็จะต้องเผชิญกับศึกอีกหน้าหนึ่งเป็นหน้าที่สี่ คือศึกจากโจรผู้ร้าย ซึ่งสมอ้างเอาว่าตนเป็นฝ่ายผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์

๖. การปฏิบัติกับผู้ต้องโทษในคดีกระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์ ก็เป็นเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่ควรพิจารณาให้รอบคอบ ในส่วนที่เกี่ยวกับตัวผู้ต้องโทษเอง ผู้เขียนเห็นว่าบุคคลเหล่านี้สมควรอย่างยิ่งที่จะต้องรับโทษตามกฎหมายของบ้านเมือง เพราะกระทำผิดอย่างออกฉกรรจ์ แม้กระนั้นกิติ ในระหว่างที่บุคคลเหล่านี้ต้องโทษอยู่นั้น ก็น่าจะหาทางปฏิบัติอย่างปรานีและมีมนุษยธรรม ซึ่งผลจากการนี้ย่อมจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการอย่างเหลือคณานับ อนึ่ง ในค้ำนครอบครัวของผู้กระทำความผิดเองรัฐก็ควรจัดสวัสดิการช่วยเหลือตามสมควร เช่นตั้งโรงเรียนให้การอบรม ส่งสอนแก่บุตรหลานของผู้ต้องโทษ หรือจัดหางานให้บุคคลในครัวเรือนของผู้ต้องโทษทำ ซึ่งการปฏิบัติดังกล่าวจะยังให้เกิดประโยชน์เป็นอเนกประการคือ

ก. จะเป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า ฝ่ายบริหารหรือรัฐบาลได้เสียขวัญแลเอาใจใส่และให้ความเป็นธรรมอย่างดีที่สุด เป็นการทำลายคำโฆษณาชวนเชื่อของฝ่ายคอมมิวนิสต์ และช่วยให้ประชาชนทั้งหลายเข้าใจในเจตนาดีของรัฐบาลยิ่งขึ้น

ข. จะเป็นการชักจูงใจให้ฝ่ายผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ที่กำลัง

ลังเลใจเหยียบเรือสองแคมอยู่ว่า จะเลือกอยู่กลางดินกินกลางทรายหวังไว้ว่าคอมมิวนิสต์คงช่วยให้ตนเป็นใหญ่หรือมีอำนาจขึ้นได้ หรือจะเลือกเข้ามามอบตัวเป็นพลเมืองดีต่อไปนั้นได้หวนกลับเข้ามามอบตัวแก่ทางการเจ้าหน้าที่ เพราะตามความเป็นจริงแล้ว ฝ่ายผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ตระหนักอยู่ตลอดเวลาว่าการเป็นผู้ก่อการร้ายต้องอดอยาก ต้องซอกซอนหลบหนีเจ้าหน้าที่ ต้องทุกข์ยากและเสี่ยงภัยเพียงใด แต่การที่จะเข้ามามอบตัวสารภาพผิดก็เป็นเรื่องไม่ควรจะเสี่ยงเท่าใดนัก ถ้าทางราชการทำให้เห็นว่า การเข้ามามอบตัวรับสารภาพเป็นเรื่องไม่เกี่ยวกับการเสี่ยงแต่ประการใด หากแต่จะได้รับการพิจารณาอย่างเป็นทางการที่สุด ก็จะเป็นเรื่องซักจูงใจให้ผู้หลงผิดเป็นชอบ ทั้งหลายตัดสินใจยอมเข้ารับสารภาพผิดได้

ค. การปฏิบัติโดยมีมนุษยธรรมและด้วยความเป็นธรรม จะเป็นการชนะใจพวกผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ซึ่งถูกจับกุมได้แล้ว การที่เห็นว่าทางราชการได้ปฏิบัติต่อครอบครัวของตนเป็นอย่างดี ย่อมทำให้เกิดความอบอุ่นใจ และด้วยความคิดที่ว่า ‘นอนตายตาหลับ’ ในที่สุด อาจจะช่วยชี้ช่องขุมกำลังของฝ่ายที่ก่อการร้าย หรือให้การในสิ่งที่ประโยชน์ต่อทางราชการก็ได้ นอกจากนั้น อาจจะช่วยชักนำให้ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์อื่นๆ กลับตัวกลับใจเข้ามามอบตัวอีกด้วย เช่นในกรณีที่เป็นผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ทั้งครอบครัว การปฏิบัติต่อสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวอย่างมีมนุษยธรรม อาจช่วยชักนำสมาชิกคนอื่นๆ ให้เข้ามามอบตัวได้โดยง่าย

ในเบื้องสุดท้ายขอกล่าวย้าว่า การปฏิบัติต่อผู้ต้องโทษและ

ครอบครัวในคดีต้องหาว่า กระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์อย่างเป็น
 ธรรมและมีมนุษยธรรมเป็นเรื่องจำเป็นและสมควรกระทำโดยเร่งรีบ
 และเป็นหลักการสำคัญที่ประเทศเสรีประชาธิปไตยพึงปฏิบัติ เราจะ
 ถือหลักว่า ‘ปลาช้องเดียวกัน’ ควรสนับสนุนฐานว่ากระทำผิดด้วยกัน
 อย่างในประเทศคอมมิวนิสต์หาได้ไม่ สิ่งใดที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ทำ
 หลักการใดที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ปฏิบัติ หากผิดไปจากทำนองคลอง
 ธรรมแล้ว ประเทศเสรีประชาธิปไตยพึงละเว้นโดยเด็ดขาด การใช้
 วิธี ‘หนามยอกเอาหนามบ่ง’ นั้น ไม่พึงใช้เป็นอันขาด เราต้องยึดมั่น
 ในกฎหมาย ศีลธรรม และ มนุษยธรรมอันเป็นรากแก้วของระบอบ
 การปกครองของเราไว้

ในมุมมองกลับกัน ข้อที่น่าจะสังวรณให้เจ้าหน้าที่คือ พึงระวัง
 ‘ศัตรูผู้มาสวมวิกตอรี’ ให้ดี เพราะฝ่ายคอมมิวนิสต์อาจทำกล อาศัย
 ความเมตตาและความมีน้ำใจนักเลงของฝ่ายรัฐบาล แสร้งทำที่เข้ามา
 รับสารภาพก็ได้ ข้อนี้ฝ่ายรัฐบาลต้องคิดแล้วคิดเล่า สืบสวนและใคร่
 ครวญให้เจ้าหน้าที่ว่า เป็นเรื่องของกลซ่อนกลเพียงใดหรือไม่ เพราะ
 ถ้าผู้วางแผนซ่อนกลเจตียวจลาคปราคเป็เรื่องถึงขนาดแล้ว อาจมี
 การวางแผนซ่อนกลถึง ๓ ชั้นก็ได้ เช่น อาจมาสืบคุลาคเลว่าว่ามีใคร
 มาสวมวิกตอรีบ้างแล้วเป็นต้น ๆ ล ฯ

๒. ศึกษาภายนอกประเทศ

ศึกษาจากภายนอกประเทศเป็นศึกใหญ่หลวงและน่าหวาดกลัว
 ที่สุด แต่คาดว่าศึกนี้เป็นเพียงแผนยุทธการขั้นสุดท้ายของฝ่ายคอม

มิวนิสต์เท่านั้น เพราะการที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์จะบุกเข้ามายึดครองประเทศได้นั้น ก็ต่อเมื่อบ้านเมืองเกิดความระส่ำระสายขนาดบ้านแตกสาแหรกขาด การปฏิวัตินองเลือดหรือสงครามกลางเมืองระอุ คุกรุ่นไปทั่วจุดตั้งสถานการณ์ในจีนคอมมิวนิสต์ หรือรัสเซียเมื่อครั้งปฏิวัติใหม่ ๆ ช่วงโอกาสนี้เองที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์จะกรุกกันเข้ามาเผด็จศึก (*coup de grace*) เพราะเมื่อเกิดวิกฤตการณ์เช่นคราวใด ฝ่ายคอมมิวนิสต์ย่อมคิดลู่คิดรางแก้วคำนวณได้ว่า บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะเข้ายึดครองเป้าหมายใด โดยไม่ต้องเสียทรัพย์สินพลสกลไกรมากมายนัก สงครามที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์จะก่อขึ้นในยุคทฤษฎีภาคนี้ อาจแบ่งมาในรูปสงครามในแบบ (*conventional warfare*) สงครามเบ็ดเสร็จ (*total warfare*) หรืออาจเป็นสงครามทางเศรษฐกิจ (*economic warfare*) แต่ที่น่าหวั่นเกรงที่สุด คือ สงครามนิวเคลียร์ (*nuclear war*) ซึ่งเป็นสงครามที่ใช้อาวุธมหาประลัยเท่าที่คิดค้นได้ เกล็ดลับสำคัญของฝ่ายคอมมิวนิสต์อยู่ที่ว่า สิ่งที่จะกระทำนั้น ต้องเป็นสิ่งที่ฝ่ายเสรีประชาธิปไตยไม่ได้คาดหมายเอาไว้ล่วงหน้าเสมอ (*taken by surprise*) ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเรื่องที่น่าวิตกอย่างยิ่ง

สงครามนิวเคลียร์

ในภาวะที่ประเทศมหาอำนาจทั้งหลายกำลังคลังคลังไคล้อาวุธนิวเคลียร์กันอยู่ในขณะนี้ ย่อมเท่ากับว่านานาประเทศน้อยใหญ่ ทั้งปวงกำลังยืนอยู่บนหนทางแห่งความหายนะ ฝ่ายใดช่วงชิงโอกาสใช้อาวุธนิวเคลียร์โจมตีจุดยุทธศาสตร์ของฝ่ายปรปักษ์ได้ก่อน ฝ่ายนั้นย่อมอยู่ในฐานะกุมไฟใบบอกกว่า แม้กระนั้นก็ตาม ประเทศคู่

สงครามย่อมจะย่อยยับไปด้วยกันทั้งคู่ และไม่คุ้มกับการก่อสงครามเลย แต่ทั่วโลกก็ยังหวาดหวั่นพรึ่พรึงอยู่ว่า จีนคอมมิวนิสต์ซึ่งแสดงความมุกะลุดคั้น บ้าบิ่น และไร้เหตุผลเยี่ยงกระต๊องเปลี่ยว อาจเป็นฝ่ายจุดชนวนสงครามขึ้นก่อนโดยไม่คาดฝันก็ได้ เมาเซตุงได้เคยกล่าวเสมอว่า ‘ระเบิดปรมาณูของสหรัฐอเมริกาเป็นเสือกระดาษ ซึ่งสหรัฐอเมริกาไว้ขู่ชาวโลกเท่านั้นเอง’ (The atomic bomb is a paper tiger, which U.S.A. reactionaries use to scare people.) การที่เมาเซตุง หยิ่งผยองเช่นนั้น เป็นข้อที่ชาวโลกหัวนเกรงกันนักหนาว่า จีนคอมมิวนิสต์จะก่อสงครามนิวเคลียร์ขึ้นก่อน ความเกรงกลัวนี้มีมูลอยู่มาก ถ้าสงครามนิวเคลียร์เกิดขึ้นจริง ประเทศไทยย่อมอยู่ในรัศมีแห่งการทำลายล้างอย่างแน่นอน และเมื่อโอกาสนั้นอุบัติขึ้น การที่จะป้องกันขัดขวางอย่างใดย่อมเป็นเรื่องเหลือวิสัยจะทำได้ หนทางที่จะแก้ไขสถานการณ์ควรเป็นการเตรียมตัวป้องกันล่วงหน้ามากกว่า.

แผนการป้องกันเฉพะหน้า

๑. รัฐบาลควรปลุกใจประชาชนให้รู้สำนึกในภัยนี้ เพราะแม้ว่า การบุกเข้าโจมตีประเทศไทย หรือการก่อศึกใด ๆ จากภายนอกประเทศ จะเป็นแผนการระยะยาวของฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ตาม แต่ก็ เป็นจุดหมายปลายทางของฝ่ายคอมมิวนิสต์ในอันที่จะแผ่เจตคติทั่วทุกมุมโลกเพื่อการครองโลกให้จงได้ หากประชาชนจะตื่นตัวหาความรู้เกี่ยวกับแผนการและการเคลื่อนไหวของฝ่ายคอมมิวนิสต์อยู่เป็นนิจ ก็จะเป็นการปลุกตัวปลุกใจให้เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา ความ

รู้สึกในทางรักชาติหรือหวงแหนชาติก็จะได้ทวีขึ้นทีละน้อย ดีกว่าจะ
ต้องเผชิญกับภัยดังกล่าวอย่างกระหน่ำ โดยไม่เคยเตรียมตัว
เตรียมใจมาก่อน และเมื่อเวลานั้นมาถึง ทุกคนก็อาจจะมัวพะวง
กับเรื่องส่วนตัวจนลืมนึกถึงชาติบ้านเมืองไป ผู้เขียนเห็นว่าทาง
ราชการไม่ควรปกปิดข่าวเกี่ยวกับการก่อการร้ายและการคุกคาม
ตลอดจนการเคลื่อนไหวของฝ่ายคอมมิวนิสต์เลยแม้แต่น้อย ตรง
กันข้าม ควรมีการฝึกอบรมและแจ้งให้ประชาชนทราบความจริง
และ เฉพาะความจริงเท่านั้น อยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ตื่นตัว มีความ
รู้สึกว่ายภัยใกล้จะถึงตัว อันเป็นเรื่องที่ถูกต้องและตรงตามที่เป็นจริง
อย่างไรก็ดี หากมีการกระพือข่าวเกินความจริงแล้ว อาจทำให้
ประชาชนรู้สึกชาชิน จนเห็นเป็นเรื่องไร้สาระทำนองนิทานเรื่อง
'เด็กเลี้ยงแกะ' ก็เป็นไปได้.

ผู้เขียนคิดว่า รัฐบาลควรเตรียมตัวรับสถานการณ์นี้ไว้ให้
พร้อม ทั้งนี้ ไม่ว่าสงครามที่จะเกิดขึ้น จะเป็นสงครามประเภทใด
แผนการป้องกันอาจเป็นเรื่องแผนการป้องกันภัยทางอากาศ แผน
ป้องกันการจลาจลและการก่อวินาศกรรม ตลอดจนแผนการอพยพ
ประชาชนจากเขตอันตรายและในเหตุฉุกเฉิน นอกจากนี้ การ
ตระเตรียมแผนการเหล่านี้ก็ควรมีการสาธิต (demonstration) หรือ
อธิบายให้ประชาชนทราบทางหนังสือด้วย ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่อง
ที่รัฐบาลและประชาชนจะต้องหันหน้าเข้าหากัน และซักซ้อมความ
เข้าใจกัน เพื่อว่าแผนทุกแผนจะได้ดำเนินสอดคล้องกันอย่างมีระเบียบ

๒. แผนการเฉพาะหน้าอีกเรื่องหนึ่ง คือ แผนการในต้น

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในสถานการณ์ที่เป็นอยู่ขณะนี้ ไม่มีชาติใดอาจยืนหยัดอยู่ได้อย่างโดดเดี่ยว ไม่ว่าชาติใหญ่หรือเล็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศเล็กแต่เป็นเหยื่อชั้นใหญ่ ในสายตาของฝ่ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งกำลังหิวกระหายกวาดตาดาล่าเหยื่อไปทั่วภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ การใช้นโยบายโดดเดี่ยวย่อมหมายถึงการ ‘เอาไม้ซีกไปตัดไม้ซุง’ ผลที่เกิดขึ้นก็คือ ‘น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ’ แม้กระนั้นก็ตาม ก็มีได้หมายความว่าฝ่ายเราจะสิ้นความหวังเสียทีเดียว เพราะประเทศบ้านใกล้เรือนเคียงทั้งหลายในโลกเสรีต่างก็ตกอยู่ในสถานการณ์อย่างเดียวกันกับประเทศไทย สิ่งที่สุดปรารถนา คือ การทำสนธิสัญญาฉบับนี้กำลังร่วมมือกัน เพื่อป้องกันและประกันเอกราชของประเทศทั้งหลายผู้เป็นภาคีซึ่งกันและกัน.

การที่ผู้เขียนกล่าวว่า การผลึกกำลังเพื่อความมั่นคงร่วมกัน (collective security) และการป้องกันร่วมกัน (mutual defence) ในบรรดาประเทศทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในภาคพื้นเดียวกัน เป็นเรื่องสำคัญและพึงกระทำอย่างยิ่งนั้น เพราะเหตุว่า การก่อสงครามในภายหน้า ถ้าหากจะมี ก็เป็นเรื่องของสงครามระหว่างค่ายเสียแล้ว หากใช้สงครามระหว่างประเทศไม่ บรรดาประเทศทั้งหลายที่อยู่ร่วมภูมิภาคเดียวกันต้องต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ในฐานะสหായร่วมสมรภูมิอย่างไม้อาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะหากฝ่ายคอมมิวนิสต์มีชัยชนะเหนือประเทศใด ย่อมหมายถึงว่า ค่ายคอมมิวนิสต์ชนะค่ายเสรีประชาธิปไตย.

ตามข้อมูลที่ได้อ้างอิงไว้ในบทที่ ๑ เกี่ยวกับแสนยานุภาพและ

และศิลปวิทยาการของประเทศทั้งสองค่ายย่อมเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า แต่ละฝ่ายอาจได้เปรียบเสียเปรียบกันอย่างไร และถ้าหากประเทศฝ่ายเสรีประชาธิปไตยไม่ผนึกกำลังกันแล้ว หนทางที่จะชนะหรือเพียงแต่อยู่รอดแทบจะไม่มีเอาเสียเลย ไม่ว่าจะพิจารณาในทันพลรบ หรืออาวุธยุทธโศปกรณ์ แต่การร่วมมือร่วมใจกันระหว่างประเทศ ไม่อาจทำได้อย่างฉับพลันทันใด จำเป็นต้องมีการปูพื้นฐานและประสานงานกัน ด้วยความเข้าใจและถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน ยิ่งนานเท่าใดความร่วมมือร่วมใจยิ่งย่อมได้ผลดีขึ้นเพียงนั้น สนธิสัญญา ASEAN ก็ดี สนธิสัญญา SEATO ก็ดี เป็นมาตรการป้องกันสงคราม เบ็ดเสร็จที่มีประโยชน์มาก อย่างน้อยที่สุดก็เป็นประกันความมั่นคงจากศึกภายนอกประเทศได้พอสมควร.

ในส่วนที่เกี่ยวกับสนธิสัญญา SEATO นั้นเป็นที่น่าเสียดายว่ามีประเทศภาคีหลายประเทศกำลังพยายามตีตัวออกห่าง โดยต่างก็พิจารณาถึงประโยชน์ได้เสียเฉพาะหน้าในด้านการค้าของตนเองเป็นส่วนใหญ่ จีนคอมมิวนิสต์กำลังเปิดประตูการค้า ทำให้บางประเทศเริ่มไหวตัวและโอนอ่อนผ่อนตาม ใครที่จะค้าขายด้วย ในที่สุดเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ทางการค้า จึงได้ตีตัวออกห่างจากพันธะความร่วมมือดังกล่าว โดยหาได้ตระหนักไม่ว่าความล่อแหลมจากภัยคอมมิวนิสต์ได้ทวีมากขึ้นเป็นลำดับ การแยกตัวออกไปคบค้าสมาคมกับฝ่ายจีนคอมมิวนิสต์ โดยละทิ้งพวกพ้องไว้เบื้องหลัง ย่อมหมายถึงการยืนหยัดอย่างโดดเดี่ยวเสมือนหนึ่งการพบปะกับศัตรูร้ายในที่เปลี่ยวฉะนั้น.

ข้อเท็จจริงเหล่านี้ ฝ่ายรัฐบาลประเทศต่าง ๆ น่าจะตระหนัก
 ในความสำคัญของพันธะแห่งความร่วมมือและควรปลุกใจประชาชาติ
 ของตนให้ฮึกเหิม และเล็งเห็นคุณค่าของการเข้าร่วมเป็นภาคีใน
 สนธิสัญญาความร่วมมือระหว่างประเทศ โดยเน้นว่าการพะวักพะวง
 ถึงผลประโยชน์ส่วนตัว ย่อมเป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงต่อการต่อ
 ต้านภัยจากฝ่ายคอมมิวนิสต์ และหากเป็นไปได้ ประเทศทั้งหลายใน
 ค่ายเสรีประชาธิปไตยพึงผนึกกำลังกัน ทำสนธิสัญญาป้องกันการ
 รุกราน ซึ่งพืดสกตกันภัยจากคอมมิวนิสต์จากขั้วโลกเหนือถึงขั้วโลก
 ใต้ ก็จะเป็นหลักประกันอันมั่นคงยิ่ง.

‘สามัคคีคือพลังอันล้ำเลิศ’ (Unity is strength.) น่าจะเป็น
 คำขวัญของบรรดาประเทศทั้งหลายในโลกเสรี.

นอกจากนี้ ถ้าพิจารณาถึงสหประชาชาติแล้ว ข้อที่น่าใคร่
 ครวญประการหนึ่ง คือ สหประชาชาติ เป็นองค์การระหว่างประเทศ
 ในระดับโลก และเป็นที่ยอมรับแห่งประเทศที่เป็นจักรกลของความวุ่น
 วายทั้งหลายด้วย สหประชาชาติควรมีบทบาทสำคัญที่สุดในอนาคตที่จะ
 ระงับยับยั้งข้อยุ่งยาก หรือข้อวิวาทบาดหมางระหว่างประเทศมิให้
 เกิดขึ้น แต่ถ้าข้อยุ่งยากก้าวลึกกว่านั้นไปอีกชั้นหนึ่ง จนถึงขั้น
 ประกาศสงคราม หรือขั้นสู้รบระหว่างฝ่ายคอมมิวนิสต์กับฝ่ายโลก
 เสรีประชาธิปไตยแล้ว ย่อมเป็นที่ตระหนักกันอยู่เป็นอันดีว่า
 สหประชาชาติจะช่วยแก้ไขสถานการณ์ไม่ได้เลย เพราะเท่ากับว่า
 สงครามอุบัติขึ้นแล้วในสหประชาชาตินั่นเอง มวลประเทศภาคี
 ทั้งหลายก็คงจะแยกตัวออกเป็นสามฝ่าย สุดแท้แต่ว่าตนจะจงรัก

ภักดี หรือเชื่อมั่นฝ่ายใดยิ่งหย่อนไปกว่ากัน หรือเห็นว่าการไม่เข้าใครออกใครเป็นทางที่ตนเองจะอยู่รอดได้ อย่างน้อยที่สุดก็ชั่วระยะหนึ่ง.

เมื่อสหประชาชาติไม่อาจเป็นหลักประกันสงครามระหว่างค่ายได้เสียแล้วเช่นนี้ ความร่วมมือระหว่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งการผนึกกำลังกันระหว่างประเทศบ้านใกล้เรือนเคียงกันย่อมเป็นสิ่งจำเป็น การตั้งเอาประเทศมหาอำนาจเข้ามาร่วมเป็นภาคีด้วยก็เป็นเรื่องที่สมควร และให้ข้อเสนออย่างมหากาฬ แต่ไม่มีสิ่งใดเป็นหลักประกันได้ว่า ประเทศมหาอำนาจเหล่านั้นจะร่วมอยู่ร่วมตายกับเราตลอดไป เพราะพิจารณาในด้านความจำเป็นแล้ว แม้เราเองจะเห็นว่าจำเป็น และแม้รัฐบาลของประเทศนั้น ๆ เอง ก็อาจเห็นพ้องกับเราว่าจำเป็นสำหรับความเป็นความตายของประเทศเขาเองในเบื้องสุดท้ายก็ตาม มหาชนของเขาอาจเห็นตรงกันข้ามก็เป็นได้ ฉะนั้น ประเทศดังกล่าวอาจปลีกตัวไปเมื่อใดก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้ประเทศร่วมภูมิภาคเดียวกันนั้นเองที่จะต้องช่วยตัวเอง ต้องผนึกกำลังเป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่ง เพราะประเทศร่วมภูมิภาคเดียวกันย่อมมีผลประโยชน์ทางการเมือง และทางยุทธศาสตร์ร่วมกันอยู่แล้วเป็นสำคัญ ประเทศทั้งหลายในเอเชียอาคเนย์พึงตระหนักว่า ถ้าประเทศหนึ่งประเทศใดพลีชีพล้มเสียที่แก่อ้ายคอมมิวนิสต์ ย่อมเท่ากับว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้ทำสะพานทอดมาถึงตัวแล้วรอแต่โอกาสที่จะกรีธาทัพเข้าบดขยี้แต่ละประเทศให้ราบเป็นหน้ากลองไปเท่านั้น.

เท่าที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นเรื่องของศึกจากภายนอก ประเทศโดยพิจารณาในแง่สงครามเบ็ดเสร็จและสงครามนิวเคลียร์ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะป้องกันในระยะเฉพาะหน้า ศึกจากภายนอก ประเทศอีกศึกหนึ่ง ซึ่งเดินควบคู่กันมากับสงครามเบ็ดเสร็จและ สงครามนิวเคลียร์ หากแต่เป็นศึกที่ช่วงชิงชัยชนะและคืบคลานเข้ามา อย่างช้า คือ ภัยจากสงครามทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นอาวุธไม่ตายของ ฝ่ายคอมมิวนิสต์ที่ส่งเข้ามาเกาะกินทำลายแกนกลางของสังคมเราให้ ผุกร่อนเพื่อว่าจะได้สูญสลายทำลายไปเองโดยไม่ต้องใช้กำลัง หรือ มิฉะนั้นหากจะต้องใช้กำลังก็อาจช่วงชิงชัยชนะได้โดยง่าย จะเห็นได้ ว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์พยายามทำลายแกนของสังคมที่ละเล็กทีละน้อย ลึกเข้าไปเข้าไปตามลำดับ นับแต่ ศาสนา การเมือง สังคม และเศรษฐกิจ เมื่อฝ่ายเราซึ่งเป็นฝ่ายตั้งรับ ได้ทราบเสียแล้วเช่นนี้ การต่อสู้หรือ ต้านทานก็น่าจะรัดกุม รอบคอบ และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สงครามทางเศรษฐกิจ

ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้พยายามทุกวิถีทางที่จะใช้เศรษฐกิจเป็น เครื่องมือ เพื่อก่อให้เกิดความไม่สงบและเป็นการทำลายความมั่นคง ทางเศรษฐกิจภายในประเทศ ประเทศรัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์ได้ พยายามทำให้ประเทศซึ่งกำลังพัฒนามีความรู้สึกว่าการค้าขายกับ ประเทศในโลกเสรีประชาธิปไตยด้วยกันเป็นเรื่องเสียเปรียบ ต้อง หันไปคบค้ากับประเทศอื่น ๆ เช่น จีนคอมมิวนิสต์หรือรัสเซีย นอก จากนี้ฝ่ายคอมมิวนิสต์มักจะเข้ามาทำที่เห็นว่าเห็นนอกเห็นใจประเทศ เล็ก ๆ และคอยให้ความช่วยเหลือเกื้อหนุนทางเศรษฐกิจ จน

ประเทศดังกล่าวตายใจแล้วฝ่ายคอมมิวนิสต์จึงจะดำเนินการตามแผน
ขั้นอื่นต่อไป

ในปี ๒๔๙๗ พม่าประสบปัญหาในการขายข้าว ซึ่งเป็นสินค้า
ขาออกที่เคยทำรายได้อย่างมหาศาลให้กับประเทศ ในปีนั้น ปรากฏ
ว่าสถิติการจำหน่ายออกลดลงอย่างรวดเร็วจนเป็นที่หัวนวิตกของ
บรรดาพ่อค้าข้าวทั้งหลาย ตลอดจนรัฐบาลพม่าเอง ประเทศคอม
มิวนิสต์หลายประเทศรวมทั้งรัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์ได้ช่วยรับซื้อ
ข้าวจากพม่า และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจีนคอมมิวนิสต์ได้ทำสัญญาการ
ค้ากับพม่า โดยมีระยะเวลา ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๘-๒๕๐๐ และตาม
ข้อตกลงนี้ จีนคอมมิวนิสต์จะซื้อข้าวพม่าเป็นจำนวนหนึ่งแสนห้า
หมื่นตัน และพม่าจะต้องซื้อผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมจากจีนคอม
มิวนิสต์เป็นการตอบแทน การกระทำของจีนคอมมิวนิสต์ครั้งนี้ ทำ
ให้พม่าทราบซึ่งในไม่ตรีจิตเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ในเวลาไล่เลี่ยกัน
นั่นเอง จีนคอมมิวนิสต์ยังได้ตกลงให้สินเชื่อระยะสั้นแก่พม่า และ
อินโดนีเซียอีกเป็นอันมาก แต่ระยะไม่กี่ปีก็ล้อยหลังมา เมื่อประเทศ
ทั้งสองทราบซึ่งบุญคุณของฝ่ายจีนคอมมิวนิสต์ได้พักหนึ่ง จีนคอม
มิวนิสต์ก็เริ่มเผยโฉมหน้าอันแท้จริงของตนออกมา กล่าวคือไม่
รักษาคำมั่นในอันที่จะช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่ประเทศดังกล่าว ซ้ำ
ร้ายยิ่งกว่านั้นยังได้จัดส่งหน่วยจารกรรมและผู้ก่อการร้ายเข้าไปใน
ประเทศทั้งสองเป็นอันมาก จนกลายเป็นปัญหาเรื้อรังอย่างหนัก
อยู่ในขณะนี้

อีกครั้งหนึ่ง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๗ จีนคอมมิวนิสต์ได้ทำสัญญา

กับประเทศต่าง ๆ ในเอเชียอาคเนย์ว่าจะช่วยส่งซื้อข้าวและโภคภัณฑ์ต่าง ๆ ความช่วยเหลือของจีนคอมมิวนิสต์ครั้งนั้น ทำให้บรรดาประเทศน้อยใหญ่ในเอเชียอาคเนย์พากันรู้สึกสำนึกในความอนุเคราะห์ของจีนคอมมิวนิสต์ แต่ต่อมาจีนคอมมิวนิสต์ได้ยื่นข้อเสนอขอให้ประเทศเหล่านั้นซื้อฝิ่นจากจีนคอมมิวนิสต์เป็นการตอบแทน เล่ห์เหลี่ยมของจีนคอมมิวนิสต์ครั้งกระนั้นก็เพื่อสร้างพระคุณและอาศัยความกตัญญูเป็นเครื่องบีบบังคับให้ประเทศดังกล่าวต้องส่งซื้อยาเสพติดให้โทษจากตน การบีบบังคับขายยาเสพติดให้ประโยชน์แก่จีนคอมมิวนิสต์ถึง ๒ ทาง คือ ทำให้จีนคอมมิวนิสต์มีรายได้ และสามารถดึงเงินตราจากต่างประเทศเข้าประเทศตน ทั้งยังเป็นการบ่อนทำลายสุขภาพของประชาชนในชาตินั้นไปด้วย จีนคอมมิวนิสต์เคยเสนอแลกเปลี่ยนฝิ่นกับฝ้ายของสหรัฐอเมริกา แต่ก็ถูกปฏิเสธ ผลจากการนี้คือ เลขาธิการสหประชาชาติได้นำเรื่องนี้เข้าสู่ที่ประชุมคณะกรรมการกำจัดฝิ่นและยาเสพติดแห่งสหประชาชาติ ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวได้ประณามจีนคอมมิวนิสต์เป็นอันมากว่า การที่จีนคอมมิวนิสต์มียาเสพติดในครอบครองเป็นจำนวนมากเช่นนี้ แสดงว่าจีนคอมมิวนิสต์ไม่นำพาต่อสุขภาพอนามัยของชาวโลกเลย^๑

แม้ในประเทศไทยเองเมื่อประมาณ ๑๐ ปีมานี้ ก็ปรากฏข่าวว่าฝ่ายผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ลอบปลอมปนอาหารด้วยเฮโรอีนและยาเสพติดให้โทษขนานต่าง ๆ และจำหน่ายอาหารนั้นแก่ประชาชนในราคาถูก พฤติการณ์ครั้งนั้นแสดงอยู่ในตัวว่า ฝ่ายคอมมิวนิสต์ไม่เพียง

๑. ทัศนะลึกลงในงานพระราชทานเพลิงศพ เจ้าหน้าที่ผู้เสียชีวิตในการปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๕๑๔, โรงพิมพ์กรมทหารสื่อสาร, หน้า ๒๑-๒๓

แต่จับอาวุธประหัตประหารเท่านั้น แม้อาหารการกินหรือเศรษฐกิจของเรา ฝ่ายคอมมิวนิสต์ยังบั่นทอนเสียอีกด้วยอย่างไม่ปรานี

แผนการป้องกันเฉพาะหน้า

๑. เรื่องของเศรษฐกิจเป็นเรื่องของปากและท้องของประชาชน โดยหลักธรรมชาติแล้ว ในยามที่ท้องหิว ย่อมไม่ปรารถนาสิ่งอื่นใดเหนือไปกว่าการหาข้าวปลาอาหารมาใส่ปากใส่ท้อง ฝ่ายจีนคอมมิวนิสต์ทราบถึงจิตวิทยาข้อนี้ดี จึงได้เพียรพยายามทุกวิถีทางที่จะเข้าแทรกแซงทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะในรูปการให้ความช่วยเหลือหรือการเปิดประตูการค้าติดต่อกัน ฝ่ายรัฐบาลจึงควรพิจารณาปัญหาเหล่านี้ให้รอบคอบด้วยวิจาร์ณญาณอันสุขุม ประการสำคัญก็คือ จะต้องมีความคล่องตัวต่อเหตุการณ์ตามสมควร ประเทศไทยเป็นประเทศเล็ก ไม่ว่าในตำแหน่งสภาพของประเทศ ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนหรือฐานะทางเศรษฐกิจ หากนำไปเปรียบเทียบกับจีนคอมมิวนิสต์ ฉะนั้น การเสียเปรียบย่อมมีอยู่เป็นธรรมดา

๒. ฝ่ายรัฐบาลควรจัดมาตรการป้องกันเสถียรภาพทางเศรษฐกิจไว้ล่วงหน้าและให้ทันทั่วถึง บรรเทาวิกฤติหรือปัจจัยสำคัญใดๆ ที่เป็นเรื่องจำเป็น รัฐพึงควบคุมและเตรียมการไว้ให้พร้อมเพรียง เพราะหากเกิดกรณีฉุกเฉิน หรือพฤติกรรมใด ๆ อันมีอาจคาดหมายได้ จะต้องมีวิกฤติและปัจจัยต่าง ๆ หมุนเวียนในประเทศได้เพียงพอ มิเช่นนั้นแล้ว เมื่อเกิดสถานการณ์ดังกล่าว ประเทศไทยอาจถูกบีบรัดล้ม หรือประสบปัญหาขาดแคลนอย่างหนัก ทั้งที่ยังมีทัน

เข้าสู่สมรภูมิเลย สภาพการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่สอง ย่อมเป็นตัวอย่างให้รัฐบาลพึงสังวรณในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี การทำสงครามกับผู้อื่นนั้น แม้จะพ่ายแพ้ก็เป็นการพ่ายแพ้ในสมรภูมิ แต่การประสบปัญหาขาดแคลนอาหาร หรือปัจจัยครองชีพต่าง ๆ จนต้องพ่ายแพ้โดยยังมีหันทำการรบนั้น เป็นเรื่องน่าอดสูไม่น้อย

๓. ปัญหาเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์อย่างหนาหูในขณะนี้คือ ปัญหาเรื่องไทยควรค้ากับจีนคอมมิวนิสต์หรือไม่ การที่ประเด็นข้อนี้เกิดเป็นปัญหาขึ้นก็เนื่องจากว่า ไทยเราไม่เคยมีสัมพันธไมตรีกับจีนคอมมิวนิสต์มาก่อนเลย ไม่ว่าจะในด้านกาทูตหรือการค้า แม้พาดิขโยบายของรัฐบาลจะเป็นการเปิดประตูการค้าอย่างกว้างขวาง แต่รัฐบาลก็มีได้ออนุญาตให้เอกชนทำการค้ากับประเทศในค่ายคอมมิวนิสต์ได้โดยเสรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศจีนคอมมิวนิสต์นั้น ต่างก็ถือว่าเป็นปรปักษ์ต่อกันตลอดมา แต่บัดนี้มีที่ท้าวว่า ประเทศทั้งสองกำลังจะเปิดประตูการค้าให้แก่กัน จึงเป็นข้อวิตกวิจารณ์ขึ้นว่า สมควรหรือไม่? เพียงใด?

ปัญหามีว่า ถ้าไทยค้ากับจีนคอมมิวนิสต์แล้ว เราจะได้ประโยชน์คุ้มกันหรือไม่เพียงใด เพราะการขบคิดปัญหาข้อนี้ จะช่วยสร้างสรรค์ความคิด และทางออกให้แก่ประเทศชาติได้เป็นอย่างดี จึงน่าจะใคร่ครวญให้รอบคอบ ไม่เฉพาะแต่ด้านเศรษฐกิจเท่านั้น หากแต่ต้องพิจารณาถึงด้านการเมืองทั้งภายในและภายนอกประกอบด้วย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สวัสดิ์ สุคนธรังษี ผู้ทรงคุณวุฒิทาง เศรษฐกิจระหว่างประเทศแห่งสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ให้ความเห็นในเรื่องนี้ว่า :

ถึงแม้จะทำการค้ากันโดยไม่มีเจตนาร้ายอื่นใดเคลือบแฝง จีนคอมมิวนิสต์อยู่ในฐานะที่ได้เปรียบ ไทยในแง่เศรษฐกิจอย่างพอที่จะเห็นได้ อย่างไรก็ดี เรื่องนี้เป็นเรื่องที่นักเศรษฐศาสตร์ควรจะช่วยกันคิดต่อไป ส่วนในเรื่องการเมืองนั้นจะเห็นได้ว่าระบบการค้าต่างประเทศของจีนคอมมิวนิสต์ มีลักษณะได้เปรียบระบบการค้าเอกชน (private trading) ของไทยในแง่ที่จะใช้การค้าเป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์ทางการเมืองได้สะดวกกว่า แนวปฏิบัติในเรื่องการค้าระหว่างประเทศของจีนคอมมิวนิสต์ในเอเชียเท่าที่ปรากฏมาก็แสดงให้เห็นว่า จีนคอมมิวนิสต์ได้ใช้กลเม็ดพลิกแพลงทางการเมืองในการจัดการค้าต่างประเทศของตนอย่างไร ถึงแม้ว่าประเทศต่าง ๆ ในเอเชียทุกประเทศจะได้แสดงความเป็นมิตรกับคอมมิวนิสต์โดยถ้วนทั่วในระยะต่อไปข้างหน้าก็เป็นที่ยังได้โดยยากว่า จีนคอมมิวนิสต์จะไม่แสวงหาประโยชน์ในทางการเมืองระหว่างประเทศในการติดต่อการค้ากับชาติต่าง ๆ ในเอเชีย เพราะอุดมการณ์ของลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น ไม่ยอมรับว่าประเทศที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์นั้นมีอะไรเหนือกว่าตน จะเห็นได้จากปรากฏการณ์ของโลกทุกวันนี้ได้ว่า ธรรมชาติของคอมมิวนิสต์นั้นเป็นฝ่ายรุก ส่วนแนวปฏิบัติของประเทศที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์นั้นเป็นฝ่ายรับ ตราบใดที่โลกยังต้องมีทั้งประเทศที่เป็นและไม่เป็นคอมมิวนิสต์ และประเทศที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ยังถือนโยบายรับเพื่อรักษาสันติภาพเช่นนี้ ในการปฏิบัติงานทุกอย่างรวมทั้งในการ

ดำเนินการค้าต่างประเทศกับคอมมิวนิสต์ ก็จะต้องสร้างกลไกที่จะ
รับนี้ให้ได้ ทั้งนี้ เป็นเหตุผลที่ปุณฺณพินฺธุเห็นได้ กลไกที่จะรับการ
รุกรานโดยอาศัยการค้าเป็นเครื่องมือนี้อาจทำได้หลายลักษณะ ถ้าหาก
มีการเห็นพ้องต้องกันว่า จะมีการเสียเปรียบเมื่อมีการค้ากับเงินคอม-
มิวนิสต์จริง ๆ รัฐบาลอาจดำเนินการควบคุมวิธีการปฏิบัติทางการค้า
ต่างประเทศให้กวดขันใกล้ชิดยิ่งกว่าที่เป็นอยู่ เพื่อให้สามารถต่อต้าน
เล่ห์เหลี่ยมพลิกแพลงในการปฏิบัติการทางการค้าของเงินคอมมิวนิสต์
รัฐบาลอาจจัดตั้งองค์การหรือรัฐวิสาหกิจเพื่อรับผิดชอบในการค้ากับ
เงินคอมมิวนิสต์โดยเฉพาะ หรืออาจวางระเบียบพิเศษในการควบคุม
การส่งสินค้าออก และการส่งสินค้าเข้าจากเงินคอมมิวนิสต์ หรืออาจ
มีมาตรการอื่นใดโดยเฉพาะในการปฏิบัติเกี่ยวกับสินค้าของเงินคอม-
มิวนิสต์ที่ย่อมกระทำได้ การกำหนดมาตรการในเรื่องนี้ ให้มีลักษณะ
เข้มงวดมากน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับ การวิเคราะห์ผลดีผลเสียทาง
เศรษฐกิจและนโยบายการเมืองของชาติในระยะต่อไป แต่การที่จะคิด
ว่าเมื่อการค้ากับเงินคอมมิวนิสต์เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในวันหนึ่ง
ข้างหน้าแล้ว ไทยก็ควรจะทำการค้ากับเงินคอมมิวนิสต์เสีย เพราะ
จะได้ประโยชน์จากการขายสินค้าออกที่ไม่ได้ราคาในตลาดโลก และ
จะมีโอกาสซื้อสินค้าราคาถูกจากเงินคอมมิวนิสต์แทนที่จะต้องซื้อจาก
แหล่งอื่นนั้น เป็นการคิดที่ง่ายเกินไป หรือถ้าจะคิดว่าเมื่อค้ากับเงิน
คอมมิวนิสต์แล้วเงินคอมมิวนิสต์จะดำเนินการตามวิถีทางของการค้า
เพื่อให้ได้ประโยชน์ทางธุรกิจแต่อย่างเดียว โดยไม่พยายามเอาเปรียบ
ไทยในแง่การเมือง ก็เท่ากับหวังให้ชนชาติอื่นมารักชาติไทยเท่ากับ
ชาติของเขาเอง.^{๑๐}

๑๐. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สวัสดิ์ สุคนธ์รังษี, การเมืองเรื่องการค้ากับเงินคอมมิวนิสต์
'รัฐสารกักรักษ์.' ฉบับที่ ๑๔, เล่มที่ ๒ เมษายน ๒๕๑๕, หน้า ๕๕.

สรุปแล้วในแง่ที่ว่า ไทยควรค่ากับเงินคอมมิวนิสต์หรือไม่ นั่นก็คือ เราจะได้ประโยชน์คุ้มค่าจากการค้านั้นหรือไม่และแม้ว่า เราจะเห็นว่าได้ประโยชน์คุ้มค่า ก็ต้องระลึกอยู่ตลอดเวลาว่าเรากำลัง 'เล่นกับไฟ' พลังพลาดไป อาจหมายถึงกาลอวสานแห่งประเทศบ้านเมืองของเราก็เป็นได้

สมควรกล่าวไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่า การทำสงครามเศรษฐกิจโดยตรงระหว่างค่ายคอมมิวนิสต์กับค่ายเสรีประชาธิปไตยนั้น ขณะนี้ยังไม่มีการทำว่าจะเกิด ชะรอยจะเป็นเพราะฝ่ายคอมมิวนิสต์จะยังไม่พร้อมก็ได้ ฝ่ายคอมมิวนิสต์จึงหันมาสนใจในการดำเนินแผนเศรษฐกิจเป็นรายประเทศ ไปก่อน แต่เรื่องนี้เราจะประมาทมิได้เป็นอันขาด เราอาจจะถูกจู่โจมทางเศรษฐกิจโดยไม่รู้ตัวเมื่อใดก็เป็นได้

๓. สึกช่วงชิงความสนใจและการสนับสนุนจากประชาชน

อันระบอบการปกครองที่ดีที่สุคนั้น ย่อมได้แก่ระบอบการปกครองที่สร้างสรรค์ความสุข และความอยู่ดีกินดีให้แก่ประชาชนมากที่สุด อันที่จริงนั้น ไม่ว่าในประเทศใดประชาชนจะไม่คำนึงถึงระบอบการปกครองว่าควรเป็นระบอบใด หรือระบอบใดดีที่สุด เพราะห่วงเรื่องปากเรื่องท้อง และความอยู่ดีกินดียิ่งกว่าอย่างอื่น ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า ประเทศในค่ายเสรีประชาธิปไตยที่ประชาชนอยู่ดีกินดี และมีความสุขอยู่แล้วนั้น ลัทธิคอมมิวนิสต์จะมีอิทธิพลน้อยมาก ตรงกันข้าม ประเทศใดก็ตามที่เกิดทุพภิกขภัย บ้านแตกสาแหรกขาด หรือระส่ำระสายทางใด คอมมิวนิสต์มักจะผาดผยอง

ยิ่งนัก ทั้งนี้ เพราะประชาชนทั่วไปพยายามหาทางหรือชวนขายหา
ระบอบการปกครองที่ยังความผาสุกให้บังเกิดแก่ตนให้จงได้ เมื่อ
ระบอบประชาธิปไตยไม่อาจบันดาลความสมบูรณ์พูนสุขดังกล่าวได้
ระบอบการปกครองของคอมมิวนิสต์ก็จะเป็นระบอบการปกครองที่
ได้รับพิจารณาหรือทดลองเป็นลำดับต่อไป

ความนิยมชมชื่นในลัทธิและวิธีการของคอมมิวนิสต์ในแต่ละ
ประเทศย่อมแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ของประเทศ กาลเวลา
อุปนิสัยใจคอของพลเมือง ประเพณีนิยม และความเชื่อดั้งเดิม
อย่างไรก็ดี ในประเทศต่าง ๆ จะมีบุคคลอยู่ ๔ ประเภท ซึ่งนิยมชม
ชื่นในลัทธิและวิธีการของคอมมิวนิสต์มากกว่าบุคคลกลุ่มอื่น ๆ เมื่อ
บุคคล ๔ ประเภทนี้มีจิตใจอ่อนแอไปในช่วงนี้แล้ว ฝ่ายคอม-
มิวนิสต์ยังกระหายอยากได้ไปเป็นพวกมากขึ้นเป็นทวีคูณ ฝ่ายรัฐบาล
จึงต้องพยายามช่วงชิงบุคคล ๔ ประเภทนี้ ให้กลับมาเป็นพวกรัฐบาล
ให้จงได้ มิฉะนั้นแล้ว ก็เท่ากับว่าฝ่ายรัฐบาลได้เสียแขนขาให้กับ
ศัตรูจนหมดสิ้น

ประชาชนหรือกลุ่มบุคคล ๔ ประเภท ซึ่งนิยมชมชื่นในลัทธิ
และวิธีการของคอมมิวนิสต์มากกว่าประเภทอื่น ๆ ได้แก่

๑. ปัญญาชน

ปัญญาชนแทบทุกชาติมีความอยากรู้ อยากเห็น ทั้งสนใจใน
ลัทธิและวิธีการของคอมมิวนิสต์ ในฐานะที่เป็นลัทธิใหญ่สามารถกุม
อำนาจในประเทศต่าง ๆ ได้เกือบครึ่งโลก ในบรรดาปัญญาชนที่หันมา

สนใจศึกษาหาความรู้ มีผู้หลงเชื่อและเลื่อมใสศรัทธาเป็นจำนวนไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญญาชนผู้ฉลาดแต่ไม่เฉลียว คิดว่าในทางปฏิบัติประเทศคอมมิวนิสต์ทั้งหลายจะปฏิบัติตามอย่างที่ปรากฏในกัมภีร์ หรือตำราต่าง ๆ ซึ่ง มาร์กซ์ และ เลนิน ใฝ่ฝันไว้ นอกจากนี้ยังปรากฏว่า นักพรต นักบวชในศาสนาต่าง ๆ เป็นอันมาก หันมายกย่องเลื่อมใสลัทธิคอมมิวนิสต์ เพราะเหตุว่าท่านเหล่านั้นเป็นผู้มีจิตใจบริสุทธิ์ มองโลกแต่เฉพาะในแง่ดี โดยพาเชื่อหลงเชื่อว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์มิได้มีเจตนาชั่วร้ายต่อศาสนาทั้งที่โฆษณาหนัก เพราะตนเองก็เคยเข้าไปเยี่ยมเยียนศาสนาสถานในค่ายคอมมิวนิสต์มาแล้ว ทั้งที่ความจริงกลับปรากฏว่า ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้วางแผนหลอกลวงบุคคลเหล่านั้นไว้อย่างแนบเนียน บุคคลดังกล่าวต้องตกเป็นเครื่องมือ โดยไม่รู้ตัวอย่างน่าสมเพชอยู่ตลอดเวลา

ในทางตรงกันข้าม มีปัญญาชนเป็นจำนวนไม่น้อยที่มีปฏิภาณหลักแหลม พอจะใช้วิจรรณญาณตรិตรองได้ว่า ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร? ลัทธิคอมมิวนิสต์ที่แท้จริงนั้นเป็นประการใด? เมื่อซังนำหนักส่วนดีและส่วนเสียแล้ว ผู้มีปัญญาย่อมสามารถวินิจฉัยได้ถูกต้องว่า ลัทธิใดจะอำนวยประโยชน์สุขให้แก่ประชาชนยิ่งหย่อนกว่ากัน การที่จะช่วยให้บุคคลเหล่านั้นรู้จักผิดชอบ ก็เป็นเรื่องที่รัฐบาลควรต้องกวัดขັນและเอาใจใส่ตักต้อน เพราะบุคคลประเภทนี้ เป็นบุคคลที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ปรารถนาที่จะยื้อแย่งเอาไปเป็นพวกตน

ในบรรดาปัญญาชนด้วยกันนั้น ก็มีข้าราชการนี้แหละที่เป็นกลุ่มอิทธิพลอันแท้จริง การปฏิวัติแต่ละครั้งมีบุคคลประเภทนี้เป็น

มันสมอง ความยุ่งยากวุ่นวายแต่ละคราวก็มีบุคคลประเภทนี้มีส่วนเป็นต้นคิด หรือมีส่วนรับผิดชอบอยู่ด้วยไม่มากนักน้อยอีกคู่กัน รัฐบาลจึงต้องหาทางสอดส่องและครองใจ บุคคลประเภทนี้ให้สนับสนุนรัฐบาลให้จงได้

๒. ผู้ที่น้อยเนื้อต่ำใจในโชคชะตาของตน

บุคคลประเภทนี้ คือผู้ที่อาภัพอัปโชค ประสบแต่เคราะห์กรรมและความเลื่อมล้ำต่ำสูงในสังคมของโลกเสรี โดยอาจเป็นผู้ที่ยากไร้ลำเค็ญ หรือไม่ได้รับการสนับสนุนในหน้าที่การงานของตน หรือได้รับการข่มเหงน้ำใจ ตลอดจนการวิตนาทาเว้น หรือถูกล่วงเกิน บุตรภรรยาโดยฝ่ายปกครอง บุคคลประเภทนี้จะเกิดความมีทิฐิมานะที่จ้องเวรล้างแค้น หรือหาทางมักใหญ่ใฝ่สูงเพื่อว่าจะกลับมาใช้อำนาจตอบสนองบ้าง บุคคลเหล่านี้มองเห็นว่าสังคมมีแต่ความอยุติธรรม จึงพร้อมที่ตกไปเป็นเหยื่อของฝ่ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งตนเชื่อว่าจะให้ความเป็นธรรมแก่ตน ได้ดังที่เราได้ยินคำสารภาพของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ก็กลับใจรับสารภาพอยู่เนือง ๆ เช่น ผู้ที่พลาดหวังจากการศึกษา ก็ไปเข้ากับพวกผู้ก่อการร้าย เพื่อว่าจะได้ไปศึกษาต่อที่ซานฮวย บางคนก็ได้รับการยกย่องจากฝ่ายคอมมิวนิสต์โดยมีการปูนบำเหน็จให้เป็นนายทหารร้อยเอกหรือพันเอก บางคนก็ได้รับการฝึกปรือในเชิงอาวุธอย่างดี จนสามารถกลับมาสังหารหรือต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองที่เคยทำความเจ็บช้ำน้ำใจให้ตนได้ เหล่านี้เป็นมูลเหตุจูงใจให้บุคคลกลุ่มหนึ่งหันไปเข้ากับฝ่ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งบุคคลเหล่านี้มีอยู่ไม่น้อย และจำเป็นอย่างยิ่งที่รัฐบาลจะต้องพยายาม

เกลี้ยกล่อมเอาตัวกลับมาเป็นกำลังของเราโดยเร็วที่สุด และมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

๓. กรรมการชานาชาวจังหวัดต่างๆ รวมทั้งผู้ยากจน

กรรมการ ชานาชาวจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศที่ต้องหาเช่ากินคำ เช่าที่ดินผู้อื่น ทำมาหากินและมีหนี้สินรุงรัง ความจริงแล้วบุคคลเหล่านี้ มิได้คิด เลื่อมใสศรัทธาระบอบการปกครองใด ๆ ไม่ว่าจะลัทธิประชาธิปไตย หรือลัทธิคอมมิวนิสต์ เพราะมีการศึกษาน้อย การที่จะคิดเรื่องระบอบ การปกครอง ย่อมเป็นเรื่องเกินสติปัญญาของตน แต่ที่น่าวิตกก็คือ บุคคลเหล่านี้มักจะหลงลมปาก เชื่อคำยุยงจากบุคคลอื่นง่าย ๆ เพียงแต่มีการช่วยเหลือทางการเงิน หรือสัญญาว่าจะช่วยเหลืออย่าง แข็งขัน ก็มักจะตายใจเอ้อออห่อหมกด้วย ฝ่ายคอมมิวนิสต์รู้จักอ่อน ข้อนี้ดี จึงได้ใช้คำขวัญเกี่ยวกับการจัดที่ดินให้เป็นกรรมสิทธิ์ โฆษณา จูงใจก่อนทำการปฏิวัติในประเทศนั้น ๆ ทุกครั้งไป เพราะในทรรศนะ ของกรรมการ ชาวจังหวัดและชาวนาทั้งหลาย ย่อมไม่มีสิ่งใดจะพึง ปรารถนายิ่งไปกว่า การมีที่ดินเป็นของตนเอง

๔. นักศึกษาและเยาวชน

บุคคลประเภทนี้เป็นผู้อยู่ในวัยหนุ่มสาว มักปรารถนาการ เปลี่ยนแปลงที่แกร่งกร้าวด้วยการใช้กำลังอันห้าวและเหี้ยม ไม่ว่าใน กิจการเรื่องใด ฝ่ายคอมมิวนิสต์ตระหนักในข้อนี้ดี จึงพยายามยุยง ส่งเสริมให้บุคคลเหล่านี้ตื่นตัว ใช้กำลังในทางที่ผิด แต่เป็นประโยชน์ แก่ฝ่ายตน เช่นที่เมาเซตุงจัดตั้งขบวนการผู้พิทักษ์ฝ่ายแดง (The Red

Guard) เป็นต้น บุคคลเหล่านี้จะเป็นเครื่องมือในการแทรกซึมและบ่อนทำลายเสถียรภาพทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ในแต่ละประเทศ สิ่งที่ยิ่งส่งเสียดก็คือ บุคคลประเภทนี้ยังด้อยความคิด อ่อนต่อโลกและไม่ใคร่จะมีวิจารณ์โดยต้องแท้งก เมื่อฝักใฝ่สิ่งใดก็มักจะฝังใจมงาย เข้าทำนอง ‘เห็นกงจักรเป็นดอกบัว’ สิ่งที่น่าหนักใจในขณะนี้ก็คือนิสิตและนักศึกษาบางกลุ่มกำลังขายชาติ ด้วยการยอมตนให้เป็นเครื่องมือสำคัญของคอมมิวนิสต์ทำการแทรกซึมและบ่อนทำลายความมั่นคงของชาติบ้านเมืองของเรา อย่างไรก็ตาม การที่จะตำหนินักศึกษาและเยาวชนโดยตรงนั้น ไม่ถูกต้องเท่าใดนัก ความรับผิดชอบในเรื่องนี้ควรตกอยู่ที่ผู้ปกครอง ครูบาอาจารย์ตลอดจนผู้มีหน้าที่ในฝ่ายปกครองด้วย ในอันที่จะอบรมบ่มนิสัย กล่อมเกล่าจิตใจ ให้รู้ผิดชอบชั่วดีและต้องฝึกอบรมให้รู้ธาตุแท้ของลัทธิคอมมิวนิสต์ด้วยว่าเป็นอย่างไร โดยยึดมั่นในสัจจะในการฝึกอบรมนั้น

วิธีการช่วงชิงประชาชนที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ใช้อยู่ในขณะนี้ คือ การยุยงและให้ความอดุหนุณและให้สินจ้างรางวัลแก่นิสิตนักศึกษา เพื่อให้เป็นเครื่องมือบ่อนทำลายรัฐบาล และด้วยการยุยงช่วยเหลือชาวชนบทด้วยวิธีการต่าง ๆ ขณะเดียวกันก็พยายามขู่จับกบพรวงของรัฐบาลให้ประชาชนทั่วไปเห็น ส่วนใหญ่ก็บิดเบือนเจตนาารมณ์และการกระทำของรัฐบาลไปในทางเสียหาย เพื่อให้ประชาชนเกลียดชังรัฐบาล ข้อใหญ่ใจความที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์โจมตีฝ่ายบริหารอย่างหนักในขณะนี้สามเรื่องด้วยกันคือ :

๑. การฉ้อราษฎร์บังหลวง.
๒. ความฟุ่มเฟือยในวงราชการ.
๓. ระบบเจ้าขุนมูลนาย.

ฉะนั้น การที่ฝ่ายรัฐบาลจะช่วงชิงความศรัทธาจากประชาชน และดึงเอาประชาชนกลับมาเป็นพวกได้นั้น ในเบื้องต้นบุคคลสำคัญ ในคณะรัฐบาลเองจักต้องทำตัวให้เป็นตัวอย่างอันดี ทั้งในแง่ไม่ปฏิบัติในเรื่องเหล่านี้ และในแง่เป็นผู้นำในการปราบปรามเรื่องเหล่านี้ด้วย รัฐบาลจะต้องใช้วิธีจับข้อบกพร่องดังกล่าวให้หมดไปอย่างเร่งด่วน มิฉะนั้นแล้ว นับวันปัญหาต่าง ๆ ก็จะมีพอกพูนเพิ่มขึ้น จนในที่สุดก็เป็นปัญหาเรื้อรังยากแก่การแก้ไข ไม่มีสิ่งใดจะนำเสียขายไปกว่าการที่ฝ่ายรัฐบาลต้องสูญเสียประชาราษฎร์ของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิสิตและนักศึกษาให้แก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์โดยยังมีหนทางลงมือทำสงครามเลย

แผนการแก้ปัญหาลเฉพาะหน้า

๑. ปัญหาเรื่องการฉ้อราษฎร์บังหลวง

รัฐบาลควรหาทางแก้ไขและขจัดปัญหาการฉ้อราษฎร์บังหลวง ให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินไทย เพราะการฉ้อราษฎร์บังหลวงไม่เคยให้คุณแก่ผู้ใด ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรฐานทางศีลธรรม ก็ทำให้ความรู้สึกทางศีลธรรมเสื่อมทรามลง อันจะชักนำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ อีกมากมาย ในส่วนที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจย่อมกระทบกระเทือนต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของบ้านเมืองอย่างมาก ในส่วนที่เกี่ยวกับความช่วยเหลือ

เหลือ หรือความสัมพันธ์กับต่างประเทศ ในฐานะที่ประเทศไทย เป็นประเทศที่กำลังพัฒนา โดยปกติย่อมได้รับการช่วยเหลือทาง เศรษฐกิจและทางอื่น ๆ จากมหาประเทศเสมอ เมื่อมีการฉ้อราษฎร์ บังหลวงคาชคั้น มิตรประเทศทั้งหลายย่อมรังเกียจที่จะอนุเคราะห์ ให้เงินช่วยเหลือ ซึ่งได้มาจากภาษีอากรของราษฎรของเขาโดยตรง ต้องร่ำไหล และตกไปอยู่กับผู้มีอำนาจในทางบริหาร ซึ่งมีชีวิต ความเป็นอยู่อันโอ้อ่าเพียงไม่กี่คน แทนที่จะถึงมือประชาชนผู้ยากไร้ ลำเค็ญ ตามความมุ่งหมายของการช่วยเหลือ^๑

ในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคงของชาติโดยเฉพาะนั้น นับว่า การฉ้อราษฎร์บังหลวง เป็นการบ่อนทำลายความมั่นคงของชาติอย่าง ร้ายแรง ด้วยเหตุนี้ ฝ่ายคอมมิวนิสต์จึงหยิบยกเอาปัญหาข้อนี้ขึ้น โจมตีฝ่ายรัฐบาลเสมอโดยอ้างอิงตัวอย่างต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอยู่เป็นนิจใน ชีวิตประจำวัน.

การแก้ไข

ก. การใช้กฎหมายป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง

วิธีการนี้เป็นวิธีการแรกที่มีก็นำมาใช้อย่างแพร่หลาย เพราะ เป็นมาตรการที่เข้มงวดเฉียบขาด ดังที่ปรากฏว่ากฎหมายป้องกันและ

๑. นาย Ronald Wraith และนาย Edgar Simpkins ได้กล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *'Corruption in Developing Countries'* ว่า:

'Another thing that one can say without reservation is that widespread corruption especially in high places, is becoming a handicap to foreign aid investment. Representatives of aid-giving countries lose some of their enthusiasm when they observe ostentatious living by the ruling few in countries where the masses of people are living in utmost poverty.' จัดพิมพ์โดย George Allen and Unwin, London, 1963, หน้า ๑๒.

ปราบปรามการฉ้อราษฎร์บังหลวงของแต่ละประเทศ มักจะวางอัตราโทษสำหรับความผิดสถานนี้ไว้อย่างสูงมาก เช่น ประหารชีวิต เพราะถือว่าเป็นความผิดร้ายแรงและบ่อนทำลายความมั่นคงของชาติประการหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ในการที่จะสามารถใช้กฎหมายป้องกันและปราบปรามการฉ้อราษฎร์บังหลวงนี้ กรณีจะได้ผลเพียงไรย่อมอยู่ที่ว่า สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องร้องและลงโทษได้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด กฎหมายย่อมจะไม่มี ความหมายอันใดเลย ถ้าหากมิได้มีการรักษาการให้เป็นไปตามกฎหมายนั้นอย่างเฉียบขาดและเป็นธรรม.

ข. การแก้การฉ้อราษฎร์บังหลวงโดยอาศัยมาตรการอย่างอื่นนอกจากกฎหมาย

วิธีแก้การฉ้อราษฎร์บังหลวงบางประการที่ใช้อยู่ในต่างประเทศ อาจจะนำมาใช้ในประเทศไทยไม่ได้ผลสมบูรณ์นัก เช่น เรื่องการจัดตั้งคณะกรรมการสอดส่องและสอบสวนการฉ้อราษฎร์บังหลวงของพม่า ซึ่งถ้านำมาใช้ในประเทศไทย ก็อาจได้ผลบ้างในระดับข้าราชการชั้นผู้น้อยเท่านั้น ส่วนเรื่องการบังคับให้ข้าราชการแจ้งปริมาณทรัพย์สินส่วนตัวนั้น เราจะเห็นได้ว่า ญาติและมิตรของข้าราชการเป็นจำนวนไม่น้อยพร้อมที่จะเข้ารับเป็นเจ้าของทรัพย์สินแทนข้าราชการผู้ซึ่งฉ้อราษฎร์บังหลวงเสมอ อย่างไรก็ตามในขณะนี้เริ่มมีความคิดเห็นกันว่าการแจ้งปริมาณทรัพย์สินส่วนตัวของข้าราชการนี้ แม้จะป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวงไม่ได้เต็มที่ แต่ก็น่าจะได้ผลบ้างบางประการ โดยที่ทำให้ผู้นั้นและบุคคลในสังคมตระหนักในความ

ร้ายแรงของการฉ้อราษฎร์บังหลวงและทำให้ผู้ที่คิดจะฉ้อราษฎร์บังหลวงต้องคิดหน้าคิดหลังอยู่มากในการแจ้งความที่เป็นเท็จหรือการอวดคร่ำรวยเกินควรของตน.

ค. การปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพของข้าราชการ

เป็นที่ยอมรับกันว่า เงินเดือนของข้าราชการทุกชั้นในปัจจุบัน เป็นเสมือนเงินยังชีพเท่านั้น เหตุนี้จึงเป็นเหตุหนึ่ง แม้จะมีใช่เป็นเหตุเดียวกับก็ตาม ที่ทำให้ข้าราชการโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าราชการชั้นผู้น้อยบางคนฉ้อราษฎร์บังหลวง แต่การที่รัฐบาลจะเพิ่มเงินเดือนให้ข้าราชการแต่เพียงประการเดียวโดยไม่พิจารณาปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพด้านอื่นควบคู่ไปด้วยแล้ว ย่อมจะไม่ได้ประโยชน์มากนัก เพราะในท้ายที่สุดประชาชนย่อมจะตกเป็นผู้รับภาระในเรื่องภาษีจากการปฏิบัติที่กล่าวแล้ว ยิ่งกว่านั้น ยังจะเป็นผลให้ค่าครองชีพสูงขึ้นโดยทั่วไป และค่าน้ำเงินก็จะลดลงมาในโอกาสเดียวกันนั้นด้วย เพราะงบประมาณที่จัดสรรเป็นเงินเดือนนี้มีจำนวนมาก ย่อมกระทบกระเทือนต่อฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศโดยตรง ทางที่น่าพิจารณาก็คือ การจัดการสงเคราะห์ข้าราชการในด้านอาคารสงเคราะห์ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ นอกจากนั้นสวัสดิการด้านอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานที่ศึกษาและค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียนของบุตร ตลอดจนค่ารักษาพยาบาลของครอบครัวของข้าราชการเหล่านี้ รัฐบาลจะรับภาระจัดทำให้เต็มที่ หนึ่ง ในประเทศต่างๆ ทางภาคพื้นยุโรป เช่น สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันและองค์การต่างๆ ในเครือสหประชาชาตินั้น นอกจากข้าราชการและพนักงานจะได้รับเงินเดือนเฉพาะ

ตัวแล้ว ภริยาและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะยังมีส่วนได้รับเงิน
สงเคราะห์เป็นรายตัวบุคคลอีกด้วย.

สวัสดิการเหล่านี้ น่าจะได้รับการพิจารณาจากรัฐบาลโดยด่วน
การที่รัฐบาลสามารถจัดการปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพของข้าราชการ
การได้รวดเร็วและเป็นธรรมมากเพียงใด โดยประชาชนต้องรับภาระ
ในเรื่องภาษีน้อยเพียงใด ก็ย่อมแสดงให้เห็นถึงศิลปะแห่งการบริหาร
ราชการแผ่นดินและความสามารถของรัฐบาลมากขึ้นเพียงนั้น และ
ย่อมส่งผลเป็นการแก้ไขปัญหาเรื่องการฉ้อราษฎร์บังหลวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ข้าราชการชั้นผู้น้อยไปได้มากที่สุดทีเดียว.

ง. การแก้ไขด้านศีลธรรมและจิตใจ

ความจริงในด้านศีลธรรมและจิตใจนี้ เราก็มีหลักธรรมในพระ
พุทธศาสนาเป็นคำสั่งสอนอันประเสริฐอยู่แล้ว และคนรุ่นเดิม ๆ มา
ส่วนมากมิใช่แต่จะพร่ำสอนกุลบุตรกุลธิดาให้เป็นคนซื่อสัตย์สุจริต
เท่านั้น หากแต่ยังบำเพ็ญตนเองเป็นผู้อยู่ในศีลธรรมอีกด้วย แม้การ
ฉ้อราษฎร์บังหลวงจะมีอยู่บ้าง ก็เพียงประปราย และถ้าระลึกถึงคติ
ครึกโครมเรื่องการฉ้อราษฎร์บังหลวงในสมัยก่อน ๆ มา ก็ไม่มีเรื่อง
ที่น่าวิตกถึงความเสื่อมทรามทางจิตใจและศีลธรรมเท่าใดนัก

ดังเป็นที่รู้จักกันอยู่ทั่วไปในหมู่ผู้ซึ่งอยู่ในธรรมแล้วว่า เงินหรือ
ประโยชน์ที่ได้มาจากการฉ้อราษฎร์บังหลวง หรือการทุจริตฉ้อโกง
ต่าง ๆ นั้น เป็น 'ของร้อน' เก็บไว้ไม่อยู่ และจะต้องมีอันเป็นไป

ต่าง ๆ นานา ถ้าหากผู้ฉ้อราษฎร์บังหลวงไม่ผลาญเสียด้วยตนเอง ก็มี
 มาตรการเพื่อให้วิบัติไปด้วยประการต่าง ๆ แม้จะสะสมไว้ให้บุตรหลาน
 ก็ไม่จริงยั่งยืน ถ้าบุตรหลานไม่มีอันเป็นไป ก็มีเหตุวิบัติได้รับ
 ประโยชน์จาก ‘ของร้อน’ นั้นไม่ได้ตั้งปรารถนา การนำเอาหลักธรรม
 ข้อนี้เข้าปรับ อาจจะช่วยทำให้ผู้ที่ฝึกใฝ่อยู่กับการฉ้อราษฎร์บังหลวง
 นี้ปลงได้บ้างกระมัง

๒. ปัญหาเรื่องความพุ่มเพื่อยในวงราชการ

ปัญหาข้อนี้นับว่าเป็นปัญหาสำคัญรองลงมาจากปัญหาเรื่อง
 การฉ้อราษฎร์บังหลวง และนับว่าเป็นปัญหาที่สร้างความสะเทือนใจ
 ให้แก่ประชาชนผู้เสียภาษีอากรไม่แพ้กัน ในขณะที่คนทั้งชาติกำลัง
 ประสบปัญหาอดอยาก หรือข้าวยากหมากแพง แต่คนอีกกลุ่มหนึ่ง
 ซึ่งเป็นกลุ่มอภิสิทธิ์ชน กลับมีความอยู่ดีกินดี งบประมาณแผ่นดินโดย
 เฉพาะเงินงบประมาณราชการลับเพื่อป้องกันประเทศกลับถูกนำไป
 ใช้ในทางที่ไม่ชอบบ้าง ไม่จำเป็นบ้าง แม้ไม่ถึงขนาดฉ้อราษฎร์
 บังหลวง แต่ก็ก่อให้เกิดความสะเทือนใจ น้อยเนื้อต่ำใจ และเกิด
 ความรู้สึกว่าเหลื่อมล้ำกัน ฝ่ายคอมมิวนิสต์โฆษณาชวนเชื่ออยู่ทุกเมื่อ
 เชื่อกันว่าภายใต้ลัทธิคอมมิวนิสต์ ทุกคนจะเสมอภาคกัน ทุกคนเป็น
 สหายกัน แม้ถ้อยคำนี้จะเป็นการโฆษณาชวนเชื่อซึ่งไม่ปดมคเท็จ
 อย่างเหลือคณา แต่ในภาวะที่คนบางกลุ่มกำลังน้อยเนื้อต่ำใจ และ
 วิชาความดีมีโอกาสที่ของบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายในวงราชการ
 โดยเฉพาะสำหรับคน ๔ ประเภทดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น คำโฆษณา
 ชวนเชื่อของฝ่ายคอมมิวนิสต์ย่อมเท่ากับเป็นการรดน้ำมันลงบน
 กองเพลิงให้ลุกพริบขึ้นนั่นเอง

เรื่องหนึ่งซึ่งราษฎรทั่วไปถือว่า เป็นเรื่องใหญ่หลวง และ
 วิพากษ์วิจารณ์อยู่ตลอดเวลาอย่างเผ็ดร้อน ก็คือ เรื่องรถยนต์ประจำ
 ตำแหน่งของข้าราชการ ข้อวิจารณ์มุ่งไปในทางเดียวกัน กล่าวคือ
 ข้าราชการไม่ควรนำรถยนต์ประจำตำแหน่งมาใช้เป็นการส่วนตัวเลย
 เพราะเป็นของใช้ทางราชการก็ควรสงวนไว้ใช้ในทางราชการโดย
 เฉพาะ ความจริงเรื่องนี้ทั้งทางบ้านรัฐบาลและราษฎรต่างก็มีเหตุผล
 ค้ำยัน กล่าวคือ ทางรัฐบาลก็เห็นว่า การจัดให้ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่^{3๔}
 มีรถยนต์ใช้ก็เพื่อเป็นการอนุเคราะห์ในตำแหน่งสวัสดิการแก่ข้าราชการ
 ทางหนึ่ง แต่ฝ่ายราษฎรผู้เสียภาษีอากรก็เห็นว่าเป็นเรื่องฟุ่มเฟือยและ
 ใช้ของราชการผิดวัตถุประสงค์ที่แท้จริง ผู้เขียนเห็นว่าหลักการ
 อนุเคราะห์ข้าราชการของทางราชการนั้น เป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่วิธีการ
 อนุเคราะห์นั้นผิดวิธี ที่ว่าผิดวิธี ก็คือรถยนต์ดังกล่าว ยังคงเป็นรถยนต์
 ประจำตำแหน่งอยู่ ก็ควรใช้ในตำแหน่งหน้าที่โดยเฉพาะ แต่ในขณะที่
 เดียวกัน เหตุไฉนจึงให้ข้าราชการผู้ใช้ออกค่าซ่อมแซมเองในระยะ
 เวลา ๒ ปีแรก และเหตุไฉนจึงให้ข้าราชการผู้ใช้จ่ายค่าน้ำมันรถเอง
 และต้องบำรุงรักษาเอง ซึ่งเป็นการแสดงอยู่ในตัวว่า เป็นการให้
 สวัสดิการแก่ข้าราชการส่วนหนึ่งนั่นเอง แต่ให้โดยแฝงมาในรูปที่ว่า
 ให้ใช้ในตำแหน่งหน้าที่ ผลของการใช้วิธีผิดนี้ก็คือ ข้าราชการที่
 ชื่อสัตย์สุจริตก็ใช้เฉพาะการไปมาระหว่างบ้านกับสถานที่ทำงาน งาน
 กึ่งราชการทุกประเภทตลอดจนงานสังคมเกี่ยวกับกิจการงานที่ทำและ
 กิจการอื่น ๆ ที่จำเป็นแก่การครองชีวิตครอบครัว ทั้ง ๆ ที่ผู้ใช้ก็ไม่
 สบายใจนักแต่ก็ไม่มีทางเลือกปฏิบัติเป็นอื่น แต่ข้าราชการที่มีได้มี
 ความระลึกลงในหน้าที่ ก็ใช้เสมือนเป็นยานพาหนะส่วนตัว ใช้ตลอดเวลา

๓. บัญหาเรื่องระบบเจ้าขุนมูลนาย

ประชาชนชาวไทยมีความฝังใจในระบบเจ้าขุนมูลนายมาเป็นเวลานาน ทั้งนี้ สืบเนื่องมาจากการเคารพผู้มีอาวุโสในคุณวุฒิ วิทยุฒิ และชาติวุฒิ ในอดีตสมัยซึ่งก็เป็นวัฒนธรรมไทยเดิมอย่างหนึ่ง แต่นานเข้าฝ่ายผู้บริหารปกครองบ้านเมืองเองกลับลำพองทรงตนว่ามีผู้นับหน้าถือตาทั้งสิบทิศ ทำให้ระบบเจ้าขุนมูลนายซึ่งประกอบด้วย การทำตนเป็นใหญ่ที่คอยคุ้มครองบ้องกันภัย และช่วยเหลือบรรเทาความทุกข์ต่าง ๆ ในท้องถิ่นกลับกลายเป็นระบบเจ้าขุนมูลนายที่เต็มไปด้วยการกดขี่ ช่มเหงประชาชน ตั้งแต่ศาลเคี้ยวชำระความเอง รัตนาทาเรนเรียกร้องอามิสสินจ้างต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นการใช้อำนาจอันไม่ชอบธรรมทั้งสิ้น เมื่อมีการร้องเรียนไปทางผู้บังคับบัญชากลับไม่ได้รับความสนใจ ต่างพากันเอาหูไปนา เอาตาไปไร่ ไม่มีใครโยคี แม้แต่จะสอบสวนให้ปรากฏความจริงก็ไม่มี บางครั้งมีการกะเกณฑ์ชาวบ้านมาทำงานให้ตน หรือช่วยธุรกิจต่าง ๆ ของตนซึ่งมักจะมีเป็นประจำ ชำร้ายกว่านั้นยังมีการช่มเหงน้ำใจ จุกคร่าอณาจารย์ชาวบ้านโดยไม่เลือกว่าเป็นลูกเขาเมียใคร เจ้าหน้าที่บางคนใช้อำนาจบาตรใหญ่ตั้งตัวเป็นเจ้าของสำนักกิจการมิฉะพืต่าง ๆ จนเกิดฉายารู้กันทั่วไปว่า ‘โจรในเครื่องแบบ’.

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๖ ได้มีข่าวครึกโครมทางหน้าหนังสือพิมพ์อยู่พักหนึ่ง กรณีที่ครูในอำเภอแห่งหนึ่งที่จังหวัดชลบุรี ชักธงเงินคอมมิวนิสต์ขึ้นสะบัดพั้วเหนือยอดเสาโรงเรียนแห่งหนึ่ง ครั้งแรกชาวบ้านต่างพากันหวาดวิตก คิดว่าฝ่ายเงินคอมมิวนิสต์บุก

เขายึดจังหวัดชลบุรี แต่ต่อมาจึงปรากฏความจริงว่าเป็นการกระทำ
 ของครูกลุ่มหนึ่งซึ่งทนต่อการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง
 ไม่ได้ จึงต้องหาทางกลั่นแกล้งประชดสังคมด้วยการชักธงแดงขึ้น
 กรณีนี้ ถ้าพิจารณาโดยผิวเผินแล้ว คิดว่าเป็นเรื่องตลกขบขัน แต่ถ้า
 หากจะพิจารณาให้ลึกซึ้งถ้วนถี่แล้ว นับว่าเป็นปัญหาอันน่าวิตก ผู้เขียน
 ขออ้างบทความของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ในหนังสือพิมพ์
 สยามรัฐ, ฉบับวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖. หน้า ๕ ซึ่งได้แสดง
 ทรรศนะในกรณีนี้ไว้อย่างละเอียดชัดเจน :

‘...ถ้าจะไปซุกเอาหัวใจครูพวกนั้นออกมาดูกัน ผมคิดว่า
 ร้อยทั้งร้อยคงไม่มีใครเป็นคอมมิวนิสต์อย่างแท้จริง ตามว่าลัทธิ
 คอมมิวนิสต์คืออะไร ก็คงจะบอกไม่ได้ คงจะคิดว่ามันเป็นยาล้าง
 แผลในหัวใจชั่วคราวชั่วคราว เพื่อทำให้ทนต่อชีวิตปัจจุบันไปได้อีก
 หน่อยเท่านั้นเอง ความคิดเช่นนั้นแหละครับที่น่ากลัว.

คนไทยอีกก็ร้อยก็พัน หรืออีกก็หมื่นก็แสนก็ไม่รู้ ที่ไม่ได้
 เป็นคอมมิวนิสต์ และไม่เคยคิดที่จะเป็นคอมมิวนิสต์ แต่ถูกความ
 เจ็บช้ำน่าใจผลัดกันเข้าไปให้นึกว่าลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นยาล้างแผล
 แล้วก็ทำการบ้า ๆ บอ ๆ ด้วยความเจ็บใจ คอมมิวนิสต์ก็รับสวม
 รอยเข้ามาแล้ว เลยกวาดเอาไปเป็นคอมมิวนิสต์จริง ๆ ผมอยากจะ
 พูดด้วยว่า คนจำนวนไม่น้อยที่ออกป่าแล้วถือเป็นสู้กับรัฐบาลใน
 เมืองไทยอยู่ในขณะนี้ กระทำไปด้วยความเจ็บใจ หรือความรู้สึกว่า
 ตัวไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างเดียวกับครูที่เมืองชล แล้วเลยกลายเป็น
 เป็นคอมมิวนิสต์ไปจริง ๆ ก็คงจะมี แต่ที่ยังไม่ได้เป็นคอมมิวนิสต์
 ก็คงยังมีอีกมาก.

การกระทำของครูที่เมืองชลเมื่อสองสามวันมานี้ จึงเป็นการชี้เหตุแห่งความไม่สงบในบ้านเมืองของเราให้แลเห็นได้อย่างชัดแจ้ง อย่างน้อยก็เหตุหนึ่ง เหตุนั้นก็คือการเอาวัดเอาเปรียบเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือการเรียกร้องให้เสียสละอย่างหุยมหุยม เพื่อกิจการอันไม่น่าจะกระทำ หรือไม่จำเป็นที่จะต้องทำเช่นการประกวดนางงาม เป็นต้น การชักชวนอมมิวนิสต์ขึ้นที่โรงเรียนนั้น ไม่ใช่การกระทำที่ถูกเป็นแน่นอน แต่คนที่ไปเกี่ยวเรียไครุคนละ ๒๕ บาท เพื่อเอาไปประกวดนางงามนั้น ใจผมเองเห็นว่าเป็นผู้ที่กระทำผิดอย่างมหัศจรรย์.

ถ้าจะเปรียบว่าลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นไฟเผาผลาญบ้านเมือง คนที่ก่อความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นด้วยเหตุที่ไม่จำเป็นนี้แหละ เป็นคนจุดไฟ ไครุก็รู้ว่าการกระทำแบบนี้มีอยู่มากในต่างจังหวัด และแพร่หลายออกไปกว้างขวางเพียงใด ยิ่งไกลหูไกลตาผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบก็ยังมีมาก ราษฎรจะร้องเรียนอะไรขึ้นไปก็เปลืองปากเพราะส่วนมากก็ไม่ได้ผล มักจะเห็นกันเสียว่าเป็นเรื่องหุยมหุยม เล็กน้อยไม่ควรแก่ความสนใจ หรือมิฉะนั้นผู้ที่กระทำผิดก็มีทางที่จะแก้ตัวให้ตนพ้นจากความผิดไปได้เรื่อย ๆ เพราะก่อนที่จะกระทำผิดนั้น ก็คงจะหาทางแก้ตัวไว้เป็นอย่างดีแล้ว หนักเข้าและนานเข้าก็จะต้องมีใครร้องขึ้นว่า ทนไม่ไหวแล้วโว้ย เป็นคอมมิวนิสต์กันเถิด! ที่ร้องเช่นนี้ก็มิได้คิดว่าจะเป็นคอมมิวนิสต์จริงจัง แต่ร้องเพื่อประชดสังคม ที่ชักชวนกันก็เพื่อประชดสังคม.

เพื่อระบายความอัดอั้นตันใจที่มีมานานแล้ว แต่การกระทำ

แบบนี้ก็เท่ากับว่า เป็นการเปิดประตูกว้างให้แก่คอมมิวนิสต์จริง ๆ เขาจะต้องรีบฉวยโอกาสทันที แม้แต่เรื่องของครูที่เมืองชล ซึ่งเราก็คงออกจะรู้ ๆ กันอยู่ว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่โตนั้น ผมแน่ใจว่าวิทย์ของคอมมิวนิสต์เขาจะต้องเอาไปโฆษณาหาประโยชน์อย่างครึกโครม ก็เมื่อรู้กันอยู่แล้วว่า เรื่องมันเล็กใหญ่แค่ไหนอย่างไร และต้นเหตุนั้นมาจากอะไร และผลจะต้องเป็นต่อไปอย่างไร เราจะมานั่งกันอยู่ทำไม รีบค้นคว้าหาเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ให้รู้ว่ามันมีอยู่ที่ไหนบ้าง แล้วรีบระงับเหตุมันเสีย จะไม่ดีกว่าหรือ?

ก. แก่ความสำคัญผิดในหมู่ข้าราชการที่แสดงตนว่าตนเป็นนายของประชาชน ให้เห็นว่าความจริงแล้วตนคือผู้รับใช้ของประชาชน เงินเดือนทุกบาททุกสตางค์ได้รับมาจากหยาดเหงื่อแรงงานของประชาชน ฉะนั้น การปฏิบัติหน้าที่ใด ๆ ต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของปวงชนให้มากที่สุด ความซื่อสัตย์จะสำเร็จลุล่วงไปได้ก็ต่อเมื่อผู้มีหน้าที่บังคับบัญชาคอยสอดส่อง ดูแล ติดตามผลการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ที่อยู่ในบังคับบัญชาอย่างใกล้ชิด รับคำร้องทุกข์จากประชาชนและพิจารณาสอบสวนด้วยความเป็นธรรม ประการสำคัญที่สุดคือ ผู้บังคับบัญชาเองต้องบำเพ็ญตนเป็นตัวอย่างอันดีในการเป็นผู้รับใช้ของประชาชน ให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตาม ถ้าหัวแถวยืนตรงแล้วหางแถวย่อมตรงไปด้วยอย่างแน่นอน หรืออย่างน้อยที่สุด การที่จะสังเกตว่าหางแถวตอนใดไม่ตรงแถว ก็ย่อมจะสะดวกตาสังเกตได้ง่าย

ในปัจจุบันนี้ คนไทยส่วนใหญ่โดยเฉพาะข้าราชการล้วนแต่

ตกอยู่ในภาวะที่ 'พ่ายแพ้แก่โชคชะตา' ตัวเอง เหลียวไปทางไหนมักจะพบแต่คำปรารภว่า ทุกวันนี้พุทธภายิตที่ว่า 'ทวดี้ได้ดี ท้าวชั่วได้ชั่ว' เห็นจะไม่จริงเสียแล้ว เพราะการได้ดีได้ชั่วมิได้ขึ้นอยู่กับ 'กรรม' หรือ 'การกระทำ' อันใด หากแต่อยู่ที่การทำให้เจ้านายพึงพอใจ การทำตัวเป็นคนสนิทชิดเชื้อและการประจบสอพลอ ล้วนแต่ระบาคไปทั่วในวงการข้าราชการ จริงอยู่ แม้ข้อนี้ข้าราชการทั้งหลายไม่ควรน้อยเนื้อต่ำใจ โดยควรเกิดปิติตามคำสอนทางพระพุทธศาสนาที่ให้พิจารณาตัวเอง และพอใจผลงานของตนเอง แต่ก็มีปัญหาว่า ข้าราชการเหล่านั้นจะปลงตกไปได้นานสักเท่าใดในเมื่อต่างก็เป็นปุถุชน ค้ำยันกันทุกฝ่าย ผู้บังคับบัญชาทั้งหลายน่าจะมีส่วนร่วมในการขจัดปัญหาเหล่านี้ โดยพยายามทำตนให้เป็นตัวอย่างอันดี นับแต่ผู้บังคับบัญชาชั้นต่ำสุดไปจนถึงชั้นสูงสุด เมื่อใดที่ข้าราชการทั้งหลายยึดหลักที่ว่า จะทำให้ความดีและความชั่วบังเกิดผลทันตาเห็น โดยส่งเสริมคนดี และทำลายคนชั่ว เมื่อนั้น วงการข้าราชการของเราจะบริสุทธิ์เป็นที่น่าเลื่อมใสมากขึ้นกว่านี้ได้อย่างแน่นอน ปัญหาเรื่องนี้มิได้อยู่ที่ว่า ใครจะเป็นคนเริ่มปฏิบัติ แต่อยู่ที่ว่า ตัวท่านเองพร้อมที่จะลงมือปฏิบัติหรือยัง ?

ข. ในการแก้ไขเรื่องข้าราชการเบียดเบียน กตขี้ข่มเหงอาณาประชาราษฎรนั้น หากจะอิงคำสอนในทางพระพุทธศาสนาในการอบรมข้าราชการบ้างก็น่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในเรื่องนี้ สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรสทรงมีพระโอวาทแก่ข้าราชการผู้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในส่วนภูมิภาคตอนหนึ่งว่า :

‘อนึ่ง คนผู้ไปข้างไหน ๆ ไปร้ายก็มี ไปดีก็มี คนใดไปในที่ใด ทำความประทุษร้ายแก่คนในที่นั้น คนสามัญผลาญชีวิตทำร้ายร่างกาย ลักปล้นเอาทรัพย์สินสมบัติของเขา โดยที่สุกดก่อความวิวาทขึ้น ข้าราชการใช้อำนาจข่มเหง เบียดเบียนราษฎร เกี้ยวกราด บังคับใช้การเกินกว่าพอดี ไม่รู้จักอารี เห็นความยากของเขา ริตรัดเก็บพลีเกินพิกัด เอาเศษเลยเป็นประโยชน์ของคนเสีย หรือแม้ใช้ในราชการโดยทางอ้อม เข้าจับจองครอบงำที่ดินทำกินของเขา หรือซื้อเอาเสียด้วยผลการ โดยที่สุกดเป็นผู้เล่นของบางอย่าง เช่น เครื่องกระเบื้องเคลือบของเก่า กิติ ต้นไม้กิติ นกกิติ เห็นของเหล่านั้นของผู้ใดมีและชอบใจ ขอเอาเสียบ้าง ทำซื้อเทียมขอม้าง ที่เขาจำต้องให้เปล่า หรือจำต้องขายให้ โดยไม่เต็มใจ คนนั้นถือว่าเป็นผู้ไปร้ายคนใดเป็นผู้ร้าย คนนั้นเป็นผู้กลับมาร้ายเหมือนกัน เพราะฝังความรู้สึกเกลียดชังไว้ในคนทีนั้น พวกเขาเสียด่างเมืองยกเข้าไปตีเมืองอื่น ทำลายถิ่นฐานทรัพย์สินสมบัติ ผลาญชีวิตผู้คนให้ยับเยิน กวาดต้อนครอบครัวจับเอาไปเป็นเชลย ชื่อว่าเป็นผู้ไปร้าย กลับมาร้ายเหมือนกัน คนใดไปในที่ใด ทำประโยชน์ให้เกิดแก่คนในที่นั้น คนสามัญไปขาย ไปซื้อสินค้า ไปเยี่ยม ไปช่วยธุระของกันและกัน ข้าราชการไปสอดส่องสุขทุกข์ของราษฎร บำบัดทุกข์ เพิ่มพลสุข ระวังวิวาท ปราบโจรผู้ร้าย บำบัดโรคภัยไข้เจ็บ แนะนำในทางทำมาหากิน ผู้นั้นเชื่อว่าไปดี ผู้ใดเป็นผู้ไปดี ผู้นั้นเป็นผู้กลับมามีเหมือนกัน เพราะปลูกฝังความวิสาสะและความรู้สึกเมตตาอารีไว้ในใจของเขา ยังเขาให้เสียตายเมื่อกลับมา’^๑

๑. สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส, หนังสือธรรมคดี, จัดพิมพ์โดย โรงพิมพ์มหามกุฏวิทยาลัย, พ.ศ. ๒๕๑๔, หน้า ๑๘

พระโอรสที่น่าจะเป็นข้อสะกิดใจข้าราชการผู้มัวเมาอยู่แต่ในยศศักดิ์ ความมั่งคั่ง และอำนาจบ้าง ไม่มากนักน้อย

ในแง่ของผู้บังคับบัญชาของข้าราชการฝ่ายปกครอง ก็จะต้องเลือกสรรข้าราชการที่จะออกไปประจำท้องที่ต่าง ๆ อย่างพิถีพิถัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกที่เขาแต่ได้ฝ่ายเดียว ผู้ที่เมามัวในอำนาจยศศักดิ์ และความมั่งคั่งนั้นพึงละเว้นโดยเด็ดขาด อีกเรื่องหนึ่งซึ่งผู้บังคับบัญชาโดยทั่วไปมองข้ามความสำคัญกันไปเสียหมดก็คือ *อุปนิสัยของคู่สมรสข้าราชการ* เพราะปรากฏเสมอว่า บางครั้งตัวข้าราชการผู้นั้นเองก็ดีแสนดี สุจริตและอยู่ในธรรม แต่ภริยาเป็นผู้เรียกร้องและกินสินบาทราคาสินบนแทนก็มี และที่ร่วมกันทั้งสามมีภริยาฉ้อราษฎ์บังหลวงก็มาก บุคคลเหล่านี้ เป็นบุคคลผู้ไม่พึงปรารถนาในการบริหารราชการแผ่นดินและรังแต่จะก่อความเดือดร้อนให้แก่ราษฎรเท่านั้น ผู้บังคับบัญชาพึงเลือกแต่เฉพาะบุคคลที่อาจให้ความผาสุกแก่ราษฎรได้ บุคคลที่อาจเผด็จทุกข์ ผดุงสุขให้แก่ราษฎรได้เท่านั้น ไปคลุกคลีและรับใช้ประชาชน โดยต้องพิจารณาให้ถี่ถ้วนถึงครอบครัวของผู้นั้นประกอบด้วย ถ้าทำได้เช่นนี้ ภัยพิบัติจากคอมมิวนิสต์จะลดน้อยถอยลงอีกเป็นอันมาก

ก. ข้าราชการจะต้องเข้าถึงประชาชนและทำหน้าที่เผด็จทุกข์ ผดุงสุขแก่ประชาชนอย่างแท้จริงและเต็มกำลังความสามารถ การที่จะเข้าถึงประชาชนนั้นทำได้หลายประการ เช่น การปฏิบัติหน้าที่ด้วยน้ำใสใจจริง การเอาใจใส่ในการปลดปล่อยความไม่เป็นธรรมทั้งหลาย การให้ความปลอดภัยและคุ้มครองประชาชนตามหน้าที่ ฯลฯ

การจะทำได้ดีเพียงใด ย่อมแล้วแต่ความสามารถและศิลปะเฉพาะตัวของข้าราชการแต่ละบุคคลด้วย

๔. แผนการป้องกันเฉพาะหน้าประการสุดท้ายในการทำศึกแย่งประชาชน หรือช่วงชิงการสนับสนุนจากประชาชน คือ การให้ความคุ้มครอง อารักขาแก่ประชาชนในท้องถิ่นใดก็ตาม แม้ประชาชนจะเข้าใจและจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เพียงใดก็ตาม แต่หากปราศจากความปลอดภัยทั้งทางกายและทางใจแล้ว โฉนเลยที่ประชาชนเหล่านั้นจะทนต่อการคุกคามของฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้ด้วยเหตุนี้ การให้ความคุ้มครองอารักขาแก่ประชาชนจึงเป็นเรื่องสำคัญ ไม่ว่าจะโดยการจัดตั้งสถานีตำรวจหมู่บ้านคุ้มครองประชาชน หรืออาจจัดตั้งในรูปหมู่บ้านยุทธศาสตร์ทั้งในฟิลิปปินส์ เวียดนาม และมาเลเซีย ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารเข้าปราบปรามและยึดพื้นที่ใดได้แล้ว ควรส่งหน่วยคุ้มครองเข้าปฏิบัติภารกิจต่อไป ซึ่งอาจทำในรูปอาสาสมัคร หรือเจ้าหน้าที่คุ้มครองหมู่บ้าน เพื่ออยู่บำรุงขวัญและเป็นกำลังใจแก่ราษฎรในท้องถิ่นต่อไปเป็นการถาวร ไม่ใช่ให้ความอารักขาเพียงชั่วขณะ อย่างที่จัดทำกันอยู่ในบางท้องถิ่นในขณะนี้

๕. ประชาชนจักต้องได้รับการฝึกอบรมให้ตระหนักดีว่าคอมมิวนิสต์คืออะไร ? เป็นภัยต่อตนอย่างไร ? ถ้าคอมมิวนิสต์เข้ามาสู่ประเทศไทยแล้ว จะเกิดอะไรขึ้นกับตนบ้าง ? ต้องเฝ้าเวียนฝึกอบรมในเรื่องเหล่านี้อยู่ตลอดเวลา โดยคำนึงว่าประชาชนที่มีการศึกษาดี ต้องได้รับการฝึกอบรมระดับหนึ่ง ประชาชนที่มีการศึกษาน้อยก็ควรได้รับการฝึกอบรมอีกระดับหนึ่ง หากเราจะปิดบังไม่ให้

ประชาชนรู้เสียเลยว่า คอมมิวนิสต์คืออะไร ดังที่ปฏิบัติกันตลอดมาก็เท่ากับว่า รัฐบาลเท่านั้นที่จะต้องสู้รบปรบมือกับฝ่ายคอมมิวนิสต์ ประชาชนไม่เกี่ยวข้อง ชำร่ายประชาชนอาจเห็นอกเห็นใจฝ่ายคอมมิวนิสต์ด้วย การทำศึกกับคอมมิวนิสต์ย่อมยากขึ้นเป็นทวีคูณ รัฐบาลจกต้องจูงเอาประชาชนมาเป็นฝ่ายตนให้จงได้ และความจริงศึกคอมมิวนิสต์ก็เป็นศึกของประชาชนทั้งชาติโดยตรงนั่นเอง รัฐบาลกับประชาชนต้องร่วมมือร่วมใจกันเผชิญศึกใหญ่หลวงนี้ด้วยกันจนถึงวาระสุดท้าย

เท่าที่กล่าวมาข้างต้น เป็นเรื่องของกาที่ฝ่ายบริหารกำลังเผชิญศึกสามหน้า ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายสาเหตุเหตุการณ์ ตลอดจนแผนการป้องกันเฉพาะหน้าไปแล้ว แต่หลักสำคัญข้อหนึ่งซึ่งผู้มีหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์พึงรำลึกอยู่เสมอคือ ฝ่ายคอมมิวนิสต์เป็นโจรที่มีแผนการอันลึกซึ้ง เฉลียวฉลาดและแพรวพราวไปด้วยเล่ห์เพทุบายนานัปการ กลวิธีในการเผยแพร่อิทธิพลนั้น มีทั้งแผนระยะสั้น แผนระยะยาว มีทั้งแผนการรุก รบ และตั้งรับ และมีทั้งแผนการสงครามจู่โจม จนถึงแผนการอยู่ร่วมกันโดยคานาคติ ด้วยเหตุนี้ มาตรการป้องกันและปราบปรามคอมมิวนิสต์จึงควรเป็นมาตรการที่ยืดหยุ่น คล่องตัวดี โดยมีทั้งแผนเฉพาะหน้า และแผนระยะยาว ดังพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ว่า :

‘แม่หวังตั้งสงบ   จงเตรียมรบให้พร้อมสรรพ
ศัตรูกล้ามาประจัญ   ก็อาจสู้ริบสูญ’

ภัยจากคอมมิวนิสต์*

ศาสตราจารย์ ธานินทร์ ทรัพย์วิเชียร

ปัญหาที่ว่า คอมมิวนิสต์เป็นภัยร้ายแรง อย่างไร

เรื่องของชาติ ซึ่งเราถือว่าเป็นสถาบันสูงสุดนั้น ในทางทฤษฎี คอมมิวนิสต์ไม่ถือว่า ชาติมีความสำคัญแก่ประการใด คอมมิวนิสต์ถือว่า บุคคลประเภทเดียวกันที่สมควรจะได้รับการยกย่องและเทิดทูน คือ บุคคลที่เป็นชนชั้นกรรมาชีพ อันได้แก่บุคคลประเภทคนงานที่มีฐานะต่ำต้อยที่สุด在社会 โดยไม่ต้องคำนึงว่า บุคคลเหล่านี้เป็นชนชาติใด ศาสนาใด ดังที่คำขวัญของคอมมิวนิสต์มีว่า “ชนกรรมาชีพไม่มีปิตุภูมิ” (The proletariat has no fatherland) อย่างไรก็ดี ในทางปฏิบัติขณะนี้ คอมมิวนิสต์ก็ยังอ้างเรื่องชาติและความเป็นธรรมของสังคมอยู่ เพื่อประโยชน์ในการปลุกกระดมมวลชนของเขา

เมื่อพิจารณาถึงสถาบันศาสนา ซึ่งเป็นสิ่งที่เราเคารพอย่างสูงสุดนั้น เขาก็ถือว่าศาสนาเปรียบเทียบกับเสมือนยาเสพติดทางการเมือง และเป็นเครื่องมือของพวกเขา

* จากคำบรรยายเรื่อง “ครุฑกับทางอยู่รอดของสังคมไทย” ที่กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ สิงหาคม ๒๕๑๕

นายทุน คอมมิวนิสต์จะไม่ให้การสนับสนุนไม่ว่าทางหนึ่งทางใด และจะต้องหาทางล้มล้างให้ได้ เหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่คอมมิวนิสต์มุ่งมันที่จะล้มล้างศาสนา ก็คือ บุคคลใดก็ตามที่เลื่อมใสศรัทธาในศาสนาใดก็ตามจะเป็นคอมมิวนิสต์ที่ดีไม่ได้ เพราะศาสนาทั้งหลาย ยึดถือ เมตตาธรรมเป็นสรณาคมน์ แต่คอมมิวนิสต์ยึดถือเอาความเคียดแค้นชิงชังเป็นที่ตั้ง มิฉะนั้นก็จะไม่มีการก่อการปฏิวัติเพื่อเอาระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์มาใช้ได้สำเร็จ เขาจึงต้องทำลายศาสนาให้ได้ จะเห็นได้ว่าเขาได้พยายามหาช่องทางบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาของเราตลอดมา มิหนำซ้ำยังมีคอมมิวนิสต์บางประเทศ ยังใช้ตัวอาวราม และแฝงตัวเข้ามาในรูปพระสงฆ์องค์เจ้า เป็นเครื่องมือในการบ่อนทำลายศาสนา ด้วยวิธีบทบาทประชาชนก็มี

สถาบันที่สาม ก็คือ สถาบันพระมหากษัตริย์ ตามกำหนดการของคอมมิวนิสต์สากลอันเป็นธรรมเนียมของเขานั้น ไม่มีการกล่าวอ้างถึงสถาบันพระมหากษัตริย์เลย แม้กระนั้นก็ตามในระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์นั้น จะมีสถาบันพระมหากษัตริย์อยู่ไม่ได้ โดยเหตุผลที่ว่า สถาบันนี้ขัดแย้งกับระบอบการปกครองของเขา ซึ่ง

กำหนดให้พรรคคอมมิวนิสต์เป็นใหญ่ในแผ่นดิน การปกครองของเขาเป็นการปกครองแบบเผด็จการ ซึ่งมีความเหี้ยมโหดและรุนแรงอย่างที่สุด เมาเซตุง ได้เคยกล่าวไว้ การปกครองแบบคอมมิวนิสต์ก็คือ ระบอบการปกครองแบบเผด็จการของชนกรรมาชีพ โดยอาศัยอำนาจที่มาจากปากกระบอกปืนเป็นสำคัญ ประเทศสุดท้ายในค่ายคอมมิวนิสต์ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ได้แก่ ประเทศโรมาเนีย ซึ่งในท้ายที่สุดพระเจ้าไมเคิล ซึ่งเป็นกษัตริย์องค์สุดท้าย ก็ต้องทรงสละราชสมบัติไป สรุปแล้วในระบอบการปกครองของเขา พระมหากษัตริย์อยู่ไม่ได้ คู่แต่ในลาวสมเด็จพระเจ้ามหาชีวิตสว่างวัฒนา ยังต้องสละราชสมบัติ เจ้าสีหนุแห่งกัมพูชาเอง ซึ่งเป็นตัวตั้งตัวตีในกรณีสนับสนุนฝ่ายคอมมิวนิสต์ตลอดมา ก็กำลังประสบชะตากรรมอันคล้ายกันหรือมากกว่านั้น

สถาบันที่สี่ของเรา คือ สถาบัน*ประชาธิปไตย* ก็จะหลงเหลืออยู่ไม่ได้เช่นเดียวกัน เพราะเขาไม่ให้ประชาชนมีสิทธิและเสรีภาพ ประชาชนต้องตกเป็นทาสของรัฐ เขาจึงปกครองได้อย่างสบาย สิทธิและเสรีภาพในระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ไม่ต้องหาจะมีสิ่งใดที่เราปรารถนามากกว่าความเป็นอิสระแก่ใจ ความเป็นไทยแก่

ตัวอีกเล่า? ในค่ายคอมมิวนิสต์นั้น ใครจะทำอะไรโดยทางการของคอมมิวนิสต์ไม่รู้เห็นไม่ยินยอมด้วยไม่ได้ แม้แต่นักเรียนจะมีอาชีพอะไรต่อไป ก็ต้องแล้วแต่ทางการคอมมิวนิสต์ จะเลือกเองตามความชอบ หรือ ตามความถนัดไม่ได้ จะไปไหนมาไหน ก็ต้องขออนุญาตทางการคอมมิวนิสต์โดยตลอด หรือถ้าไม่ได้รับอนุญาตและแอบไปในเขตอื่น ก็จะหาอาหารรับประทานในเขตนั้นไม่ได้ เพราะเขาจัดอาหารให้แก่พลเมืองแบบปันส่วน ไม่มีเหลือเจือจานสำหรับคนอื่น นอกจากนั้นเขายังใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อที่จะกำจัดชนชั้นทั้งชนชั้น เช่น ข้าราชการ พ่อค้า นักธุรกิจ ทั้งครอบครัวด้วย โดยสังหารเสียเกือบทั้งหมด เพราะถ้าให้อยู่ต่อไปก็เป็นก้างขวางคอเขา แม้จะไม่เคยต่อต้านเขามาก่อนเลยก็ตาม คูโนลาว กัมพูชา และเวียดนามใต้ เป็นตัวอย่างบุคคลอีกประเภทหนึ่งที่เขาต้องกำจัด คือ พวกที่จะต่อต้านระบอบการปกครองคอมมิวนิสต์ด้วย ขอให้ท่านอาจารย์ทั้งหลายลองพิจารณาคุณเถอะว่า เราจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร และถ้าอยู่ได้ ถ้าเราปราศจากเสียซึ่งสิทธิเสรีภาพแล้ว ความผาสุกจะหาได้อย่างไร ชาวคราวที่ท่านได้เคยทราบว่าเขาได้ใช้มนุษยศาคา ๆ ลากกันใด ๆ นา แทนวัว ควาย นั้น เป็นของจริงและมีหลักฐานเท่าที่ว่ามันเป็นผลเสียของการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นแล้วเมื่อคอมมิวนิสต์ยึดครองประเทศเขมรและประเทศลาวได้ คุณ “ครูไทย” ได้ประมวลเอาข้อเท็จจริงมาเขียนเป็นบทความออกเผยแพร่ทางวิทยุเพื่อให้ประชาชนชาวไทยได้ทราบ อันที่จริงการที่พวกคอมมิวนิสต์ชอบอวดอ้างว่าเมื่อปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์แล้วทุกคนมีสิทธิเสมอภาคกันนั้นล้วนแล้วแต่เป็นการโกหกทั้งเพ ดังเรื่องปรากฏอยู่ในเรื่องนี้ หรือเรื่องที่เกิดขึ้นในประเทศคอมมิวนิสต์อื่น ๆ ที่มีความจริงได้ตลอดออกมาสู่ภายนอกแล้ว แท้ที่จริงนั้น ในประเทศคอมมิวนิสต์เขาแบ่งประชาชนออกเป็นพวกใหญ่ ๆ ๒ พวก พวกหนึ่งเป็นพวกสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ มีจำนวนไม่ถึง ๑ ใน ๑๐ ของจำนวนประชากรทั้งประเทศ คนพวกนี้เป็นอภิสิทธิ์ชนที่มีความเป็นอยู่สบาย มีสิทธิจะรับทรัพย์สินหรือตั้งข้อกล่าวหาเพื่อนำเอาใครต่อใครมาขึ้นศาลประชาชนเพื่อจัดการลงโทษตามใจของตนได้ พวกนี้ไม่ต้องทำงานหนักเพราะตั้งตัวเป็น “นาย” โดยใช้อาวุธบังคับให้คนในพวกที่ ๒ มาเป็น “ทาส” ไว้รับใช้อยู่แล้ว ส่วนพวกที่ ๒ เป็นประชาชนส่วนใหญ่ อิงประมาณร้อยละ ๘๘ ของจำนวนประชากรทั้งประเทศที่ไม่รู้เท่าทันเล่ห์กลของคอมมิวนิสต์และมีความประมาทจึงหลงกลต้องตกไปเป็น “ทาส” ให้บุคคลพวกแรกบังคับใช้ตามใจชอบ ระบอบคอมมิวนิสต์จึงคือระบอบการมีทาสที่มาในรูปแบบใหม่นั้นเอง

เมื่อคอมมิวนิสต์ครองเมือง

เมื่อคอมมิวนิสต์ครองเมือง

ครูไทย

ครูไทย

เขียน

๑. การปฏิบัติต่อชาวเมือง

เมื่อทหารคอมมิวนิสต์เข้ายึดครองเมืองต่าง ๆ ได้แล้ว สิ่งแรกที่ทหารคอมมิวนิสต์ผู้มีจิตใจโหดร้ายจะกระทำก็คือ การปฏิบัติการแก่แค้นประชาชนชาวเมืองทั้งหลาย เพราะคอมมิวนิสต์ถือว่าประชาชนชาวเมืองมีชีวิตที่เป็นสุขมานานแล้ว ส่วนพวกคอมมิวนิสต์ต้องมีชีวิตที่ระทมลำบากอยู่ในป่ามาหลายสิบปี พวกคอมมิวนิสต์ควรจะมีความสุขสบายกันเสียที่ พวกคอมมิวนิสต์ก็จะประกาศทางเครื่องขยายเสียงดังหนวกหูไปทั่วเมืองให้ทุกคนออกจากบ้าน โดยให้เอาเสื้อผ้าไปคนละชุดสองชุดเท่านั้น และให้หม้อข้าวหม้อแกง มีด พร้า จอบเสียมไปด้วย รวมทั้งพระภิกษุสงฆ์ ถ้าผู้ใดหรือพระสงฆ์องค์ใดขัดขืน คอมมิวนิสต์จะฆ่าเสียทันที พวกคอมมิวนิสต์กวาดต้อนประชาชนออกจากเมืองเป็นจำนวนหลายหมื่นและหลายแสนไปสู่ชนบท โดยบังคับให้เดินเท้า มีทหารคอมมิวนิสต์นำและคุมท้ายขบวน ประชาชนชาวเมืองต้องเดินไปตามทางสู่ชนบทเป็นระยะไกลหลายสิบกิโลเมตร แล้วทหารคอมมิวนิสต์ก็จะ

จัดการแบ่งประชาชนชาวเมืองทั้งปวงให้แยกย้ายไปตามตำบลต่าง ๆ ตำบลละประมาณ ๕,๐๐๐ คน โดยจัดเป็นคอมมูนหนึ่ง

ตามระยะทางที่ประชาชนชาวเมืองต้องเดินเท้าไปนั้นต่างได้รับความทุกข์ทรมาน ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าโดยทั่วกัน คนเฒ่าคนแก่ คนเจ็บป่วยพากันล้มตายอยู่ตามข้างทางและซากศพก็ถูกทอดทิ้งไว้ข้างทางนั้นเองเป็นที่น่าเวทนาอย่างยิ่ง

บ้านช่องทรัพย์สินของประชาชนชาวเมืองที่ทิ้งไว้ในบ้านในเมืองของตนก็ตกเป็นของรัฐบาลคอมมิวนิสต์หมดสิ้น และพวกคอมมิวนิสต์ก็นำทรัพย์สินสิ่งของมีค่าไปแจกจ่ายให้หมู่พวกคอมมิวนิสต์อย่างสุขสำราญใจ

เมื่อกวาดต้อนชาวเมืองไปถึงค่ายคอมมูนของตำบลต่าง ๆ แล้ว พวกคอมมิวนิสต์ที่คุมไปจะตรวจค้นจนทั่วทุกตัวคน พบอาวุธของมีค่าเงินทองมันก็จะยึดเอาไปหมดสร้อยคอที่สวมใส่ แหวนในนิ้วมือก็จะถูกจับเอาไปสิ้น ประชาชนชาวเมืองต้องนำตา

ตกและได้แต่มองตามทรัพย์สินของตนที่หามาโดยสุจริตด้วยความสุจริตเสียขายเท่านั้นเอง

ครั้นเมื่อประชาชนชาวเมืองเข้าไปอยู่ในคอมมูนแต่ละตำบลจำนวนประมาณ ๕,๐๐๐ คน นั้น ย่อมจะไม่มีสถานที่ ๆ จะอยู่อาศัยต่างต้องพากันนอนกลางดินกินกลางทรายอย่างตึกก็ได้อาศัยใต้ถุนบ้านชาวชนบท ศาลาวัด ลานวัด พอวันรุ่งขึ้นพวกคอมมิวนิสต์ก็จะเกณฑ์ชาวเมืองช่วยกันสร้างที่พักชั่วคราวขึ้นโดยใช้ไม้ไผ่ ไม้ หญ้าคาเท่าที่จะหาได้ในป่ามาสร้างมาปูหลังคาเป็นกระท่อมอย่างหยาบ ๆ ซึ่งถ้าฝนตกก็คุ้มฝนไม่ได้เลย ท่านโปรดคิดดูว่าประชาชนซึ่งถูกกวาดต้อนจากบ้านที่เคยอยู่อยู่ที่เคยนอนด้วยความสุขไปนอนกลางดินกินกลางทรายเช่นนี้จะต้องได้รับความทุกข์ทรมานใหม่สักเพียงใด

ชีวิตในคอมมูนก็คือการใช้แรงงานทำนารวม ประชาชนชาวเมืองที่ถูกกวาดต้อนออกมานั้นไม่เคยทำนา ไม่เคยทำสวน แต่ก็ต้องมาจับคันไถ จับจอบเสียมขุดดิน

ฟันดิน ใครไม่มีจอบเสียมก็ให้ไปตัดไม้มาเสียมปลายให้แหลม ใช้ขุดและงัดดินแทนจอบเสียม นอกจากการทำนาแล้ว พวกคอมมิวนิสต์ก็จะออกคำสั่งให้ขุดคลองส่งน้ำเข้านา เข้าสวน และให้ทำสวนปลูกพืชล้มลุก จำพวกข้าวโพด ผัก เลี้ยงหมู เป็ด ไก่ พระภิกษุที่ถูกกวาดต้อนมาในขบวนก็ต้องไถนาและเลี้ยงหมูเลี้ยงไก่ทั้งผ้าเหลืองคอมมูนใดที่ขาดวัวควายไถนามันก็จะใช้ให้ชาวเมืองเอาป่าแบกคันไถข้างละ ๔ คน แทนวัวแทนควายคู่เอาเถิดท่าน คอมมิวนิสต์ทำกับคนเหมือนสัตว์แท้ ๆ จิตใจของพวกคอมมิวนิสต์ช่างทารุณโหดร้ายในการปฏิบัติการแก่แค้นกับประชาชนเมืองแท้ ๆ ดังนั้นคำโฆษณาชวนเชื่อของเขาที่ว่า “เมื่อฟ้าสีทองผ่องอำไพ ประชาชนจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน” นั่นก็คือคำโกหก ความเป็นจริงก็คือ “เมื่อฟ้าสีทองผ่องอำไพประชาชนเป็นใช้ทั้งแผ่นดิน” โดยแท้ พวกคอมมิวนิสต์จะคอยคุมประชาชนชาวเมืองให้ทำงานตั้งแต่ ๗ นาฬิกาจนถึง ๑๑ นาฬิกา และระหว่างเวลา ๑๔ นาฬิกาจนถึง ๑๗ นาฬิกาอย่างนี้ทุกวัน พอตกค่ำทุก ๆ ๓ วัน พวกคอมมิวนิสต์ก็เรียกประชุมตั้งแต่เวลา ๑๙

นาฬิกา ถึง ๒๒ นาฬิกา บางคืนก็สว่างเลย ไปถึง ๒๔ นาฬิกาก็มี คุณเอาเด็กพี่น้องชาวไทยที่รัก กลางวันมันก็ให้ทำงานหนักกลางคืนมันก็ไม่ให้นอนหลับพักผ่อนต้องเอาไปล้างสมองให้เลื่อมใสในลัทธิมาร์กซ์—เลนิน—เหมา อย่างพวกคอมมิวนิสต์นั่นแหละ

สำหรับอาหารการกินระหว่างอยู่ในค่ายคอมมูนนั้น ก็คืออยากปรกแห้งเต็มที คนหนึ่งจะได้รับแจกข้าวเปลือก ๑ ปิบ และกำหนดให้กินให้ได้ ๑๕ วัน ถ้าเป็นข้าวสารแจกให้ ๑ กระบุงต่อ ๓ คน อิ่มหรือไม่อิ่มคอมมิวนิสต์ไม่สนใจ ส่วนพวกปลาเค็ม ปลากรอบ กะปิ น้ำปลา อย่าถามถึงเป็นอันว่าไม่ได้รับประทาน คอมมิวนิสต์แจกให้แต่เกลือเดือนละ ๑ กิโลกรัม สำหรับ ๑ ครอบครัว ใครอยู่ใกล้น้ำก็หาปลาหาปูมาทำกินพอประทังชีวิตไป ส่วนพวกที่อยู่ห่างแม่น้ำลำคลองก็เก็บผักในป่ามาต้มแกงกินไปพอกันตาย หากใครเกิดเจ็บป่วยขึ้นก็นอนนับวันรอความตายได้เลย ไม่มีหมอ ไม่มียา ไม่มีการรักษาพยาบาล กว่าทุกคนจะรู้ว่าถูกหลอกก็ผ่านพ้นไปเป็นเดือน ใครหลบหนีออกจากคอมมูนรางวัลที่จะได้

รับจากพวกทหารคอมมิวนิสต์ก็คือ “ความตาย” เมื่อถูกจับได้ และทหารคอมมิวนิสต์ก็จะหัวนล้ามว่า “ขอให้ทุกคนอดทนทำงานบูรณะฟื้นฟู สร้างสรรค์ความอุดมสมบูรณ์ให้แก่ประเทศชาติ” ส่วนพวกทหารคอมมิวนิสต์ก็ถือเป็นคอกุมขะประชาชนชาวเมืองกัมหมักมตาทำงานเยี่ยงทาสต่อไปชั่วชีวิต นี่แหละ *สังคมนิยมจากเขมร* เพื่อนบ้านของเราชายแดนด้านตะวันออกที่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของคอมมิวนิสต์แล้ว เราคนไทยผู้รักอิสรภาพและเสรีภาพเราจะยอมให้บ้านเมืองของเราตกอยู่ใต้แอกของคอมมิวนิสต์หรือ? คนไทยเราต้องไม่ยอมอย่างแน่นอน!

ขณะที่ประชาชนชาวเมืองทำนารวมอยู่ในชนบทนั้น ททรัพย์สินสิ่งของที่ทอดทิ้งไว้ในบ้านเรือนในเมือง ก็จะถูกยึดไปสิ้นรวมทั้งที่ดินบ้านเรือน พวกคอมมิวนิสต์จะขนทรัพย์สินสิ่งของจากบ้านทุกหลังไปเก็บไว้ตามกุ้งเก็บของและตามโรงเรียน แล้วก็นำไปแจกจ่ายกันในหมู่พวกคอมมิวนิสต์สุขสบายไปตาม ๆ กัน โรงเรียนถูกสั่งปิด เด็กนักเรียนไม่ได้เรียนหนังสือ และจะถูก

บังคับให้ไปทำนารวมตามชนบทบ้าง พวกเขาอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป ทั้งหญิงชายจำนวนมากจะถูกเกณฑ์ไปแบกหินขนทรายในการสร้างถนนหนทางด้วย พวกคอมมิวนิสต์บอกว่าเรียนกันมากแล้วพออ่อน มาช่วยกันสร้างบ้านสร้างเมืองเสียก่อน

บ้านเรือนของชาวเมืองที่อยู่เบื้องหลังจะมีสภาพบ้านร้างอยู่ไม่นาน พวกคอมมิวนิสต์ก็จะแบ่งปันกันและเข้าไปยึดครองเป็นที่อยู่อาศัยมีความสุขสบายด้วยกัน ส่วนชาวเมืองผู้เป็นเจ้าของบ้านที่สูญเสียสำหรับเก็บหอมรอมริบมานานจนสามารถสร้างหลักฐานบ้านช่องของตนขึ้นมาได้นั้น ต้องระเหว่ร้อนออกไปทำงานหนักอยู่ตาม “นารวม” ในชนบทด้วยความทุกข์ยากลำบาก ต้องนอนกลางดินกินกลางทรายอย่างน่าเวทนา

พี่น้องชาวเมืองที่รัก จงตื่นเถิด ตื่นขึ้นมาช่วยมือกันด้วยความสามัคคีพร้อมเพรียงป้องกันประเทศชาติบ้านเมืองไทยอันเป็นที่รักของเรา ป้องกันสิทธิเสรีภาพของเรา ก่อนที่มันจะสายเกินไป

๒. การปฏิบัติต่อเจ้าของที่ดิน

เมื่อคอมมิวนิสต์เข้ายึดครองบ้านโตเมืองโตแล้ว พวกคอมมิวนิสต์จะรีบเอาอกเอาใจพวกชาวนาด้วยการปฏิบัติการล้างแค้นเจ้าของที่ดินทั้งหลาย คอมมิวนิสต์จะทำการจับกุมเจ้าของที่ดินตามเมืองต่าง ๆ แล้วนำตัวเจ้าของที่ดินไปยังที่ดินของ พวกเขาในชนบทเพื่อรับการพิจารณาคดีในข้อหา *ประกอบอาชญากรรมด้วยการเป็นหนี้ค่าที่ดิน* ทั้ง ๆ ที่ดินของเขาเหล่านั้นได้รับมรดกตกทอดกันมาหลายชั่วอายุคนแล้ว พวกคอมมิวนิสต์ก็จะมีข้อบังคับง่าย ๆ อยู่เสมอคือสั่งให้เจ้าของที่ดินจ่ายเงินเต็มตามความสามารถของแต่ละคนจะทำได้หรือตามที่ประชาชนในประเทศคอมมิวนิสต์พูดกันว่า “บิดจนแห้ง” หรือ “รีดเลือดให้หมด” นั่นเอง

จากนั้นคอมมิวนิสต์จะนำตัวเจ้าของที่ดินทั้งหลายไปให้ชาวนาผู้เช่าที่นาพิพากษาโทษ โดยบังคับให้เจ้าของที่ดินคุกเข่าลงบนพื้นที่ไถไถด้วยเศษหิน อิฐหัก แก้วแตกตามแต่จะสะดวก จากนั้นพวกคอมมิวนิสต์

ก็จะปลุกปั้น ยุยงชวานาผู้เข่านาให้เกิดความเคียดแค้นชิงชัง และรวมกันทำทารุณกรรมกับเจ้าของที่ดินต่าง ๆ นานา บ้างก็จะใช้กำลังไม่ แต่ เมียนตีเจ้าของที่ดิน พวกเขาจะแสดงความโหดร้ายกับเจ้าของที่ดินด้วยวิธีการต่าง ๆ สุดแต่หัวสมองจะคิดขึ้นได้ พวกมด ตะขาบ งู พริก ทราย ดิน ท่อนไม้ ก้นบุหรี กิ่งหนาม อูจจาระ และ บีสสวาระ จะถูกนำมาใช้ในการสร้างความเจ็บปวดให้เจ้าของที่ดินทั้งสิ้น เจ้าของที่ดินบางคนถูกตีจนถึงแก่ความตาย บางคนก็จะมีชีวิตอยู่อย่างครึ่งตายครึ่งเป็นต่อไปอีกนาน บ้างก็ถูกต่อยจนพี่น้องหลายชี บ้างก็ถูกเชือดใบหู บางรายได้รับบาดเจ็บจนถึงกับตาบอด บางคนจะถูกส่งตัวไปทำงานหนักในค่ายกรรมกรนับสิบปี

พวกชวานา ผู้เข่านา กระทำการทารุณโหดร้ายกับเจ้าของที่ดินเยี่ยงสัตว์ป่า ก็เพราะพวกคอมมิวนิสต์ให้การยุยงส่งเสริมแท้ ๆ ชวานาผู้เข่านาต่างพากันหวังว่าจะได้รับส่วนแบ่งที่ดินจากรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ทั้งยังหวังที่จะได้เงิน ทองคำ บ้านเรือน เครื่องเรือน ควาย ไถ นาฬิกา เสื้อผ้าของบรรดา

เจ้าของที่ดินเป็นรางวัลในการพิพากษาลงโทษอย่างทารุณโหดเหี้ยมต่อพวกเจ้าของที่ดินเหล่านั้นด้วย

พวกเจ้าของที่ดินที่รอดตายก็กลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว พวกเขาจะพากันระเห่ร่อนจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง หาเผือกและหัวมันเลี้ยงชีพเป็นที่รังเกียจของสังคมคอมมิวนิสต์ราวกับคนที่เป็นโรคเรื้อน พี่น้องชาวไทยที่รักท่านลองคิดดูว่า ถ้าท่านเป็นเจ้าของที่ดินและลูกหลานเจ้าของที่ดินเหล่านั้นท่านจะรู้สึกอย่างไร แน่อนเหลือเกินที่ท่านจะต้องรู้สึกเจ็บปวดครวคร่าวและระทมขมขื่นใจอย่างที่สุด

พวกเจ้าของที่ดินไม่มีเหลืออยู่อีกแล้วในประเทศคอมมิวนิสต์ เพราะรัฐบาลคอมมิวนิสต์ยึดที่ดินทั้งหมดเป็นของรัฐแล้วนำมาแบ่งให้ชวานาทำกิน ในระยะแรกชวานาต่างพากันปลอบปลัมปีติยินดีที่มีโอกาสได้เป็นเจ้าของผืนดินที่ทำกิน แต่แล้วความปีติยินดีของชวานาก็ต้องถึงแก่กาลอวสานเมื่อรัฐบาลคอมมิวนิสต์ยึดที่ดินทั้งหมดเข้าเป็นของรัฐในเวลาต่อมา แล้ว

ชาวนาถก็กลายเป็นแรงงานทาสของรัฐบาลคอมมิวนิสต์ไป ชาวนาทำนาและเก็บเกี่ยวผลได้เท่าใดก็ส่งเข้ารัฐหมด ชาวนาที่คงจนและจนลงไปยิ่งกว่าแต่กาลก่อนคอมมิวนิสต์เข้ายึดครองเสียอีก ชาวนาที่จะได้ส่วนแบ่งพอเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง พอให้มีชีวิตอยู่ทำงานให้พวกคอมมิวนิสต์เท่านั้นเอง

ส่วนลูกหลานเจ้าของที่ดินก็พากันดำรงชีวิตอยู่ด้วยความระทมทุกข์ ความหวาดกลัวและความเคียดแค้นชิงชัง แต่จะทำอะไรได้นอกจากจะต้องพากันเสแสวงประหนึ่งว่าพวกตนเป็นผู้กลับใจ และเป็นพวกหัวก้าวหน้า เพื่อการอยู่รอดเท่านั้น แม้เวลาจะผ่านไปนานแสนนาน พวกเขาก็ไม่อาจจะลืมประสบการณ์และรอยพิมพ์ใจที่แสนจะเจ็บปวดเมื่อครั้งยังเด็กของตนเสียได้ พวกเขาจะยังคงจดจำเสียงฆ้องที่เรียกชวานามาประชุมร่วมพิจารณาคดีที่พ่อแม่ของพวกเขาที่เป็นเจ้าของที่ดินต้องได้รับการเหยียดหยามและถูกทำร้ายอย่างเหี้ยมโหดนั้นได้ดี แน่แน่นอนพวกคอมมิวนิสต์ก็ไม่เคยไว้วางใจพวกลูก ๆ หลาน ๆ เจ้าของที่ดินที่ถูก “ทำลาย” แล้วเหล่านี้เลย

การปฏิบัติการแก้แค้นเจ้า ของที่ดินของพวกคอมมิวนิสต์เช่นนี้ เชื่อว่าพวกเรากคนไทยที่เป็นเจ้าของที่ดินคงไม่ต้องการที่จะเผชิญชะตากรรมดังเจ้าของที่ดินในแผ่นดินคอมมิวนิสต์ดังกล่าวแล้วอย่างแน่นอน คนไทยที่เป็นเจ้าของที่ดินทุกท่านก็คงต้องการมีชีวิตอยู่อย่างอิสระและเสรีบนผืนแผ่นดินไทยของเราให้ตลอดไป เชิญเถิดพี่น้องชาวไทยที่เป็นเจ้าของที่ดินมาพร้อมใจกันแสดงเมตตาจิตต่อชวานาซึ่งเป็นพี่น้องร่วมชาติของเรา โดยการติดต่อเช่านาในราคาที่ย่อมเยา และหากปีใดทำนาไม่ได้ผลเพราะน้ำมากหรือฝนแล้งไป พวกเรากคนไทยเจ้าของที่ดินก็จงโปรดลดค่าเช่านาลงเพื่อเห็นแก่มนุษยธรรม ถ้าเราทำได้ดังกล่าวนี้อีกก็จะเป็นที่หวังได้ว่าเรากคนไทยจะอยู่ร่วมกันบนผืนแผ่นดินนี้ด้วยความเห็นอกเห็นใจ ด้วยการถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน มีความสุขอยู่ด้วยกันชั่วกาลนาน พี่น้องชาวไทยจะไม่หลงไหลเคลิบเคลิ้มกับการโฆษณาชวนเชื่อและการปลุกระดมใด ๆ เป็นอันขาด

ส่วนชาวไทยเจ้าของที่ดินที่มีความมั่งคั่งสมบูรณ์พอแล้ว เราก็ใคร่ที่จะเชิญชวน

ให้ท่านได้มีน้ำใจเสียสละที่ดินของท่านโดยเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชอันเป็นที่เคารพรักรยิ่งของเรา เพื่อทางราชการจะได้นำมาจัดสรรให้พี่น้องชาวนา เพื่อนร่วมชาติไทยของเราให้มีที่ดินทำกินของตนเองเสียเถิด เพื่อความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และระบอบประชาธิปไตยอันเป็นที่รักและหวงแหนยิ่งของเราชาวไทยสืบไป

๓. การปฏิบัติต่อชาวนาและชาวสวน

ก่อนที่คอมมิวนิสต์จะเข้ายึดอำนาจการปกครองนั้น คอมมิวนิสต์ได้โฆษณาไว้ว่า “ชาวนาจะได้รับสิทธิในที่ดินที่ทำกิน” ดังนั้นเมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครองแล้ว คอมมิวนิสต์ก็จะยึดที่ดินจากเจ้าของที่ดินจนหมด แล้วนำมาแบ่งปันให้กับบรรดาชาวนาแล้วเรียกเก็บภาษีจากชาวนาในอัตราที่สูงมาก ดังนั้น ชาวนาบางคนถูกรัฐบาลคอมมิวนิสต์เก็บภาษีด้วยผลิตผลข้าวไปเกือบหมด ข้าวที่เหลือจากการเก็บภาษีไม่พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้องและครอบครัว ชาวนาในประเทศคอมมิวนิสต์จึงอดอยากยากแค้น

เป็นกำลัง ต้องกินผัก กินมัน หยวกกล้วย ปลีกล้วย ต่างข้าว

คอมมิวนิสต์แบ่งที่ดินทำนาให้ชาวนาครอบครัวละ ๒-๓ ไร่ ตามปกติชาวนาจะผลิตข้าวได้ประมาณ ๒๐ ถัง ในเนื้อที่ ๑ ไร่ แต่เจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์กำหนดมาตรฐานให้ผลิตได้ถึง ๓๒ ถัง และจะต้องเสียภาษีถึง ๔๐ เปอร์เซ็นต์ ก็คือต้องเสียภาษีประมาณ ๑๒ ถัง เมื่อคิดจากที่ผลิตได้จริง ชาวนาจะเหลือข้าวไว้บริโภคเพียง ๘ ถัง เท่านั้นเอง แต่ตามเกณฑ์ประเมินของเจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์ก็จะบอกว่า ชาวนายังมีข้าวเหลืออีก ๒๐ ถัง ซึ่งมากเกินความต้องการ ชาวนาจึงจะต้องขายข้าว “ส่วนเกิน” ทั้งหมดให้แก่รัฐบาลในราคาที่รัฐบาลกำหนดด้วยเหตุดังกล่าวนี้ชาวนาก็คงถูกทอดทิ้งให้อดอยากยากแค้นและขาดอาหาร ต้องรับประทานหยวกกล้วย ปลีกล้วย และรำแทนข้าว ยิ่งกว่านั้นชาวนาจะมีความปีติยินดีในการที่ได้เป็นเจ้าของที่นาอยู่ไม่นาน เพราะรัฐบาลคอมมิวนิสต์เรียกที่นาคืนจากชาวนาเมื่อรัฐบาลคอมมิวนิสต์เริ่มใช้ระบบ “นารวม” ชาวนาต้องส่งคืนที่ดิน เครื่องมือ

ตลอดจน วัว ควาย ให้กับรัฐบาล ชาวนา ก็กลายเป็นกรรมกรทำงานให้กับนายคนใหม่ คือรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ความปรীติปราโมทย์ กลับกลายเป็นความระทมขมขื่น และความลำบากยากเข็ญ เพราะชาวนาถูกบังคับให้ทำงานปีละถึง ๓ ครั้ง ซึ่งก็ไม่ต่างอะไรกับการลงโทษทัณฑ์ชาวนาเราตีๆ นี้เอง แม้ชาวนาจะทำงานหนักถึงเพียงนี้ ชาวนาที่ยังมีข้าวไม่พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้องอยู่ดี เพราะทำนาได้ข้าวเท่าใดต้องส่งให้รัฐบาลหมด แล้วรัฐบาลคอมมิวนิสต์ก็แบ่งให้กินอย่างจำกัดจำเขี่ยที่สุด ชาวนาในประเทศคอมมิวนิสต์ยังกินไม่อิ่มและหิวโหยแต่กว่าชาวนาจะรู้ตัวว่าถูกล่อลวงให้เข้าไปติดกับที่ตกไว้อย่างคั้นไม่หลุด ก็สายเกินไปเสียแล้ว เพราะชาวนาในประเทศคอมมิวนิสต์นั้น มีสภาพเหมือนควายที่ถูกร้อยจมูกและล่ามเชือกไว้เสียแน่นหนาแล้วนั่นเอง

ชาวนา เกษตรกร ที่เลี้ยงเปิด ไร่ หมู และวัว ควาย เอาไว้เมื่อคอมมิวนิสต์เข้ายึดครองพวกคอมมิวนิสต์ก็จะออกสำรวจทรัพย์สินทุกครัวเรือน และทำบัญชีไว้ทรัพย์สินใดที่ผ่านการสำรวจลงบัญชีไว้แล้ว

ถือว่าเป็น “ทรัพย์สินของประชาชน” จะฆ่าสัตว์ที่เลี้ยงไว้เป็นอาหารหรือจะขายก็ไม่ได้จะต้องขออนุญาตเจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์เสียก่อน ถ้าใครฆ่าเปิดไก่ทำอาหารรับประทานจะถูกลงโทษในฐานะที่ “ขโมยทรัพย์สินของประชาชน” ถ้าสัตว์เลี้ยงตายลงก็ถูกลงโทษว่า “ไม่ดูแลรักษาทรัพย์สินของประชาชน” ฟังเอาเถอะ พี่น้องชาวนาที่รักทุกท่าน มันช่างขิ้นเสียสิ้นดี สัตว์เลี้ยงของพี่น้องชาวนาแท้ ๆ เผ่าเลี้ยงคумаแต่ตัวเล็ก ๆ จนโต จะทำกินก็ไม่ได้จะขายก็ไม่ได้พวกคอมมิวนิสต์นั้นมันช่างเป็นเจ้าหัวใจเราไปเสียหมดทุกอย่างเลยทีเดียวนะ

ส่วนชาวสวน ชาวไร่ ทั้งหลายนั้นจะถูกบังคับให้ขายผลผลิตให้กับองค์การสหกรณ์ของรัฐบาลในราคาที่รัฐบาลคอมมิวนิสต์กำหนดขึ้นในระยะแรก ๆ ต่อมารัฐบาลคอมมิวนิสต์ก็ยึดเอาที่สวนเข้าเป็นของรัฐหมด เจ้าของสวน เจ้าของไร่ กลายเป็นกรรมกร ทำงานในสวนให้กับรัฐบาลคอมมิวนิสต์เช่นเดียวกับชาวนา และคอมมิวนิสต์แบ่งให้รับประทาน ให้นุ่งห่มอย่างอัตคัดที่สุด พอให้มีชีวิตอยู่ทำงานให้กับ

พวกคอมมิวนิสต์ต่อไปเท่านั้นเอง แล้วคนพวกไหนเล่าที่กินอิม กินคืออยู่ที่ ทุ่งห่มดี มีความสุข ก็มีเพียงพวกเดียวเท่านั้นคือพวกเจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์ทุกระดับชั้น เป็นพวกที่เอารัดเอาเปรียบชาวนา ชาวดวน ชาวไร่ อย่างไม่มีหย่างอายุเลย

ถ้าชาวนาหรือเกษตรกรคนใด มีวัว มีควาย หลายตัว พวกคอมมิวนิสต์ก็จะเข้ามาพูดจาหวานล่อมให้ตายใจ และขอแบ่งวัวและควายไป บอกว่าจะเอาไปให้ชาวนาคนอื่นเขาใช้ทำนา ซึ่งไม่ต่างอะไรกับโจรลักทรัพย์เราดี ๆ นั่นเอง

พี่น้องชาวนา ชาวไร่ ชาวดวนที่รัก ถ้าท่านประสบปัญหาและข้อขัดข้องใด ๆ โปรดติดต่อกับเจ้าหน้าที่อำเภอและจังหวัด เพื่อขอความช่วยเหลือทันที เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลในระบอบประชาธิปไตยนั้น มีหน้าที่บำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชนโดยตรง หากพี่น้องชาวนา ชาวไร่ ชาวดวน ถูกรังแกอย่างไม่เป็นธรรม โปรดยื่นคำร้องต่อสำนักนายกรัฐมนตรีเลขาธิการ สำนักนายกรัฐมนตรี เป็นการด่วน

พี่น้องชาวนา ชาวดวน ชาวไร่ที่รักทั้งหลาย พี่น้องคงไม่ต้องการตกเป็นทาสของพวกคอมมิวนิสต์ตั้งกล่าวมาแล้ว พี่น้องชาวนา ชาวดวน ชาวไร่ ท่านก็มีความรักอิสรภาพและเสรีภาพเช่นเดียวกับชาวไทยทั้งปวง ท่านคงจะไม่เชื่อคำโฆษณาของพวกที่นิยม และฝึกใฝ่ในลัทธิคอมมิวนิสต์ ท่านคงจะไม่เชื่อคำของพวกนักปลุกระดมต่อไป เพื่อว่าเราจะได้อยู่ร่วมกันบนผืนแผ่นดินไทยอย่างมีความสุขและอิสรเสรีภาพชั่วกัลปาวสานต์

๔. การปฏิบัติต่อนักธุรกิจ นายทุน และพ่อค้า

ผู้ที่ได้ศึกษาธาตุแท้ของคอมมิวนิสต์อย่างดีแล้วจะบอกได้ว่า คอมมิวนิสต์นั้นเป็นพวกร้ายเล่ห์กะลายนชั้นยอด พอคอมมิวนิสต์เข้าครอบครองแล้วก็จะใช้กลวิธีต่อพวกนักธุรกิจ นายทุนใหญ่ให้ติดกับท่วงประกายยกย่องชื่อนักธุรกิจ เจ้าของโรงงาน และนายทุนใหญ่ ๆ ทั้งหลายว่าเป็น “นายทุนผู้รักชาติ” พวกธุรกิจและนายทุนเจ้าของโรงงานก็พากันหลงใหลติดใจ

และต่างก็พากันคิดว่าพวกตนจะได้รับ การสนับสนุนจากพวกคอมมิวนิสต์มากกว่าที่ จะถูกรังควาน ระยะเวลาๆ นั้นคอมมิวนิสต์ ปล่อยให้พวกนักธุรกิจ นายทุนเจ้าของ โรงงานใหญ่ๆ มีชีวิตอยู่อย่างหรูหราและโอ้อ่า ต่อไป จากนั้นคอมมิวนิสต์จะค่อยๆ ส่งคน ของคอมมิวนิสต์เข้าไปอยู่ในโรงงานเพื่อ เรียนรู้งานต่าง ๆ และเมื่อพวกคอมมิวนิสต์ มีความรู้ดีพอจะควบคุมในโรงงานได้ดีแล้ว คอมมิวนิสต์ก็จะค่อยๆ ปลดเจ้าของโรงงาน นักธุรกิจ นายทุนทั้งหลายออกจากตำแหน่ง ไปเรื่อยจนหมดพวกเจ้าของโรงงาน นาย ทุนนักธุรกิจทั้งหลาย ถ้าต้องการจะทำงาน ต่อไปก็ต้องเป็นลูกจ้าง ของรัฐบาลคอมมิว นิสต์ โดยได้รับค่าจ้างในอัตราที่ต่ำมาก ประมาณ ๘๐๐—๑,๐๐๐ บาท แล้วชีวิต ของเจ้าของโรงงานนายทุนทั้งหลายก็เริ่ม อับจนค่าน้ำขึ้น

ตามโรงงานต่างๆ นั้นจะมีเลขาการ พรรคคอมมิวนิสต์สาขามาประจำอยู่ทุกแห่ง บุคคลผู้นี้มีความสำคัญ และมีอิทธิพลมาก ที่สุดในโรงงานแต่ละแห่งสามารถมี “ วาจา สิทธิ ” คือขึ้นคนเป็นไม้ ก็ต้องเป็นไม้ไป

ตามคำของเขาที่เดียว เป็นที่เกรงกลัวของ บรรดาลูกจ้างคนงานที่สุด

วิธีการที่พวกคอมมิวนิสต์ใช้ในการ กำจัดพวกนายทุน เจ้าของโรงงานต่าง ๆ ก็คือใช้ “ วิธีการปราบเสือ ” โดยจัดส่ง เจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์ซึ่งมีชื่อเรียกว่า “ พวก ปราบเสือ ” เข้ามาทำงานในโรงงานเอาไว้ ทำหน้าที่ยุยงลูกจ้างในโรงงานหรือบริษัทให้ ทำการ “ ก่อกวน ” ร่วมมือกับ “ พวก ปราบเสือ ” ร่วมกันกล่าวร้ายนายทุน เจ้า ของโรงงานต่าง ๆ นานา ซึ่งเท็จบ้างจริง บ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นการสร้างความ เท็จขึ้นมาใส่ร้ายป้ายสีว่าคดโกงเอารัดเอา เปรียบ ชูรีตแรงงานฉ้อฉลและอื่น ๆ แล้ว ก็บังคับให้นายทุน เจ้าของโรงงาน ผู้จัดการ เขียน “ คำสารภาพผิด ” นายทุน เจ้าของ โรงงาน ผู้จัดการที่ดี ๆ ก็ไม่สามารถเขียน “ คำสารภาพผิด ” ขึ้นมาได้ เพราะไม่มี ความผิดจะสารภาพ พวกคอมมิวนิสต์ก็จะ สังกักขังตัวไว้ที่โรงงาน สำนักงานไม่ให้ กลับบ้าน พอถึงวันที่ ๒ พวกลูกจ้างคนงาน ในโรงงานที่เคยให้ความเคารพนับถือยกย่อง ก็มีท่าทีเปลี่ยนแปลงไปเป็นหยิ่งยะโส บึ้งตึง

ไม่พูดด้วย ไม่มองแม้แต่หน้า จีปาตะตาม แต่จะได้รับการเสียมสอนมา “พวกปราบเสือ” และ “พวกก่อกวน” จะคิดไปสเตอร์คำขวัญต่าง ๆ ที่ล้วนแต่โจมตีสาบแช่ง แช่งชั๊กหักกระดูก นายทุน เจ้าของโรงงาน ผู้จัดการทั้งสิ้นแล้ว “พวกปราบเสือ” และ “พวกก่อกวน” ก็จะพากันจัดการประชุมคนงานขึ้นภายในโรงงาน และปลุกระดมให้พวกคนงานทั้งหลายเกิดความเคียดแค้นชิงชัง นายทุน เจ้าของโรงงานหรือผู้จัดการ โดยใช้วาทะที่เหยียดหยามดูถูกเหยียดหยาม และขู่เข็ญให้รับสารภาพความผิดซึ่งเป็นสภาพที่สุกแสนจะทรนทานทีเดียว พอตกเวลาค่ำก็จะมีคนเอาผ้าห่มมาโยนให้ผืนหนึ่งพร้อมกับกระแทกขามข้างสำหรับมือเย็น และวิ่งหนีไปราวกับนายทุนเจ้าของโรงงาน หรือผู้จัดการเป็นสัตว์ที่ดุร้ายตัวหนึ่งอย่างนั้น พอจะนอนคนที่ควบคุมตัวอยู่ในห้องก็ไม่ยอมให้ดับไฟมิหน้าซ้ายังนั่ง จ้องหน้านายทุน เจ้าของโรงงานหรือผู้จัดการอยู่เงิบ ๆ นี่คือวิธีการของสงครามประสาธน์

พอถึงวันที่ ๓ พวกคอมมิวนิสต์จะ

ควบคุมตัวนายทุน เจ้าของโรงงาน หรือผู้จัดการไปพบเลขานุการพรรคสาขาประจำโรงงาน ตามทางที่ผ่านไปนั้นพวกคนงานต่างพากันให้ยาป่า ตะโกนคำอย่างเหยียดหยาม ถ่มน้ำลายรดและเอาแสตี่ร้อยสีพันอย่าง เลขานุการพรรคสาขาประจำโรงงานก็จะขู่ตะคอกและด่าว่าด้วยความโมโหโกรธา หากเขียน “คำสารภาพผิด” ไม่เสร็จหรือเขียน “คำสารภาพผิด” ไม่เอาไหนเสียเลย ไม่ถูกใจเลขานุการพรรคคอมมิวนิสต์สาขา นายทุน เจ้าของโรงงานหรือผู้จัดการบางคนต้องเขียน “คำสารภาพผิด” เกี่ยวกับความผิดที่ไม่เคยทำผิดมาก่อนเลยน้อยอยู่ถึง ๖—๗ ครั้ง จนกว่าจะเป็นที่พอใจ เลขานุการพรรคคอมมิวนิสต์สาขาประจำโรงงานของตนเอง ท่านนายทุนที่รักโปรดคิดว่าช่างเป็นภาวะที่สุกแสนจะทรนทานใจสักปานใด

เมื่อนายทุน เจ้าของโรงงาน หรือผู้จัดการ เขียน “คำสารภาพผิด” เป็นที่พึงพอใจแล้วพวกคอมมิวนิสต์ก็จะนำตัวนายทุนเจ้าของโรงงาน เจ้าของบริษัท ห้างร้าน หรือผู้จัดการไปรับ “การต่อสู้” คือ

ไปรับการพิจารณาโทษท่ามกลางลูกจ้าง
กรรมกรของตนเอง พอนายทุนเจ้าของ
โรงงานผู้จัดการ หรือเจ้าของบริษัท ห้างร้าน
ถูกนำตัวเข้าห้องประชุมและยืนอยู่บนเวที
พวกลูกจ้างคนงาน กรรมกรก็จะตะโกน
คำขวัญและร้องคำด้วยความเคียดแค้นชิงชัง
เนื่องจากได้รับการปลุกปั่นยุยงจากพวกคอม
มิวนิสต์มาแล้ว เลขานุการพรรคคอมมิว
นิสต์สาขาประจำโรงงานก็จะประกาศให้
คนงาน ลูกจ้าง กรรมกร ปรีกปรีา กล่าวโทษ
“ไอ้พวกนายทุน” ต่อไป แต่ละคนขึ้นไป
กล่าวโทษบนเวที บางครั้งการกล่าวโทษ
นายทุน ๖ ล.๖ จะกินเวลาถึง ๓-๔ ชั่วโมง
แล้วเลขานุการพรรคคอมมิวนิสต์สาขาที่จะ
ประกาศก้องว่า นายทุน ๖ ล.๖ คนนั้น มี
ความผิดควรถอดออกจากตำแหน่งสำคัญ
และต้องถูกส่งตัว ไปตัด สันดาน ในค่าย
กรรมกรเป็นเวลา ๑๐ ปี บางคนถูกถอด
ออกจากราชการและไม่มีรายได้กลายเป็นคนสิ้น
เนื้อประดาตัว

แต่ถ้านายทุนยอมสารภาพว่าผิดไป
แล้ว สำนักผิดจะขอรับใช้มวลชนอย่างซื่อ
สัตย์ต่อไป ก็จะได้รับลดหย่อนผ่อน

โทษจากเลขานุการพรรคคอมมิวนิสต์สาขา
โดยให้อยู่ในตำแหน่งเดิมต่อไป แล้วลด
เงินเดือนอย่างשובชาบ หรือลดตำแหน่ง
ลงพร้อมกับใช้หนี้ที่สารภาพว่าฉ้อ โกง ไป
เป็นจำนวนเงินมหาศาล ชาวไทยที่เป็นนาย
ทุนที่รัก ท่านจะทนสภาพดังกล่าวนี้ได้ละ
หรือ ท่านคงจะทนไม่ไหวแน่ต่อวิธีการที่
“ปลิ้นปล้อนตลบแคลง” ของคอมมิวนิสต์

ใช้แต่เท่านั้นท่านนายทุนที่รักทุกท่าน
คอมมิวนิสต์ยังไม่หมดกลโกง ร้อยเล่มเกวียน
ของเขาง่าย ๆ ในการกำจัดนายทุน บาง
กรณีนั้นสกปรกโสภมยิ่งนัก เช่น คอมมิว
นิสต์จะใช้วิธี “หมากินหมา” กล่าวคือ
พวกคอมมิวนิสต์จะไปจับกุมพวกนักธุรกิจ
พ่อค้า ที่ขาดมนุษยธรรมบางคนมา และ
เมื่อพวกนี้รับสารภาพความผิดแล้วคอมมิว
นิสต์ก็จะบอกว่า “ชะตากรรมของพวกเขา
เหล่านั้นขึ้นอยู่กับการที่พวกเขาจะให้ความ
ร่วมมือช่วยเหลือเจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์นั้น
เอง” ด้วยเหตุนี้พวกนักธุรกิจก็เลยกลายเป็น
“พวกปราบเสือ” ไป เพราะความ
กลัวพวกนักธุรกิจพวกนี้ก็กลายเป็นคนโหด
ร้ายทารุณในการร่วมมือกล่าวร้ายป้ายสีพวก

นักธุรกิจ นายทุน ผู้จัดการ เจ้าของโรงงาน หรือบริษัทคนอื่น ๆ ค่ายการไปปดมตเท็จต่าง ๆ นานา เพื่อเอาตัวรอดแต่เพียงอย่างเดียว พี่น้องชาวไทยที่รักคุณเอาเถิด คีลธรรมในประเทศคอมมิวนิสต์ก็ต้องแหลกรากญลงค้ำยน้ำมือของพวกคอมมิวนิสต์อย่างไม่มีชั้นคี่

วิธีการที่เลว ทรมานต่ำช้าของพวกคอมมิวนิสต์ยังไม่หมด เมื่อคอมมิวนิสต์ไม่สามารถบีบบังคับให้นายทุน เจ้าของโรงงาน เจ้าของบริษัทห้างร้านต่าง ๆ ที่เป็นคนคี่มีคีลธรรม มีมนุษยธรรม ยอมรับสารภาพความผิดได้ เนื่องค้ำยพวกเขาไม่มีความผิดที่จะรับสารภาพ พวกเขาอมตายเสียคี่กว่า พวกคอมมิวนิสต์เจ้าเล่ห์คี่จะใช้บุคคลในครอบครัวอันได้แก่บุตร ภรรยาของนายทุน นักธุรกิจหรือพ่อค้ำนั้เองให้เป็นคนมากล่าวโทษบิดาของตน สามีของตน โดยคอมมิวนิสต์หลอกลวงว่า “บิดาหรือสามีจะพันความผิดและได้รับการยกโทษเมื่อเขารับสารภาพเท่านั้น” บุตรภรรยาคี่พากันไปอ้อนวอนให้บิดาหรือสามีสารภาพผิด จะได้มีชีวิตรอดคี่ไป เพื่อ

เห็นแก่บุตรภรรยา พวกนายทุน นักธุรกิจ คียอมสารภาพผิดคี่ ๆ ที่เขาไม่มีความผิด บางรายคี่ถึงกับฆ่าตัวตายให้รู้แล้วรู้รอดไป คี่กว่าจะอยู่ภายใต้แอกของพวกคอมมิวนิสต์ที่แสนจะสับปลั้คี่ไป

ยิ่งกว่านั้นพวกคอมมิวนิสต์ยังใช้บุตรของนายทุน นักธุรกิจ หรือพ่อค้ำนั้เอง โดยเสี้ยมสอนให้บุตรกล่าวโทษบิดาของตนเอง บุตรคี่ใจทำเช่นนั้นเพราะคอมมิวนิสต์หลอกลวงว่า “พ่อจะพันผิดและได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษ เมื่อลูกกล้าขึ้นไปกล่าวโทษพ่อให้สำนักผิดคี่เท่านั้น” เพียงเท่านั้นเด็กหนุ่ม เด็กสาวคี่ตกหลุมพรางและขึ้นไปกล่าวโทษบิดาของตนอย่างสาธเสี่ยเทเสี่ยว่า “กคี่ลูกจ้างชูศรีตูกจ้างปลันเงินค้ำแรงลูกจ้าง ฯลฯ คี่ต่าง ๆ” บุตรบางคนทำถึงขนาด คบหน้าบิดาของตน เพื่อให้คี่สมบทยาและเรียกบิดาของตนคี่: ถ้อยค้ำที่หยาบค้ำยที่สุด คี่งนั้น ท่านคี่งจะมีความเห็นพ้องคี่งคี่กันว่า ความรักความกตัญญู ความเคารพนับถึยที่ลูกมีคี่ต่อพ่อแม่ นั้ ถูกทำลายโดยสิ้นเชิงค้ำยน้ำมือของคอมมิวนิสต์

นอกจากนั้นบรรดาพ่อค้าก็จะต้องทำ บัญชีรับจ่ายตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์อย่างละเอียดทุกบาททุกสตางค์ หากคอมมิวนิสต์ตรวจพบว่าพ่อค้าคนใดใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายในทัศนะของพวกคอมมิวนิสต์ พ่อค้าผู้นั้นจะถูกบังคับให้ซื้อพันธบัตรรัฐบาลคอมมิวนิสต์เพิ่มขึ้นด้วยเงินจำนวนมาก จนหมดตัวเอาทีเดียว การรณรงค์ให้พ่อค้าซื้อพันธบัตรรัฐบาลนี้ เรียกว่า “การชดใช้กรรม”

พี่น้องชาวไทยที่เป็นนายทุน นักธุรกิจ พ่อค้า ที่รักทุกท่าน ท่านคงไม่ต้องการเผชิญกับการแก้แค้นจากคอมมิวนิสต์ดังกล่าวแล้วแน่นอน จึงใคร่ขอเชิญชวนท่านนายทุน นักธุรกิจ พ่อค้า ผู้มั่งคั่งทุกท่านได้ร่วมมือกับประชาชนชาวไทยในการป้องกันการบ่อนทำลายของคอมมิวนิสต์ภายในบ้านเมืองไทยเราและขอร้องให้ทุก ๆ ท่านได้เสียสละมากขึ้นกว่าเดิม และมีเมตตากรุณาต่อคนงาน ลูกจ้าง ให้ค่าแรงแก่คนงาน ลูกจ้างของท่านอย่างเป็นธรรม และปฏิบัติตามกฎหมายแรงงานนอกจากนั้นแล้วขอได้กรุณาแบ่งปันส่วนกำไรให้แก่ลูก

จ้าง คนงาน ทุกคน ตามส่วนของเงินเดือนของเขาตลอดปีด้วย วิธีนี้แหละคือการแบ่งเฉลี่ยความสุขให้กับผู้น้อย ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชาติของท่านเองแล้วตั้งนี้ ลูกจ้าง คนงานของท่านจะรักท่าน เคารพยกย่องท่านเอง ชื่อตรงต่อท่านตลอดไป พวกนิยมลัทธิคอมมิวนิสต์ไม่มีทางจะมาปลุกกระดมลูกจ้าง คนงานท่านได้เลย ได้โปรดบอกของท่านได้เสียสละทรัพย์สินที่ท่านมีอย่างสิ้นเปลือเพื่อจัดซื้ออาวุธยุทโธปกรณ์ที่ทันสมัยให้แก่กองทัพไทยเพื่อบำรุงขวัญทหารให้มีความมั่นใจและกำลังใจในการต่อสู้ป้องกันเอกราชอธิปไตยของชาติไทยอันเป็นที่รักของเราต่อไป

๕. การปฏิบัติต่อกรรมกรชนชั้นกรรมาชีพ

ก่อนคอมมิวนิสต์เข้ายึดครองนั้น พวกเขาก็ชอบโฆษณา และแจกยาหอมแก่กรรมกรคนงานทั้งหลายว่า “พรรคคอมมิวนิสต์คือตัวแทนชนชั้นกรรมาชีพ” บ้าง “พรรคคอมมิวนิสต์เป็นผู้รักษาผลประโยชน์ของชนชั้นกรรมาชีพ” บ้าง พี่น้องกรรมกรที่รักท่านได้แต่งตั้งให้พวกคอมมิวนิสต์เป็น

ตัวแทนของท่านหรือ ตามความเป็นจริงแล้ว ท่านไม่ได้แต่งตั้งและไม่มีใคร ๆ ได้แต่งตั้งตามที่พวกคอมมิวนิสต์กล่าวอ้างเลยที่เขาแจกยาหอมว่า พวกคอมมิวนิสต์เป็นผู้รักษาผลประโยชน์ของพี่น้องกรรมกรเป็นจริงหรือไม่ ขอให้เรามาศึกษาธาตุแท้ของคอมมิวนิสต์

เมื่อคอมมิวนิสต์เข้ายึดครองประเทศต่าง ๆ เช่น จีน ลาว เขมร นั้น ก็ได้ด้วยความร่วมมือของกรรมกร ซึ่งหลงผิดเพราะถูกพวกคอมมิวนิสต์หลอกลวงและยุยงปลุกปั่น แล้วคอมมิวนิสต์ก็เริ่มกำจัดพวกนายทุน นักธุรกิจ และพ่อค้า ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนที่ ๔ โดยใช้พวกกรรมกร คณงาน ลูกจ้าง เป็นผู้พิพากษาโทษ ที่นิยมเรียกกันว่า “ศาลประชาชน” หรือ “ศาลเตี้ย” จนนายทุนนักธุรกิจ และพ่อค้ากลายเป็นคนยากไร้สิ้นเนื้อประดาตัว สมใจพวกคอมมิวนิสต์แล้ว ตอนนั้นพวกกรรมกร ลูกจ้าง คณงานในประเทศคอมมิวนิสต์ก็พากันระเวงใจใหญ่ เข้าใจไปว่าพวกตนกรรมกรเป็นอัยการของแผ่นดิน และหลงผิดคิดว่าพวกตนเป็น “นาย” ที่

แท้จริงในวงการธุรกิจต่าง ๆ เพราะสามารถกล่าวโทษใส่ร้ายป้ายสี ตำว่านายทุน นักธุรกิจและพ่อค้าได้อย่างอิสระเสรี จนกระทั่งระบบการบริการไม่อาจจะควบคุมพวกกรรมกร คณงานลูกจ้างเอาไว้ในระเบียบวินัยได้ พวกกรรมกร ลูกจ้าง คณงาน พากันคิดว่าพวกตนเป็น “ชนชั้นปกครองใหม่” ตามที่คอมมิวนิสต์หลอกลวงไว้ว่า “การปกครองระบบคอมมิวนิสต์นั้นเป็นการปกครองโดยชนชั้นกรรมาชีพ” พวกกรรมกรก็เลยพากันหลงลืมตัวคิดว่าพวกตนเป็นผู้นำในสังคมตามคำสั่งญาของคอมมิวนิสต์มีการใช้สิทธิรุ่มร่วมไปหมดและวุ่นวายขนาดหนัก คือเข้าไปยุ่งกับพรรคคอมมิวนิสต์เข้าให้ พวกคอมมิวนิสต์จึงได้รับแก้ไขสถานการณ์นี้ ด้วยการปฏิบัติการแก้แค้นพวกกรรมกร ลูกจ้าง คณงานทั้งปวงขึ้น เรียกชื่อเสียเพราะ เรียกว่าการรณรงค์ “การปฏิรูปประชาธิปไตย” ในหมู่กรรมกร โดยเฉพาะฟังชื่อคูก็เพราะดี แต่รสชาดของการรณรงค์นั้นก็คือ “การตัดสันดาน” พวกกรรมกร คณงาน นั่นเอง

“การปฏิรูปประชาธิปไตย” นั่นก็

เริ่มด้วยการเรียกกรรมการ คนงาน ลูกจ้าง เข้าประชุมอภิปรายและกล่าวโทษพวก กรรมการด้วยกัน เริ่มด้วยพวกผู้นำกรรมการ ผู้นำสหพันธ์การค้า ผู้นำสหภาพแรงงาน และผู้นำสภาแรงงานต่าง ๆ เพราะพวก เหล่านี้ เป็นผู้นำกรรมการทั้งหลายใน สมัยรัฐบาลประชาธิปไตยเคยนำกรรมการ ประท้วง เดินขบวน อภิปรายโจมตีก่อควน รัฐบาลประชาธิปไตยมาแล้วทั้งสิ้น พวก กรรมการทั้งหลายก็นับถือยกย่อง เป็นผู้นำที่ ช่วยรักษาผลประโยชน์ และทำการต่อรอง กับรัฐบาลประชาธิปไตยเพื่อเรียกร้องความ เป็นธรรมให้บรรดากรรมการมาแล้ว ถ้า ปล่อยพวกผู้นำกรรมการเหล่านี้ไว้ก็เป็น อันตรายต่อระบอบการปกครองของคอม- มิวนิสต์แน่นอน

ดูเอาเถิดพี่น้องกรรมการไทยที่รัก ท่านจะเห็นว่าคอมมิวนิสต์ได้ทำการหักหลัง กรรมการ บรรดาผู้นำกรรมการถูกจับกุมมา ให้ “สารภาพผิด” ท่ามกลางกรรมการทั้งหลายแล้วกรรมการคนงานทั้งหลายก็กล่าว โทษต่างๆ นานา สุดแต่จะสรรหามาได้ด้วยการเลี้ยมสอนของคอมมิวนิสต์นั่นเอง ภาย

ในเวลาไม่ถึงวันพวกหัวหน้ากรรมการก็ถูก กวาดล้างจากโรงงานต่าง ๆ ทั่วประเทศไป สิ้น แห่งละประมาณ ๔๐-๕๐ คน และ ถูกส่งไปอยู่ในค่ายกรรมการให้ทำงานหนัก คนละนับสิบปี

นี่แหละพี่น้องกรรมการไทยที่รัก รางวัลที่พวกคอมมิวนิสต์มอบให้กับบรรดา กลุ่มผู้นำกรรมการที่ได้เคยให้ความร่วมมือ สนับสนุนช่วยเหลือคอมมิวนิสต์ยึดอำนาจ การปกครองประเทศมาแล้วหลาย ๆ ประเทศ อันที่จริงผู้นำกรรมการที่ถูกจับกุมและ ถูกส่งตัวไป “ตัดสันดาน” ในค่ายกรรมการ นั้นเป็นพวกที่ต่อสู้รักษาผลประโยชน์ให้แก่ กรรมการมาจริงในสมัยรัฐบาลประชาธิปไตย แต่พวกคนงานกรรมการถูกคอมมิวนิสต์บีบบังคับให้หักหลังกลุ่มผู้นำกรรมการที่เคยมี บุญคุณกับตนมาก่อน เมื่อการกวาดล้าง กลุ่มผู้นำกรรมการแต่ละโรงงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว คอมมิวนิสต์ก็จัดการปกครอง กรรมการอื่นๆ ได้โดยสะดวก ไม่ต้องหวัง เกรงอุปสรรคใด ๆ ที่จะเกิดขึ้นในการ บังคับ บัญชาเหล่ากรรมการ

ท่านพี่น้องกรรมกรที่รักยังมีใช้แต่เท่านั้น เมื่อคอมมิวนิสต์กำจัดกลุ่มผู้นำกรรมกรกลุ่มต่าง ๆ แล้ว พวกเขาคิดว่าจะสามารถควบคุมบีบคั้นกรรมกรอื่น ๆ ได้โดยง่าย ๆ แต่คอมมิวนิสต์ก็คิดผิด ปรากฏว่ามีคนงานธรรมดาบางคนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดพอ กล้าก้าวออกมาจากกลุ่มกรรมกรทั้งหลาย และคัดค้านการกระทำที่ไม่เป็นธรรมของพวกคอมมิวนิสต์ว่าไม่เป็น “ประชาธิปไตย” กรรมกรที่ว่านั้นก็ได้รับความนิยมนอกจากเพื่อนกรรมกรในโรงงานด้วยกันและรวมกันขัดขวางการบีบคั้นต่างๆ ของคอมมิวนิสต์ที่กระทำต่อกรรมกรกรรมกรที่เฉลียวฉลาดและกล้าหาญพวกนี้คอมมิวนิสต์เรียกชื่อว่า “ผู้มีเกียรติ” บัญชีรายชื่อ “ผู้มีเกียรติ” จะถูกนำไปติดไว้ตามป้ายประกาศในโรงงาน คอมมิวนิสต์จะจัดงานเลี้ยงแก่ผู้มีเกียรติเป็นการอำลา ประกอบเสียง ฆ้อง กลอง และประทัด มีการกล่าวสรรเสริญเยินยอวีรกรรมผู้มีเกียรติ จากนั้นพวกกรรมกรผู้มีเกียรติถูกจับส่งไปทำงานหนักตามค่ายกรรมกรเหมือนกัน

กรรมกรที่ยังเหลืออยู่ต่างก็พากัน

หวาดกลัว ตกใจจนตัวสั่นไปตาม ๆ กันไม่กล้ากระต้างกระเดื่อง ประท้วง เรียกร้องอะไรจากคอมมิวนิสต์ต่อไป คือหมายความว่ายอม สยบ อยู่แทบเท้าคอมมิวนิสต์ไปจนตาย แต่กรรมกรในประเทศคอมมิวนิสต์เขาก็มีวิธีการต่อต้านหรือประท้วงอย่างเงียบ ๆ นั่นคือทำงานให้ช้าลงกว่าปกติ มีผลให้ปริมาณและคุณภาพของการผลิตในประเทศคอมมิวนิสต์ตกต่ำลง บัดนี้กรรมกรในประเทศคอมมิวนิสต์ได้ตระหนกอย่างดีแล้วว่าพวกตนมี “นาย” อยู่เหนือหัวอีกพวกหนึ่ง คือพวกเจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์นั่นเอง

พี่น้องกรรมกรได้ฟังความโหดร้ายทารุณและกลโกงหลายพันเล่มเกวียนของคอมมิวนิสต์แล้วท่านจะรู้สึกขยะแขยงบ้างไหม การเรียกร้องค่าแรงพอเหมาะพอควรนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่การที่มีบุคคลบางจำพวกมายุงปลุกปั่นให้พี่น้องกรรมกรประท้วงและเรียกร้องจากนายทุน นายจ้างอย่างไม่รู้จักจบสิ้นนั้น เขาไม่ได้หวังดีกับพี่น้องกรรมกรเลย เขาทำงานให้กับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยต่างหาก เพื่อ

ทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย ปั่นป่วน เศรษฐกิจของชาติตกต่ำ การลงทุนจากต่างประเทศและในประเทศเกือบจะเป็นศูนย์ในที่สุดกรรมกรก็ว่างงาน ขณะนี้ก็ว่างงานกันล้านสองแสนคนเศษแล้วทั้งประเทศ นี่แหละคือฝีมือพวกนักปลุกระดม แล้วไม่ซ้าคนจะตกอยู่ในภาวะอดอยากก็พร้อมที่จะจับอาวุธขึ้นเต็มล้ารัฐบาลประชาธิปไตย ประเทศของเราตั้งคอกอยู่ใต้แอกคอมมิวนิสต์ตามเป้าหมายคอมมิวนิสต์ในที่สุด

พี่น้องกรรมกรคงไม่ต้องการเป็นทาสคอมมิวนิสต์เช่นเดียวกับคนไทยทั้งหลาย เพราะเราคนไทยเรารักอิสรภาพและเสรีภาพยิ่งชีวิต ถึงเราจะไม่ร่ำรวย มีพอกินพอใช้มีสวัสดิการที่ดีจากรัฐบาล เราก็มีความสุขที่สุด ขอแต่ให้เราอิสรภาพและเสรีภาพ ตามระบอบประชาธิปไตยอันเป็นยอดปรารถนาของเราที่พอแล้ว

๖. การปฏิบัติต่อทหารและตำรวจ

บรรดาทหารและตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้การบริหารของรัฐบาลระบอบประชาธิปไตยนั้น พวกคอมมิวนิสต์ถือว่า

เป็นศัตรูตัวร้ายกาจของพวกคอมมิวนิสต์ทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มนายทหารนายตำรวจ ตั้งแต่ชั้นนายพันขึ้นไป ดังนั้นเมื่อคอมมิวนิสต์ เข้ายึดอำนาจการปกครองประเทศได้ได้แล้ว พวกแรกที่คอมมิวนิสต์จะต้องทำการกวาดล้างโดยเร็วก็คือ นายทหาร และนายตำรวจ ด้วยความอาฆาตเคียดแค้น โดยถือว่า นายทหาร นายตำรวจ เป็นผู้วางแผนและดำเนินการกวาดล้างผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในป่า ตลอดจนทำการจับกุมผู้มีการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นการสกัดกั้นการเติบโตใหญ่ของฝ่ายคอมมิวนิสต์

จากปากคำของผู้อพยพหลบหนีภัยคอมมิวนิสต์เข้ามาในประเทศไทยนั้นยืนยันว่า ทหารคอมมิวนิสต์จะทำที่ว่าเรียกประชุมทหารทั้งหมดตามที่ตั้งหน่วยทหารตามเมืองต่างๆ แล้วล่อหลอกด้วยเพทุบายต่างๆ ให้ขึ้นรถบรรทุกทุกแฉ่งออกนอกเมืองไป สัก ๒๐-๓๐ กิโลเมตร แล้วทหารคอมมิวนิสต์ก็จะสั่งให้ทหารลงจากรถนับยี่สิบสามสิบคนนั้น สั่งให้ถอดเสื้อผ้า แล้วเดินลงไปในห้องท่ง พอพวกทหารรัฐบาลประชาธิปไตย

เดินไปใกล้สัก ๕๐๐ เมตร ก็จะมีทหาร ฝ่ายคอมมิวนิสต์ ๗๐-๘๐ คน พร้อมอาวุธ บินยิงกราดบรรดาทหารที่กำลังเดินไปในทุ่งนาเหล่านั้นล้มตายระเนระนาดเป็นที่เวทนายิ่งนัก แม้แต่แพทย์ทหาร หรือ นายสิบเสนารักษ์ก็มีได้เว่น บุคคลใดก็ตาม หากคอมมิวนิสต์สืบทราบมาว่าเป็นทหาร ก็จะมีการจับกุมตัวและนำไปประหารชีวิต ภายนอกเมืองกันทั่วไป

ในบางประเทศนั้นเมื่อคอมมิวนิสต์ เข้ายึดอำนาจการปกครองจากรัฐบาลในระบอบประชาธิปไตยแล้ว ก็จะออกข่าวว่า เชิญนายทหารตั้งแต่ชั้นนายพันขึ้นไป ไปร่วมสัมมนา แล้วก็ต้อนขึ้นเครื่องบินไปเข้า “ค่ายกักกัน” แล้วคอมมิวนิสต์ก็จะบีบบังคับให้ทำงานหนัก ตัดไม้ในป่าสร้างที่พักและล้อมรั้วซึ่งพวกของตนเองทุก ๆ วัน คอมมิวนิสต์ก็จะบีบบังคับให้บรรดา นายทหารไปตัดไม้ ชุกกิน หักร้างทางพงลง เพื่อทำการเกษตรกรรม คอมมิวนิสต์ก็จะหมายตาเอาไว้ว่าพวกเขาต้องการกำจัดหรือฆ่า นายทหารผู้ใดบ้าง พวกคอมมิวนิสต์ก็จะไปเตรียมการฝังลูกระเบิดไว้ล่วงหน้า

เป็นจุกๆ ไป แล้วคอมมิวนิสต์ก็จะส่งให้ นายทหาร นายตำรวจที่คอมมิวนิสต์ต้องการจะฆ่าเสียนั้นให้ไปทำงานตามจุดที่ฝังระเบิดไว้ เมื่อนายทหาร นายตำรวจผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นเข้าไปทำงาน ลูกระเบิดก็จะระเบิดขึ้น ร่างของนายทหาร นายตำรวจทั้งหลายก็แหลกละเอียดไม่มีชิ้นดี แล้วพวกคอมมิวนิสต์ก็ออกข่าวว่าลูกระเบิดเหล่านั้นเป็นลูกระเบิดของอเมริกัน ทั้งเอาไว้ตั้งแต่สงครามอินโดจีน ส่วนบุตรภรรยาที่รอคอยการกลับจากการสัมมนาของบิดาและสามี วันแล้ววันเล่า ส่วนใหญ่ก็มีได้กลับคืนมา วันดีคืนดีพวกคอมมิวนิสต์ก็จะส่งข่าวถึงครอบครัวว่านายทหาร นายตำรวจ ว่าสามีได้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว เนื่องจากอุบัติเหตุ บุตรและภรรยาของผู้เคราะห์ร้ายทั้งหลายก็จะถูกทอดทิ้งให้เผชิญชะตากรรมอยู่กับคอมมิวนิสต์ตามลำพังเป็นที่น่าสงสารเป็นที่สุด

นายทหาร นายตำรวจ ยศตั้งแต่นายพันโทขึ้นไปนั้นเป็นจำนวนมากถูกจับตัวไปพร้อมทั้ง ภรรยาแล้วคอมมิวนิสต์ก็ส่งประหารชีวิตเสียทั้งสามีภรรยา โดยที่คอม

มิวนิสต์กล่าวหาว่า “พวกเมียนนี่แหละตัวร้ายนัก” นายทหารและนายตำรวจรวมทั้งภรรยาจำนวนมากที่ไม่เคยทำผิดคิดร้ายอะไร เพียงแต่ปฏิบัติหน้าที่อยู่กับรัฐบาลชุดก่อนที่คอมมิวนิสต์จะยึดอำนาจเท่านั้นเอง พวกคอมมิวนิสต์ก็จับฆ่าเสียหมดสิ้นคอมมิวนิสต์ฆ่า นายทหาร นายตำรวจ ทำไมเหตุผลง่ายก็เพื่อขจัดอุปสรรค และเสียหายนามตัวสำคัญของคอมมิวนิสต์นั่นเอง เพราะนายทหาร นายตำรวจนั้นเกือบ ๑๐๐% เป็นผู้มีความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตย และต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์อย่างเต็มที่ เมื่อทำลายชีวิตนายทหาร นายตำรวจ ลงเสียมากต่อมากตั้งนี้แล้ว ก็ย่อมจะทำให้การสร้างสังคมใหม่ ของคอมมิวนิสต์ประสบความสำเร็จเร็วขึ้น

นายทหาร นายตำรวจที่หนีภัยคอมมิวนิสต์เข้าสู่ประเทศเสรีประชาธิปไตยตอนเมืองแตก ต่อมาภายหลังกลับใจ เพราะกิดถึงครอบครัวต้องการจะกลับประเทศ และยินดีที่จะกลับไปอยู่ภายใต้ระบอบการปกครองของคอมมิวนิสต์ จำนวน ๗๐-๘๐

คน พวกคอมมิวนิสต์ก็บอกว่ายินดีต้อนรับกลับประเทศ และส่งทหารคอมมิวนิสต์มารับตรงชายแดนติดต่อระหว่างประเทศคอมมิวนิสต์กับประเทศเสรีประชาธิปไตย เมื่อควบคุมตัวห่างจากชายแดนมาได้สัก ๒๐-๓๐ กิโลเมตร ทหารคอมมิวนิสต์ก็จะกราดกระสุนใส่ร่างนายทหารนายตำรวจ ผู้รักบ้านเกิดเมืองนอนเหล่านั้นล้มตายลง คุงไปไม่รู้ว่วง

สำหรับทหารและตำรวจ ที่ตระหนกถึงภัยจากพวกคอมมิวนิสต์ แต่มีความรักบ้านเกิดเมืองมารดรของตนยิ่งชีวิต และเชื่อว่า “สุขบ้านท่าน ไม่เท่าทุกข์บ้านเรา” หรือ “ไม่มีที่แห่งใดที่จะสุขเหมือนบ้านของเรา” ต่างพากันถอดเครื่องแบบทหารและตำรวจ ผังคืนทั้งเสีย ดำรงชีวิตอยู่ปะปนกับประชาชนชาวเมืองทั่วไปก็จะถูกกวาดต้อนไปทำงานเกษตรใน “นารวม” ตามชนบทที่ห่างไกลจากตัวเมือง ณ ที่คอมมูนนี้ทุกคนต้องทำงานหนักที่สุด แต่การเลี้ยงดูเวลาที่สุข คอมมิวนิสต์จะแจกข้าวเปลือกให้ ๑ กระบุงต่อหนึ่งคน เกลือ ๑ ช้อนโต๊ะ ต่อ ๑ คน ในเวลา ๓ วัน ส่วนเนื้อและ

ผักนั้นไม่ต้องพูดถึง ต่างต้องช่วยตนเอง ตามมีตามเกิด ยิ่งนานวันเข้าความอึดอัด ขาดแคลนอาหารก็ยิ่งรุนแรงมากขึ้น ต้อง เปลี่ยนเป็นต้มข้าวต้มด้วยกะทะใบใหญ่ ใส่เกลือ ซึ่งบางวันเกลือก็ไม่มีจะใส่ และ แจกให้รับประทานคนละ ๑ ขามอ้อมหรือไม่ คอมมิวนิสต์ไม่สนใจ ทหาร ตำรวจ ที่ถอด เครื่องแบบทิ้งแล้วนั้นอย่านึกว่าจะรอดพ้น เงื้อมมือพวกคอมมิวนิสต์ได้ง่าย ๆ พวก คอมมิวนิสต์จะสืบจนรู้แน่ชัดว่าเคยเป็น ทหารของรัฐบาลชุดก่อน ไม่ว่าจะ เป็น พลฯ นายสิบ นายร้อย นายพัน ก็ตาม มัน ก็วางแผนเก็บเสียทันที โดยมาทำเป็น กระซิบกระซาบให้หนีออกไปจากที่พักใน นารวมพร้อมทั้งลูกเมียเวลากลางดึก พอ ถึงที่เปลี่ยว ๆ ทหารคอมมิวนิสต์ก็ดักริง ทั้งหมด แล้วปักป้ายประกาศว่า “นี่คือ โทษของการหลบหนีจากคอมมูน” และทั้ง ซากศพให้เป็นเหยื่อแร้งกาอย่างน่าทุเรศ ที่ได้กล่าวมาแล้วจะเห็นว่าคอมมิวนิสต์นั้น เป็น “พวกร้อยเล่ห์กะลวง” สักปานใด

ทหารและตำรวจจะปลดกัยได้ก็มี เพียงหนทางเดียวเท่านั้น นั่นคือ การหลบ

หนีออกนอกประเทศก่อนเมืองแตก แต่ ทหารตำรวจไทยนั้นเป็นผู้ที่กล้าหาญ มี ความรักและยึดมั่นในชาติ ศาสนา พระ- มหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตย ด้วยชีวิต ทหารและตำรวจไทยจะไม่หนี ออกนอกประเทศเพื่อเอาตัวรอดแต่ลำพัง ให้ชาว โลกดูหมิ่นถิ่นแผ่นดินน้ำใจเป็นอัน ขาด ทหารและตำรวจไทยพร้อมเสมอที่ จะสละชีวิตและเลือดเนื้อเพื่อปกป้องผืน แผ่นดินไทยไว้เป็นมรดกของลูกหลานไทย ให้ได้อาศัยอยู่สืบไปบนผืนแผ่นดินนี้อย่าง มีอิสระและเสรีพร้อมด้วยสถาบันสูงสุด อัน เป็นที่รัก เคารพและยกย่องบูชายิ่งของชาว ไทยสืบไปชั่ววันรันดร

๗. การปฏิบัติต่อข้าราชการพลเรือน ทุกกรมกอง

ข้าราชการหลายคนพูดว่า “คอม มิวนิสต์เข้ามาผมก็อยู่กับเขาได้ เพราะผม ไม่ใช่นักการเมือง ผมไม่ใช่ทหารตำรวจ ผมไม่ใช่สมาชิกพรรคการเมืองใด ๆ . . .” คำพูดเหล่านี้เป็นคำพูดของคนที่ไม่มีความ รู้เรื่องคอมมิวนิสต์เลย ขอให้เรามาศึกษา ดูซิว่าคอมมิวนิสต์เขาทำอะไรกับพวก

หน้าว่าง

หน้าว่าง

ชีวิตระหว่างการอบรมล้างสมองนี้ ถ้าจะพูดให้ตรงก็คือ ชีวิตใน “ค่ายกักกัน” เรายุ่ ๆ นี้เอง ข้าราชการทุกคนได้รับความบีบคั้นทั้งทางกาย และจิตใจ เป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากการทำงานหนัก ในการตางป่า ชุดดิน ฟันหญ้า ตักน้ำ แยก กระสอบข้าว ทำการเกษตร การกินอยู่ อย่างอัตคัดขาดแคลนแล้ว ยังต้องพากันเผชิญกับการทำ “สงครามประสาท” อีก นานัปการของพวกคอมมิวนิสต์ ทุกคน จะต้องเขียน “อัตชีวประวัติ” ของตนเอง โดยละเอียดและถูกต้องตามความเป็นจริง ข้าราชการแต่ละคนย่อมมีภูมิหลังมาต่าง ๆ กัน บ้างก็เคยสนับสนุนพรรคการเมือง บางพรรคมาก่อน บางคนเคยรับอามิสสินจ้าง บางคนก็มีแนวคิดเสรีนิยม หรืออนุรักษนิยม มาก่อน หลายคนเป็นเจ้าของ ที่นา ที่ดิน หรือหลายอะก็ เป็นลูกหลานเจ้าของที่ดิน อัตชีวประวัติที่ไม่เป็นที่พอใจ จะถูกส่งคืนให้เขียนใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า ฉะนั้น การเขียนชีวประวัตินี้ก็คือ การชุดคู้ยอดีตทั้งที่ควรเปิดเผยและไม่ควรเปิดเผย เพราะเป็นเรื่องส่วนตัวของข้าราชการแต่ละคน ย่อมจะก่อให้เกิดความทุกข์ทรมาน

ใจ ความวิตกกังวลใจแก่บรรดาข้าราชการ ส่วนใหญ่เป็นอันมาก

การทำสงครามประสาทอีกอย่างหนึ่ง ที่สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวให้แก่ข้าราชการที่เข้าร่วมการสัมมนาอบรมก็คือ การประชุม “สารภาพความผิด” เป็นกลุ่ม ๆ ที่คอมมิวนิสต์จัดขึ้นโดยให้ข้าราชการแต่ละคน “สารภาพความผิด” ซึ่งจัดประจำทุกคน แต่ละคนจะต้องมี เรื่องที่จะต้องสารภาพต่อหน้าสมาชิกคนอื่น ๆ ข้าราชการบางคนติดฝิ่น ติดกัญชา บางคนเป็นนักการพนัน นักดื่มสุรา นักเล่นม้า นักเลงผู้หญิง บางคนก็เคยได้รับ ของกำนัลจากพ่อค้าและหลายคนเคยฉ้อราษฎร์บังหลวง ฯลฯ การสารภาพผิด ต่อหน้าธารกำนัลย่อมเป็นสิ่งที่น่าอับอาย และน่ากลัวอย่างที่สุด ทุกคนตกอยู่ใน ภาวะที่คับแค้นใจ และหวาดกลัวอย่างยิ่ง แต่ละคนมีสุขภาพจิตเสื่อมโทรมมาก เพราะเรื่องราวในอดีตชีวิตประวัติที่ดี บันทึกความผิดที่ได้สารภาพแล้วก็ดี จะต้องนำไปใช้ต่อต้านพวกข้าราชการ เกี่ยวกับการ ประกอบอาชีพภายใต้การปกครองของ

คอมมิวนิสต์ต่อไปแน่นอน การประชุมอีกแบบหนึ่งที่น่ากลัวที่สุดระหว่างการสัมมนาอบรมล้างสมองข้าราชการก็คือ “การประชุมเพื่อการต่อสู้” วิธีการคือพวกคอมมิวนิสต์จะคัดเลือกใครบางคนในหมู่ข้าราชการที่เข้าสัมมนาที่มีพฤติกรรมเป็นปฏิปักษ์หรือต่อต้านคอมมิวนิสต์มาก่อนคอมมิวนิสต์เข้ายึดครอง การเสาะหาเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายนั้นไม่ยากเย็นอะไร เพื่อนข้าราชการด้วยกันบางคนก็ประจบประแจงคอมมิวนิสต์ หวังเอาตัวรอดเป็นยอดดี เป็นผู้ให้ข่าวแก่คอมมิวนิสต์ คอมมิวนิสต์มีบัญชีรายชื่อข้าราชการที่ต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์อยู่ในมือแล้ว เขาจะนำข้าราชการดังกล่าว ไปยืนบนยกพื้นในห้องประชุมและเจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์จะเป็นผู้ซักถามผู้เคราะห์ร้ายด้วยคำถามต่าง ๆ ถ้าไม่ตอบ ก็จะมีคนที่ร่วมประชุมพวก “หัวก้าวหน้า” ซึ่งเอาใจคอมมิวนิสต์จะรุมเข้าไปต่อย ตบหน้า ทูบตี เตะ จนสุดท้ายจะทนทานได้ เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายก็จะรับสารภาพความผิดในอดีตมากขึ้น ๆ เรื่อย ๆ เขาจะสารภาพแม้กระทั่งสิ่งที่เขาไม่ได้ทำ เพียงหวังให้ตนเองรอดพ้นจากการทารุณ

กรรมเท่านั้น กว่าจะเสร็จสิ้น “การประชุมเพื่อการต่อสู้” แบบนี้ เหยื่อผู้นำสงสารก็ต้องถึงแก่ชีวิต หรือนอนกินน้ำข้าวไปหลายวัน ข้าราชการผู้ใดเคยร่วมกระบวนการนวด พิทักษ์ชาติไทย ชมรมรักษาแผ่นดินไทย ด้วยความเสียสละเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ นั้น รางวัลที่ได้รับคือความตายสถานเดียว นี่แหละคือการสัมมนาท่านข้าราชการไทยจะทนไหวหรือ? รายการสนทนาระหว่างอยู่ใน “ค่ายกักกัน” - ก็มีเหมือนกัน แต่เป็นไปเพื่อการล้างสมองพวกข้าราชการนั่นเอง พวกข้าราชการจะต้องฝึกหัดร้องเพลงแปลก ๆ ใหม่ ๆ ของคอมมิวนิสต์ ข้าราชการไทยนั้นถ้าคอมมิวนิสต์ยึดอำนาจรัฐได้แล้วก็จะต้องหัดร้องเพลงกรรมกร เพลงชาวนา เพลงปฏิวัติ เพลงรวมฆ้อง เพลงคันไถ เพลงกู่จะปฏิวัติ เพลงฟ้าใหม่ เพลงตะวันเพลิง และอื่น ๆ ถ้าผู้ใดขัดขืนไม่ยอมตะโกนเสียงที่แหบหัวออกมาละก็ จะถูกสงสัยว่าเป็นพวก “ปฏิการ” ทั้งนี้ นอกจากนั้นก็คงจะได้ชมภาพยนตร์ของคอมมิวนิสต์จากรัสเซีย จีน เขมร ลาว เพื่อปลุกกระตมให้ชูธงปฏิวัติไปกับคอม

หน้าว่าง

หน้าว่าง

ทันที ภูเขาเออะ เขามาได้แม้แต่พระสงฆ์
ในพระพุทธศาสนา ถ้าเราไม่เรียกพวก
คอมมิวนิสต์ว่า “ไอ้ผู้ร้ายใจเหี้ยม” แล้ว
เราจะเรียกเขาว่าอะไรดีเล่า เมื่อการกวาด
ต้อนพระจากในเมืองไปถึงคอมมูนในชนบท
แล้ว พวกมันก็บังคับให้พระหนุ่มทำนา
ไถนา และบังคับพระที่ชราภาพให้เลี้ยงเบ็ด
เลี้ยงไก่ ทั้ง ๆ ฝ่าเหลืองอย่างนั้นแหละ
ชาวบ้านทนดูไม่ไหวต้องพากันอ่อนวอน
พระคุณเจ้าให้สึกเสีย พระบางองค์ท่าน
ยอมตาย ในผ้ากาสาวพัตร์

ส่วนพระพุทธรูปในโบสถ์ตามวัดวา
อาราม ที่หล่อด้วยปูนนั้น พวกคอมมิวนิสต์
จะทุบทำลายทั้งหมด ส่วนที่หล่อด้วยทอง-
เหลือง พวกมันก็เอาผ้าขึ้นผู้หญิงไปห่ม
คลุมองค์เสียแล้วประตูโบสถ์ทั้งหลายถูก
ปิดตาย บ๊องกันมิให้ประชาชนเข้าไปนมัส-
การ หรือทำพิธีทางศาสนาได้ ที่ดินใน
บริเวณวัดก็ส่งประชาชนทำเป็นที่ปลูกพืช
ผักจนหมดสิ้น

วัดวาอารามในพระพุทธศาสนา
หลายต่อหลายแห่งตามชนบทจะถูกพวก

คอมมิวนิสต์เผาจนวอดวาย หากพระภิกษุ
องค์ใดยังออกบิณฑบาต พวกคอมมิวนิสต์
ซึ่งประกาศห้ามประชาชนทำบุญ ใส่บาตร
ก็ตรงเข้าขัดแย้งข้าวปลาอาหารของชาวบ้าน
เสีย ไม่ยอมให้ชาวบ้านใส่บาตร แล้วบังคับ
ให้พระภิกษุเก็บผักหาปลาทำอาหาร
ฉันเอง เมื่อพระสงฆ์องค์เจ้าทนไม่ไหวท่าน
ก็ต้องสึกไป

พระในศาสนาพุทธ นักบวชศาสนา
คริสต์ หรือผู้นำศาสนาอิสลาม ถูกจับกุม
ตัวไปกักขังและสอบสวนก็มีมาก บาง
ท่านหายสาบสูญไปเฉย ๆ โดยไม่ทราบข่าว
คราวอะไรเลย นักบวชในคริสต์ศาสนาบาง
องค์ก็ถูกเนรเทศออกนอกประเทศคอมมิว-
นิสต์ไป เพราะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ
คอมมิวนิสต์ที่ให้ให้นักบวชในคริสต์ศาสนา
เทศน์ตามที่คอมมิวนิสต์ต้องการ (คือเทศน์
ตามลัทธิ มาร์กซ์—เลนิน—เหมา นั้น
แหละ) บางครั้งที่นักบวชในคริสต์ศาสนา
ถูกจับโดยยึดเย็ดข้อหาว่า “สวนมนต์สาป
แข่งคอมมิวนิสต์” ก็มี และข้อหาว่า
“พยายามทำร้ายร่างกายเจ้าหน้าที่คอมมิว-
นิสต์” ก็มี นักบวชในคริสต์ศาสนาโดย

เฉพาะนักบวชคาทอลิกจะถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจลับของคอมมิวนิสต์คอยติดตามความเคลื่อนไหวเรียกตัวไปสอบปากคำอยู่เสมอ ๆ นักบวชบางองค์ก็ถูกจับในข้อหาเป็น “สายลับปฏิกริยาคาทอลิก” หรือ “ผู้รุกรานทางวัฒนธรรม” หรือ “ตัวแทนจักรพรรดินิยม” ประชาชนที่นับถือคริสต์ศาสนาพากันหวาดหวั่นกลัวภัยทางการเมืองต่างก็ต้องเลิกไปโบสถ์ เลิกการติดต่อกับนักบวชคาทอลิก

นักบวชนิกายโปรเตสแตนต์บางองค์ถูกจับระหว่างการเดินทาง และถูกนำตัวไปขังคุก แล้วพวกคอมมิวนิสต์ไปตรวจค้นบ้าน และยึดทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวไปจนหมดสิ้น เป็นต้นว่าวิทยุ กล้องถ่ายรูป เสื้อผ้า และอื่นๆ ทางบ้านก็เข้าใจว่าสิ่งของเหล่านั้นเจ้าหน้าที่คงจะนำส่ง ไปให้นักบวชแท้ที่จริงนั้นพวกคอมมิวนิสต์ยึดไปแจกจ่ายกันในหมู่พวกคอมมิวนิสต์ด้วยกัน นักบวชนั้นก็ถูกส่งตัวไปทำงานหนักในค่ายกรรมกรเพื่อ “การแก้ไข” ตนเอง

ระหว่างการดำเนินการล้มล้างศาสนา

พุทธนั้น พระสงฆ์และแม่ชีก็ถูกขับออกจากวัดกันหมด โดยถูกข้อหาว่าเป็น “กาฝากเกาะกินมวลชน” แล้วคอมมิวนิสต์ก็ยึดวัดในพระพุทธรูปศาสนามาใช้เป็นสำนักงาน และที่อยู่อาศัยกัน เจ้าอาวาสวัดถูกจับประหารชีวิต วัดหลายแห่งถูกทอดทิ้งเป็นวัดร้าง พระภิกษุที่เคยคิดหวังไว้ว่าจะได้พบความสุขและความสงบก็ต้องพากันสีกจากสมณเพศในที่สุด พระองค์ใดที่ท่านไหวตัวทันก็หลบหนีเข้าไปอยู่ในประเทศโลกเสรี เช่น เมืองไทยของเรา เป็นต้น

ท่านพี่น้องชาวไทยผู้ยึดมั่นในศาสนาที่รักทุกท่าน ศาสนาเป็นสิ่งมอมเมาเราหรือ? ศาสนาสอนให้เราเป็นคนดีใช่ไหม? ศาสนาสอนเราให้ทำความดี ละเว้นความชั่วทั้งปวงใช่ไหม? ศาสนาสอนให้เรามีเมตตา กรุณาต่อกัน ไม่เบียดเบียนกัน ศาสนาสอนเราให้เป็นผู้บริสุทธิ์ทั้งกาย วาจาใจ ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็เพื่อความสงบสุขในสังคมของเรา และความร่มเย็นเป็นสุขในบ้านเมืองเรา มีหรือไม่มีที่ศาสนาสอนให้เราเกียจคร้าน งอมืองอเท้า ศาสนาสอนให้เรามีวิริยะ อุทิศสาธุ เพื่อเราจะได้พ้นจาก

ความทุกข์ยากลำบากต่างหาก แต่แล้วพวกคอมมิวนิสต์จะมาว่า “ศาสนาเป็นสิ่งมอมเมา” นั่นจะถูกได้อย่างไร คอมมิวนิสต์ที่มันช่างไปปดมดเท็จบิดเบือนความเป็นจริง เก่งเสียจริง ๆ

พระสงฆ์ในพุทธศาสนา นักบวชในศาสนาใด ๆ ก็ตาม ท่านก็ทำหน้าที่ศึกษาพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาแห่งศาสนานั้น ๆ แล้วท่านก็ทำหน้าที่อบรมสั่งสอนธรรมะแก่ประชาชน ให้ทำดี ประพฤติดี เพื่อความสุขความเจริญของตน และเพื่อความสงบสุขเรียบร้อยของสังคมและบ้านเมือง พระ นักบวช หรือผู้นำศาสนาต่าง ๆ ท่านก็ทำหน้าที่ของท่าน เพราะคนเราในสังคมนั้นย่อมต้องแบ่งหน้าที่กันทำ และต่างอาชีพ ต่างหน้าที่ต่างก็ต้องพึ่งพาอาศัยกัน สังคมจึงจะสงบสุข และเจริญรุ่งเรือง ดังนั้น การที่พวกคอมมิวนิสต์ว่า “พระเป็นกาฝากของสังคม” นั้น จึงไม่เป็นความจริง แต่เป็นการบิดเบือนและใส่ร้ายป้ายสี เพื่อมุ่งทำลายศาสนาต่าง ๆ ของเราเท่านั้น

พี่น้องที่รัก พระคอมมิวนิสต์ก็มีเหมือนกัน ซึ่งเรียกชื่อกันว่า “คอมมิวนิสต์ภิกษุ” คือพระสงฆ์ที่ฝึกใฝ่ในลัทธิคอมมิวนิสต์ พกปืนก็ได้ และแสดงธรรมแก่ประชาชนตามคำสั่งของคอมมิวนิสต์ “คอมมิวนิสต์ภิกษุ” เทศน์ว่า “ลัทธิคอมมิวนิสต์ก็คือศาสนาพระศรีอาริย์ ต่อไปภายหน้าประชาชนจะมีเงินใช้เท่า ๆ กัน ไม่มีคนจน ไม่มีคนรวย มีบ้านอยู่เหมือนกัน มีเสื้อผ้าถุงห่มเหมือนกัน มีอาหารกินบริบูรณ์เหมือนกัน เจ็บไข้ได้ป่วยได้รับการรักษาพยาบาลฟรีเหมือนกัน . . . . .” นี่แหละคือสาระสำคัญในการเทศน์ของ “คอมมิวนิสต์ภิกษุ” ประเทศคอมมิวนิสต์นั้นความจริงมี ๒ ชั้นชั้น คือ “ชั้นปกครอง” ได้แก่พวกที่เป็นเจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์นั่นเอง และประชาชนพลเมืองทั้งหลายก็คือ “ชั้นที่ถูกปกครอง” หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งตามความเป็นจริงว่า “ชนชั้นกรรมกร หรือ ชนชั้นแรงงานทาส” เพราะประชาชนพลเมืองต้องทำงานรับใช้พวกคอมมิวนิสต์ ทำได้เท่าไรเป็นของคอมมิวนิสต์หมด แล้วคอมมิวนิสต์ก็แบ่งให้กินพอประทังชีวิตให้อยู่รอดทำงานให้

คอมมิวนิสต์เท่านั้น เสื้อผ้าก็แจกให้ปีละ ๒-๓ ชุด ดังนั้น พวกคอมมิวนิสต์ก็คือ พวก “นายทุนมหาประลัย” เราดี ๆ นี้เอง

พี่น้องชาวไทยที่รัก เราจงช่วยกัน ปกป้องพระศาสนาของเราให้ปลอดภัยจากเงื้อมมือของคอมมิวนิสต์กันเถิด และเราจงมาช่วยกันทำนุบำรุงพระศาสนาของเราให้วัฒนาถาวรอยู่คู่กับชาติไทย และพระมหากษัตริย์ อันเป็นที่รักและเคารพยิ่งของเราสืบไป

๘. การปฏิบัติต่อครูอาจารย์วิทยาลัยและมหาวิทยาลัย

ครูอาจารย์ตามสถาบันการศึกษาทุกระดับตั้งแต่ระดับประถมศึกษาขึ้นไปจนถึงระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยนั้น ประชาชนยกย่องว่าเป็นชนชั้น “ปัญญาชน” ของชาติ บรรดาครูอาจารย์ทั้งหลายมีความไม่พึงพอใจในสภาพสังคมภายใต้ระบอบการปกครองประชาธิปไตย เป็นต้นว่า การฉ้อราษฎร์บังหลวง การกดขี่ข่มเหงของเจ้าหน้าที่บางกลุ่มที่กระทำต่อราษฎร การ

เล่นพวก การเอารัดเอาเปรียบของพวกนายทุนจำนวนมาก โดยปราศจากความเห็นอกเห็นใจและความเมตตาากรุณาต่อลูกจ้างคนงาน ตลอดจนการใช้กฎหมายอย่างไม่เป็นธรรมของเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายและสิ่งอื่น ๆ คอมมิวนิสต์ตระหนักดีถึงความไม่พอใจของครูอาจารย์ทั้งหลาย แล้วแสวงหาประโยชน์ทันทีจากความไม่พอใจดังกล่าว โดยการล่อใจครูอาจารย์บางกลุ่มบางคนด้วย “ตำแหน่งสำคัญ” และ “พระเจ้าเงินตรา” ครูอาจารย์บางคนที่ยังมากไปด้วยกิเลสและเป็นนักอุดมคติที่ขาดความรู้เกี่ยวกับลัทธิคอมมิวนิสต์ก็หลงสุบเหวียนั้นทันทีด้วยหวังว่าจะได้ “เป็นใหญ่ในแผ่นดินเมื่อฟ้าสีทองม่องดำไฟ” ทั้งยังมีเงินใช้จ่ายอย่างสนุกมือ ครูอาจารย์ที่หลงผิดให้การสนับสนุนและร่วมมือกับพวกคอมมิวนิสต์ด้วยวิธีการต่าง ๆ เริ่มด้วยการอบรมล้างสมองลูกศิษย์ลูกหาให้นิยมเลื่อมใสในลัทธิมาร์กซ์-เลนิน-เหมา และสร้างนักศึกษาที่เป็นลูกศิษย์ให้กลายเป็น “นักปฏิวัติอาชีพ” ให้ท้ายยุยงให้ลูกศิษย์นักศึกษาออกทำการปลุกระดมมวลชนทั่วไปทั้งในเมืองและชนบทให้มีความ

เกลียดชังรัฐบาล ตลอดจนพูดโจมตีสถาบันสำคัญ ๆ ให้ประชาชนเสื่อม — ศรัทธาในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตยเพื่อหวังที่จะทำลายล้างให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินทองของไทยเราสนับสนุนและชี้้นำให้ก่อความวุ่นวายในหมู่กรรมกรและลูกจ้างแรงงานของโรงงานต่าง ๆ ทำให้การสไตรค์เรียกร้องความเป็นธรรมของคณงานแปรเปลี่ยนไปจนกลายเป็นความรุนแรงจนถึงที่สุด มีการเลือกตั้งออก สูญเสียชีวิตไปหลายต่อหลายครั้ง โรงงานหลายแห่งต้องปิดเพราะการเรียกร้องที่เกินเลยจนไม่สามารถดำเนินงานต่อไปได้ การลงทุนทั้งในประเทศและจากต่างประเทศลดลงอย่างน่าใจหายคณงานว่างงานมากขึ้นเรื่อย ๆ เศรษฐกิจของชาติตกต่ำอย่างน่าวิตกเป็นทุกข์ เมื่อภาวะการณ์เลวร้ายอย่างถึงที่สุด พวกนักปฏิวัติอาชีพนุ่ม ๆ คือ นักศึกษาที่เป็นผลผลิตจากฝีมือครูอาจารย์ “พวกขายชาติ” ก็จะปลุกระดมมวลชนผู้อดอยากและทิวไทยให้ร่วมจับอาวุธขึ้นต่อสู้ยึดอำนาจการปกครองจากรัฐบาลในระบอบประชาธิปไตยทันที

ครูอาจารย์บางคนบางกลุ่มที่โง่เขลาเบาปัญญา มากไปด้วยกิเลสพวกนี้จะคอยสอดแทรกความคิดในขณะทีสอน บางครั้งก็ยุงให้นักเรียนนักศึกษาเกลียดชังอเมริกัน อย่างเข้ากระดูกดำเลยทีเดียว อเมริกันก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับญาติกับผู้เขียน แต่ผู้เขียนเป็นผู้รักความยุติธรรม ครูอาจารย์ควรพูดถึงอเมริกันอย่างยุติธรรมจึงจะถูก ความดีของอเมริกันก็มีอยู่ ถ้าครูอาจารย์เป็นคนที่สั่งสอนศิษย์ด้วย “ความสุจริตใจ” แล้วก็ต้องพูดถึงความดีและความไม่ดีของอเมริกันอย่างน้อยที่สุดก็น่าจะได้มีความสำนึกในประโยชน์ที่ชาติไทยได้รับจากอเมริกันบ้าง ในการที่ไทย ได้อำนาจทางศาลมาโดยสมบูรณ์ในสมัยรัชกาลที่ ๖ และไทยรอดพ้นจากการเป็นประเทศแพ้สงครามโลกครั้งที่ ๒ คนไทยที่รักความเป็นธรรมย่อมจะจดจำกันได้ดีว่าสหรัฐอเมริกา ได้ช่วยเหลือประเทศไทยไว้ มิฉะนั้นแล้วไทยก็อาจจะต้องก้มหน้าเป็นขึ้นช้ำอังกฤษ ฝรั่งเศส ใช้หนี้ค่าปฏิกรรมสงครามเขายังไม่หมดสิ้นจนบัดนี้ก็ได้อีก

นอกจากจะนั่งกันโคตรอเมริกันเวลา

สอนหนังสือแล้ว พวกครูอาจารย์ “พวกชายชาติ” เหล่านั้นก็จะเฝ้าแต่ตำรารัฐบาล ตำราธรรมนูญผู้ยึดมั่นในชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ต่าง ๆ นานาแล้วก็เฝ้าแต่ยกย่องสรรเสริญพวก “นักปลุกระดม” และนักศึกษา “ผู้ร่วมชายชาติ” ของพวกเขาแทบทุกชั่วโมง เรียกว่าบางชั่วโมงนั้นสอนจริง ๆ เพียง ๑๐ นาที และใช้เวลาในการปลุกระดมเสีย ๕๐ นาที นักศึกษาที่ดี ๆ มุ่งหน้ามาศึกษาหาความรู้ ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในวัฒนธรรม ศีลธรรมอันดี เคารพเชื่อฟังบิดามารดา ครูอาจารย์ต่างพวกกันเมื่อระอา ครูอาจารย์ “พวกอยากเป็นใหญ่ในแผ่นดิน” นั้นเต็มที่ แต่ก็ไม่ว่าจะพูดคัดค้านครูอาจารย์อย่างไรทั้งสิ้น ได้แต่เก็บความรู้ใส่ใจไม่พอใจไว้ในใจเหิน ๆ เหตุใดนักศึกษาที่ดี ๆ พวกนี้จึงไม่กล้าแม้แต่จะโต้แย้ง ทั้งนี้ก็เพราะเกรงว่าครูอาจารย์ “นักปลุกระดม” พวกนั้นจะกลั่นแกล้งให้ตกในวิชาชั้น ๆ นั้นเอง คุณแล้วช่างสงสารเด็กดี ๆ เสียนี้กระไร แล้วครูอาจารย์ “พวกชายชาติ” พวกนี้น่ะทางฝ่ายผู้บริหารก็นั่งเฉยทำตาปริบ ๆ อยู่อย่างนั้นเองไม่เห็นจัดการอะไรทั้ง ๆ ที่ทำผิดกฎหมาย พ.ร.บ.

ข้าราชการพลเรือนแท้ ๆ นักบริหารหลายคนทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เพียงเพื่อจะ “รักษาเก้าอี้” ของตนไว้ แต่นักบริหารบางคนก็หาใช้ใครอื่นไม่ เขาคือคน “พวกเดียวกัน” คอยพยักพืดและสนับสนุนอยู่เบื้องหลังตลอดเวลา นักบริหารบางคนถึงขนาดทำออกมาออกหน้า เช่น รองเลขาธิการมหาวิทยาลัยบางแห่งเดินแจกโปสเตอร์ของนักศึกษากลุ่มที่ยึดมั่นในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตย ที่อุตสาหะรวมกลุ่มกันทำการต่อต้านพวก “นักปลุกระดม” ด้วยตนเองทีเดียว แต่พอพวกนักศึกษาซึ่งเป็น “นักปฏิวัติอาชีพ” กลุ่มน้อยซึ่งเป็นผู้พวกพ้องของนักบริหารจะติดโปสเตอร์ปลุกระดม ก่อ กวน ความ วุ่นวาย ผ่านไมโครโฟนดังลั่นสนั่นโลกจนอาจารย์และนักศึกษาที่ดี ๆ จำนวนมากกว่า ๘๐% ไม่เป็นอันจะสอนจะเรียนกันสักเพียงใด นักบริหาร “พวกชายชาติ” ก็ทำเฉยเอาหูทวนลมเสีย พี่น้องชาวไทยที่รักทุกท่านโปรดไปดูเอาเองเถิด มีอยู่ทุกสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษาแล้วอย่างนี้บ้านเมืองเราจะไม่พังได้อย่างไร พวกเราประชาชนผู้เสียภาษีทุกคน พวกนักบริหาร ครู อาจารย์

บางคนที่มีร่วมมือกับต่างชาติก็นำเอาลัทธิคอมมิวนิสต์มาปกครองประเทศไทยเหล่านี้ เขากินเงินเดือนจากภาษีของประชาชนชาวไทย เราจะต้องการจังกอนอย่างนี้ต่อไป หรือ ? รัฐบาลยุคปฏิรูปคงจะได้แผนที่จะจัดการอยู่แล้วสมตามเจตนารมณ์ของรัฐบาลซึ่งประชาชนได้มอบหมายความไว้วางใจให้แล้ว

ครูอาจารย์บางคนจะพยายามเข้าไปอยู่ในตำแหน่งที่ปรึกษาของคณะกรรมการนักเรียน สโมสรนักศึกษาและองค์การบริหารนักศึกษา เพื่อจะดำเนินงาน “ทำลายชาติบ้านเมือง” ให้ถนัดมือยิ่งขึ้น ด้วยการชี้แนะให้คณะกรรมการศึกษาทำการปลุกระดมกันอย่างสุดเหวี่ยง เช่น จัดการอภิปราย ปาฐกถา การแสดงดนตรี การจัดนิทรรศการ การจัดทำหนังสือของนักศึกษา อาจารย์พวกนี้เขาจะสอดแทรกการปลุกระดมลัทธิมาร์กซ์—เลนิน—เหมา ไว้โดยตลอด วิทยากรที่พวกเขาชี้แนะให้เลือกเชิญนั้นก็ล้วนแต่พวกนิยมลัทธิคอมมิวนิสต์ทั้งนั้น เป็นอาจารย์จากสถาบันการศึกษาต่างๆ บ้าง นักหนังสือพิมพ์บ้าง นักศึกษา

จาก สนท. บ้าง วงดนตรีที่พวกอาจารย์ชายชาติ จะชี้แนะให้เชิญไปบรรเลงให้นักเรียนนักศึกษาฟังนั้นล้วนชื่อตั้งนามที่เราทำนรู้จักกันดีว่า “ดนตรีเพื่อชีวิต” ของศูนย์ต่างๆ และมหาวิทยาลัยต่างๆ เพลงที่เขาบรรเลงมอมเมาเยาวชน นักศึกษาที่ดีๆ ของเราก็พวกเพลง คนกับควาย ตะวันเพลิง คันไถ กรรมกร ชาวนา รวมถ้อน กูจะปฏิวัติ และฟ้าใหม่ เหล่านี้เป็นต้น เยาวชนนักเรียน นักศึกษาที่ดีๆ ของเราเขามอมเมาด้วยวิธีการต่างๆ ดังกล่าวมาแล้วนั้น มีพวกครูอาจารย์ที่หวังจะใช้ลูกศิษย์ลูกหาเป็นเครื่องมือ “ไต่เต้าไปสู่ความเป็นใหญ่” คอยชี้แนะและสนับสนุนอยู่เบื้องหลังทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามสถาบันการฝึกหัดครูเกือบทุกแห่งจะมีอาจารย์กลุ่มหนึ่งทั้งหญิงชาย ส่วนมากเป็นครูอาจารย์หนุ่มสาวที่หลงใหลในลัทธิบูชาทวันนี้ แล้วร่วมมือกับพวกนักการเมือง นักหนังสือพิมพ์ ศูนย์ทำลายชาติทั้งหลาย ทำการปลุกระดมขยายมวลชนในหมู่นักศึกษา ครู ตลอดจนมาเป็นเวลา ๓ ปีแล้ว ทำนอธิบดีกรมการฝึกหัดครูคงจะทราบอยู่แล้ว เวลานี้เราก็มี่รัฐบาลปฏิรูปแล้ว กฎหมายก็คือกฎหมายแล้วทำน

อธิบดีกรมการฝึกหัดครูคงจะมีแผนการที่จะดำเนินการกับอาจารย์พวกหลงผิดเหล่านี้แล้ว คนไทยไม่ต้องการลัทธิคอมมิวนิสต์ เพราะรักและหวงแหนในอิสราภาพและเสรีภาพเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อครูอาจารย์ตามโรงเรียนวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยได้ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์นักการเมืองนิยมลัทธิคอมมิวนิสต์ นักหนังสือพิมพ์ที่ฝึกไต่เลื่อมใสในลัทธิคอมมิวนิสต์และลัทธิคอมมิวนิสต์ต่างชาติโดยได้รับอำมิสสินจ้าง คือ “พระเจ้าเงินตรา” เป็นรางวัลในการดำเนินงานจนพวกคอมมิวนิสต์ภายใต้บงการของจีน รัสเซียและฮานอยได้ชัยชนะสามารถยึดอำนาจการปกครองจากรัฐบาลเสรีประชาธิปไตยได้แล้ว พวกครูอาจารย์ก็คงจะเผ้ากระหึ่มยิ้มย่องรอคอยตำแหน่งสำคัญๆ จากพวกคอมมิวนิสต์ แต่การหาเป็นเช่นนั้นไม่ เมื่อคอมมิวนิสต์ยึดอำนาจได้เรียบร้อยแล้ว สิ่งที่เขาจะมอบให้ท่านนั้นหาใช่ตำแหน่งหน้าที่สำคัญๆ หรือก แต่กลับกลายเป็น “ปฏิบัติกรจองเวร” เพราะตัวท่านที่ได้ช่วยพวกคอมมิวนิสต์ต่างชาติจนประสบ

ผลสำเร็จได้เป็นใหญ่ในแผ่นดินไทย ท่านก็เปรียบเสมือน “นั่งร้าน” ในการก่อสร้างตึก เมื่อการก่อสร้างเสร็จทาสีเรียบร้อยแล้ว เขาก็รื้อทิ้ง รางวัลก็คือ “ความตาย” เขาจะเก็บพวกครูอาจารย์ “คนขายชาติ” ไว้ทำไม ชาติของท่านแผ่นดินของท่านยังทรยศได้ นับประสาอะไรกับคอมมิวนิสต์ต่างชาติที่เข้ามาเป็นใหญ่มีอำนาจในแผ่นดินไทยท่านจะไม่ทรยศต่อเขาในภายหลัง เพื่อชจักเสียหนามของการสร้างสังคมคอมมิวนิสต์ให้หมดไป พวกคอมมิวนิสต์ก็จะจับพวกท่าน “ฆ่า ฆ่า ฆ่า” เพราะในเนื้อแท้ของพวกท่านส่วนมากไม่ได้นิยมเลื่อมใสในลัทธิคอมมิวนิสต์เลย แต่เพราะเบื่อสภาพสังคมเสรีประชาธิปไตยพอมีคนบอกว่าจะหยิบยื่นสังคมใหม่ให้ท่านก็พากันผลิผลลามรับ โดยมีได้ระมัดระวังศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับลัทธิใหม่ให้ถ่องแท้เสียก่อน เมื่อท่านผู้ใดใครๆ ยกย่องว่าเป็นปัญญาชนต้องกลายเป็นเครื่องมือของคอมมิวนิสต์ด้วยความหลงผิดต้องมาตกอยู่ภายใต้การปกครองของคอมมิวนิสต์แล้ว ท่านก็จะรู้ว่ามันไม่เป็นประชาธิปไตยตามที่เขาลอกเอาไว้ ท่านจะหมด

“อิสรภาพและเสรีภาพ” เมื่อถูกคอมมิวนิสต์บีบบังคับมาก ๆ พวกท่านที่โก๊ะชื่อว่าเป็นปัญญาชนก็จะเป็นพวกที่ “*ทำการต่อต้าน*” การปกครองของคอมมิวนิสต์เอง ฉะนั้น คอมมิวนิสต์เขาจึงไม่เก็บพวกท่านเอาไว้ให้เสียข้าวสุกเขา “*ความตาย*” เพียงสถานเดียวที่เขาจะมอบให้

ครูอาจารย์อื่น ๆ ที่นิยมเลื่อมใสในระบบอบ ประชาธิปไตยและยึดมั่นในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ นั้นแล้ว เมื่อคอมมิวนิสต์เข้ามาแล้วพวกท่านจะต้องเผชิญกับชะตากรรมแตกต่างกันออกไปบ้าง คล้ายคลึงกันบ้าง ครูอาจารย์ที่เคยต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์แต่ก่อนมานั้น คอมมิวนิสต์เรียกว่า “*พวกปฏิการ*” จะถูกจับกุมและประหารชีวิตทันที ส่วนครูอาจารย์บางคนก็จะถูกกวาดต้อนไปทำงานในคอมมูนในชนบทบ้าง ซึ่งต้องเผชิญกับการทำงานหนักและการกินอยู่อย่างอด ๆ อยาก ๆ นอนกลางดิน กินกลางทราย ส่วนบ้านในเมืองของท่าน ตำแหน่งหน้าที่ของท่านนั้นไม่ต้องเป็นห่วง คอมมิวนิสต์จากในป่าจะดูแลแทนเรียบร้อย ยึดบ้านและทรัพย์สินในบ้านของท่านและ

เข้าครอบครอง พุงง่าย ๆ ก็คือเปลี่ยนสภาพชีวิตจากครูอาจารย์ไปเป็นชาวนา คนที่เกิดมาไม่เคยทำนานั้นจะต้องได้รับความเดือดร้อน ความทุกข์ระทมใจขนาดไหน

ครูอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถสูง ๆ คอมมิวนิสต์ยังต้องการใช้ประโยชน์อยู่ ก็จะถูกเรียกตัวไปสัมมนา ๖-๘ เดือน เช่นเดียวกับบรรดาข้าราชการพลเรือนอื่น ๆ “*การสัมมนา*” นั้นถ้าจะเรียกให้ถูกก็คือ “*การล้างสมอง*” นั่นเอง ทั้งนี้ เพื่อให้ครูอาจารย์เกิดความนิยมเลื่อมใสในลัทธิคอมมิวนิสต์ และยอมเป็นทาสรับใช้ที่ซื่อสัตย์ของคอมมิวนิสต์และปฏิบัติการสอนตามแนวทางที่คอมมิวนิสต์ต้องการ กรรมวิธีล้างสมองมีประการใด ชีวิตในค่ายกักกันระหว่างการล้างสมองนั้นจะต้องได้รับความเดือดร้อนทั้งกายใจประการใดบ้างนั้น ผู้เขียนได้บรรยายไว้ในตอนที่ ๓ ว่าด้วยปฏิบัติการจองเวรข้าราชการพลเรือนแล้ว โตะละเอียด

เมื่อครูอาจารย์ผ่านการเป็น โรคประสาทมาได้อย่างหวุดหวิดจากการอบรม

ล้างสมองของคอมมิวนิสต์แล้ว ก็อาจจะเข้าทำงานเป็นครูอาจารย์ตามเดิมได้ถ้าพอใจกับตำแหน่งที่ไม่สลักสำคัญอะไรที่คอมมิวนิสต์มอบให้ใหม่ ส่วนตำแหน่งสำคัญๆ ในระดับบริหารแล้ว คอมมิวนิสต์จะส่งสมาชิกของคอมมิวนิสต์ที่เขาเคยลำบากยากเข็ญมานานปีในป่าเข้าทำหน้าที่ทั้งหมด ครูอาจารย์ทั้งหลายก็ทำหน้าที่สอนอบรมเยาวชนนักศึกษาตามแนวทางที่คอมมิวนิสต์กำหนดไว้ ครูอาจารย์บางคนต้องไปเป็นผู้ช่วยบรรณารักษ์ห้องสมุดตามหมู่บ้าน บ้างก็ต้องไปเป็นสมุหบัญชีธนาคารเล็กตามตำบลต่าง ๆ เลขานุการพรรคคอมมิวนิสต์สาขาประจำโรงเรียนวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยนั้นเป็นคนที่มีความสามารถที่สุดในสถานศึกษา ครูอาจารย์บางคนจะถูกเรียกไปพบเพื่อซักถามถึงครูอาจารย์คนอื่น ๆ เกี่ยวกับชีวิตและภูมิหลังในอดีต ผู้ที่เขาเรียกไปถามบางคนก็ต้องการประจบคอมมิวนิสต์หวังจะได้ “เป็นใหญ่ในแผ่นดิน” ก็จะเปิดเผยความลับของเพื่อนครูอาจารย์บางคนที่ยังไม่รู้ จากนั้นอะไรจะเกิดขึ้น ครูอาจารย์ที่เคยพูด เคยอภิปราย เคยเขียนหนังสือต่อต้านก็จะถูก

จับฆ่าตายหมด ครูที่เคยช่วยเหลือเด็กเข้าเรียนโดยรับรางวัลตอบแทนก็จะถูกนำไปเข้าที่ประชุมให้เพื่อนครูอาจารย์ทั้งหลายในสถานศึกษากล่าวโทษเพื่อให้ผู้เคราะห์ร้าย “รับสารภาพผิด” และให้ครูอาจารย์ทั้งหลายตัดสินลงโทษ เช่น ถูกไล่ออก ถูกประหารชีวิต เป็นต้น ส่วนเงินเดือนก็จะถูกลดลงจนต่ำที่สุดระหว่างเดือนละ ๕๐๐—๘๐๐ บาท คนที่เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ที่มีตำแหน่งสำคัญๆ ก็ต้องได้มากกว่าประมาณเดือนละ ๑,๐๐๐ ถึง ๑,๕๐๐ บาท ยิ่งไง ๆ พวกคอมมิวนิสต์ก็ต้องสุขสบายกว่าวันยังค่ำกันยิ่งรุ่ง

นอกจากพวกคอมมิวนิสต์จะทำการลดเงินเดือนของครูและข้าราชการพลเรือนอื่น ๆ จนถึงอัตราสุดแล้วเท่านั้นก็ยังไม่เป็นที่พอใจของคอมมิวนิสต์ ถ้าพวกคอมมิวนิสต์สืบทราบว่าครูคนใดมีเงินอยู่ ๒—๓ หมื่นบาทก็จะชักชวนให้ซื้อพันธบัตรรัฐบาลและถ้าซื้อเพียงจำนวนเงินส่วนหนึ่งและคอมมิวนิสต์เห็นว่าเงินยังเหลืออยู่ก็จะบีบบังคับให้ซื้อจนหมดตัวทันทีเดียว ปกติเงินเดือนของครูอาจารย์นั้นน้อยอยู่แล้วเมื่อ

เปรียบเทียบกับบุคคลในอาชีพอื่น ๆ ครูอาจารย์พากันออกออมใช้เก็บเล็กผสมน้อยเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับชีวิตของตนและครอบครัว แต่ก็ต้องถึงกับหมดเนื้อหมดตัวด้วยการปกครองของคอมมิวนิสต์นี้เองอนิจจา? ครูอาจารย์ผู้นำสงสาร? แค่นี้ก็ยังไม่หมดกระบวนการปฏิบัติการจองเวรครูอาจารย์ทั้งหลายของพวกเขา คอมมิวนิสต์มักจะจัด *การณรงค์ต่อต้านอเมริกัน* ขึ้น พวกคอมมิวนิสต์จะออกเรียไรเงินจากประชาชนทั่วไปรวมทั้งครูอาจารย์ทุกคนเงินเดือนก็ไม่ค่อยจะพออยู่พอกิน เงินที่เก็บออมไว้ก็ถูกรีดเลือด ให้ซื้อพันธบัตรเกือบหมดจะเอาเงินที่ไหนเล่ามาบริจาคคอมมิวนิสต์เจ้าเล่ห์ก็จะพูดจาหวานล่อมและบีบบังคับจนคุณ ๆ ยอมเสียสละเงินครึ่งหนึ่งของเงินเดือน หรือเงินเดือน ๒ เดือน ๓ เดือนให้ไปตามความต้องการของคอมมิวนิสต์ แล้วระยะเวลา ๒-๓ เดือนนั้นจะกินอะไรกัน เงินพอมีอยู่เล็กน้อย ๆ ก็จะถูกนำมาใช้จ่ายหมดจนเกลี้ยงอย่างนี้เราจะเรียกพวกคอมมิวนิสต์ว่าอะไรนะ จึงจะเหมาะสมที่สุด “นักปล้นประชาชน” คงจะดีที่สุด แล้วคอมมิวนิสต์ก็

จะประกาศชื่อว่าคุณ “*บริจาคด้วยความสมัครใจ*” แล้วเช่นนี้ถ้าไม่เรียกว่า “*เจ้าพวกโกหก*” แล้วจะให้เรียกว่าอะไร

ครูอาจารย์ที่เคยไปศึกษาเพิ่มเติมและดูงานจากต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกา นั้นจะถูกโจมตีได้ง่าย ๆ ว่าเป็น “*สุนัขรับใช้อเมริกัน*” บ้างละ “*ทาสรับใช้จักรวรรดินิยมอเมริกัน*” บ้างละ “*หมาเดินตามกัน จักรวรรดินิยมอเมริกัน*” อะไรต่อมิอะไร ครูอาจารย์ที่สำเร็จการศึกษาจากสหรัฐอเมริกาจะตกอยู่ในห่วงแห่งความหวาดกลัวและวิตกกังวลใจ เกรงว่าจะถูกกวาดล้างเสียในวันในพรุ่งนี้ก็ไม่อาจรู้ได้ด้วยข้อกล่าวหาที่ไม่เป็นเรื่องและนำชั้นที่สุดก็ได้ เพียงแต่คอมมิวนิสต์สืบทราบจากเพื่อนครูอาจารย์คนใดคนหนึ่งว่าคุณชอบใช้ชุกนอนในตอนกลางคืนเท่านั้นแหละคอมมิวนิสต์มันก็จะจัดการตั้งข้อกล่าวหาคุณทันทีเพราะรู้ว่าคุณสำเร็จการศึกษาจากสหรัฐอเมริกา คอมมิวนิสต์จะเปิดการอภิปรายในหมู่ครูอาจารย์ในสถานศึกษานั้นขึ้น แล้วรุมกล่าวโทษคุณว่ามี “*ลักษณะนิสัยเยี่ยงจักรวรรดินิยมอเมริกัน*” ซึ่งเป็น

อุปสรรคขัดขวางการสร้างสังคมคอมมิวนิสต์
ขึ้นในประเทศ ต้องกำจัดเสีย ฉะนั้น ครู
อาจารย์ที่ผ่านการศึกษามาจากสหรัฐอเมริกา
ต้องมีชีวิตอยู่อย่างขงูญกระเจิง หนาว ๆ
ร้อน ๆ เพื่อนฝูงจะปลื้มตัวออกห่างและ
ต้องระมัดระวังตัวแจอย่าให้คอมมิวนิสต์
จับจุกมาโจมตีกล่าวร้ายได้อย่างนี้ ถ้าไม่ถูก
ฆ่าเสียก่อนก็คงจะกลายเป็นโรคประสาทไป
ตาม ๆ กันในที่สุด

อาจารย์บางคนที่อยู่ในตำแหน่งสูง
ชั้นคณิตของมหาวิทยาลัยบางคนก็จะถูก
จับกุมตัว แม้จะมีความกระตือรือร้นใน
“การรับใช้คอมมิวนิสต์” ก็ตาม เมื่อถูก
จับแล้วก็จะถูกนำตัวไปปรากฏกายท่าม
กลางประชาชนที่มายืนรอคอยอยู่แล้ว
จำนวนมาก คอมมิวนิสต์จะเตรียมคนของ
เขาไว้หลายคนสำหรับให้คอยกล่าวโทษ
และตะโกนคำแช่งชั้กหักกระดูถูกผู้เคราะห์
ร้ายนั้น พวกที่เตรียมไว้ก็ตะโกนนำ “ฆ่า
มันเสียให้พวกปฏิวัติชื่อน ช่า ช่า ช่า”
คนอื่น ๆ ก็ว่าตาม และเพื่อให้เป็นไปตาม
มติของประชาชนก็จะถูกประหารชีวิต
ความผิดของเขานั้นนะหรืออาจเพียงแต่ว่า

เขาเคยเล่นการเมืองในสมัยรัฐบาลชุดก่อน
เท่านั้นเอง คณบดีบางคนก็ถูกจับและถูก
นำตัวไปพิจารณาโทษหรือขึ้น “ศาลประ-
ชาชน” หรือ “ศาลเตี้ย” ให้ประชาชนที่
เตรียมไว้ล่วงหน้าทำการกล่าวโทษและ
ตัดสินว่า “ต้องให้มันออกจากตำแหน่งไอ้
คนชั่วประจบพวกเศรษฐี ต้องให้ออก
ให้ออก ให้ออก” แล้วเขาก็จะถูกถอดจาก
ตำแหน่งตามความต้องการของคอมมิวนิสต์
และต้องไปทำงานใหม่เป็นภารโรง ณ ที่
แห่งหนึ่งก็ต้องจำใจจำทนเพื่อชีวิตของตน
และลูกเมีย ระหว่างการลงโทษนี้คอมมิว-
นิสต์จะสั่งให้เขียนรายงานความประพฤติ
ของตนเป็นประจำอาทิตย์ละครั้ง รวมทั้ง
ต้องไปรายงานตัวที่สถานีตำรวจสัปดาห์ละ
ครั้งด้วย ถ้ารายงานความประพฤติดังไม่
เป็นที่พอใจของพวกคอมมิวนิสต์ก็จะสั่งให้
เขียนเรื่อยไป บางรายก็ถึงกับกระโดดน้ำ
ตายด้วยความคับแค้นใจอย่างที่สุด

ครูอาจารย์บางคนจะ ถูกบังคับให้
เขียนรายงานเกี่ยวกับเพื่อนครูอาจารย์คน
อื่น ๆ อย่างยืดยาว ก็คือเขียนรายงาน
เกี่ยวกับครูอาจารย์ที่ถูกจับกุมนั่นเอง และ

ต้องเขียนในทำนองที่ว่า “เสียใจที่ไปหลงคบค้าสมาคมกับพวกคนเลว ๆ” และต้องเขียนปรักปรำเพื่อนครูอาจารย์ของตน ถ้าครูอาจารย์คนใดเขียนไม่เป็นที่พอใจก็จะต้องเขียนใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า จนกว่าคอมมิวนิสต์จะยอมรับ คุณครูและอาจารย์ทั้งหลายท่านจะทำได้หรือ “การปั้นน้ำให้เป็นตัว” เพื่อใส่ร้ายป้ายสีเพื่อนฝูงของท่าน ผู้ไม่เคยทำความผิดอะไรมาเลย ผู้เขียนแน่ใจว่า ครูและอาจารย์เป็นผู้มีจรรยาบรรณของครู ท่านทำไม่ได้อย่างแน่นอน แต่ภายใต้แอกของคอมมิวนิสต์ท่านจะต้องทำ ถ้าท่านต้องการจะมีชีวิตอยู่ต่อไป

ถ้าคอมมิวนิสต์ต้องการโจมตีสหรัฐหรือบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเช่น รัฐมนตรีในรัฐบาลชุดก่อนหรือเศรษฐีคนใดคนหนึ่งในเมือง คอมมิวนิสต์ก็จะสั่งให้ครูอาจารย์รวมทั้งนักเรียนนักศึกษาในโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยไปรวมตัวกันในสนามหน้าตึกเรียน แล้วคอมมิวนิสต์ก็ยกธงหรือโปสเตอร์ต่าง ๆ ที่เตรียมไว้พร้อมแล้วใส่มืออาจารย์และนักศึกษา ข้อความในโปสเตอร์นั้นก็ล้วนแต่ตำว่าและโจมตีบุคคล

ที่คอมมิวนิสต์ต้องการทั้งนั้น ทั้งอาจารย์ ทั้งลูกศิษย์ต้องตะโกนคำขวัญและข้อความต่าง ๆ ตามที่เขียนไว้บนแผ่นโปสเตอร์ แล้วก็ออกเดินไปตามถนนย่านต่าง ๆ ทั่วนคร ต้องตะโกนไป เดินไปถึง ๔-๕ ชั่วโมงเหนื่อยก็เหนื่อยไหนจะกระหายน้ำ คอมมิวนิสต์ก็จะบังคับเกี่ยวเชิญให้เดินตะโกนดัง ๆ ต่อไป อย่างนี้แหละทนไหวไหม? คุณครูและอาจารย์ทั้งหลายอยู่กับเขาไหวหรือ? ตายเสียดีกว่าที่จะอยู่ภายใต้ “แอกของคอมมิวนิสต์ใช้ไหม?”

คุณครูอาจารย์และศาสตราจารย์ที่รักทุกท่าน ท่านคงจะมองเห็นแล้วว่าอย่างชัดเจนว่าการปกครองลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นเต็มไปด้วยการหลอกลวงอย่างร้าย การมีความคิดในข้ออในกระดุกสักปานใด คุณธรรม ศีลธรรม ถูกทำลายลง ไปจนหมดสิ้น เพื่อนต้องทรยศหักหลังเพื่อน ลูกต้องทรยศต่อพ่อแม่ ศิษย์หักหลังครูอาจารย์ ทุกอย่างเป็นไปตามเป้าหมายของคอมมิวนิสต์ทุกประการ ผู้เขียนขอวิงวอนต่อครูอาจารย์ในทุกระดับการศึกษาและทุกคน ผู้ที่เคยร่วมมือกับพวกคอมมิวนิสต์คิดทำลายชาติ

ศาสนกษัตริย์และระบอบ ประชาธิปไตย ด้วยความหลงผิดก็ขอให้กลับตัวกลับใจกัน เสียเถิด เลิกความประพฤติและการกระทำ ที่เป็นอันตรายต่อความมั่นคงของสถาบัน สำคัญ ๆ ของเราเสียกลับมาเป็นครูอาจารย์ ที่ดีของชาติ เราพร้อมจะอภัยให้แก่กัน ขณะนี้ก่อนที่จะสายเกินไป และขอให้ ท่านชักชวนศิษย์ของท่านที่หลงผิดไปแล้ว ให้ปรับปรุงแก้ไขตนเอง และกลับมาเป็น ลูกที่ดีของพ่อแม่ ศิษย์ที่ดีของครูอาจารย์ พลเมืองที่ดีของชาติ ผู้เขียนมั่นใจว่ารัฐบาล ปฏิรูปชุดนี้พร้อมที่จะให้โอกาสให้พวกท่าน ได้กลับมาเป็นคนดีเป็นที่พึงปรารถนาของ สังคมอีกครั้งหนึ่ง

ส่วนคุณครูและอาจารย์ส่วนใหญ่ซึ่ง เป็นคนดี ได้ทำหน้าที่ครูอาจารย์ด้วยความ สุจริตและจริงใจในการอบรมสั่งสอนศิษย์ ของท่านนั้น ขอได้รับความขอบคุณและ คำชมเชยจากเราประชาชน และ ผู้เขียน ณ โอกาสนี้ด้วย ขอท่านโปรดได้ทำหน้าที่การ อบรมสั่งสอนศิษย์ของท่านด้วยความรับผิดชอบ และเสียสละอย่างสูง ด้วยความ อุทิศสละ พากเพียรและชักนำศิษย์ของท่าน

ไปในแนวทางที่ถูกที่ควร ให้ข้อคิด คำ ปรึกษาหารือที่ถูกต้องเหมาะสมเพื่อกิจกรรม ในทางสร้างสรรค์ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม และประเทศชาติอันเป็นที่รักยิ่งของเรา สืบไป

คุณครูและอาจารย์ที่รักทุกท่าน ท่าน เป็นคนสำคัญของชาติ ท่านก่อกำเนิดของ ชาติไว้ในมือทั้งสองของท่าน ขอโปรดได้ ปรึกษาประครองและสร้างสรรค์ความเจริญ ก้าวหน้าให้แก่ชาติบ้านเมืองอย่างเต็มสติ กำลังของท่านเถิด ทั้งนี้ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต อุดหนุน รับผิดชอบ เสียสละ และ วิริยะอุตสาหะ โปรดช่วยกันแก้ไขข้อ บกพร่องที่มีอยู่ในสังคมของไทยเราด้วย “การปฏิรูป” มิใช่ด้วย “การปฏิวัติ” เพื่อ ความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตย และความ สงบสุขของชาวไทยทั้งปวงชั่วกาลนาน

๑๐. การปฏิบัติต่อนักเรียนนักศึกษา

นักเรียนและนักศึกษานั้นเป็นผู้มี จิตใจอันบริสุทธิ์ เปรียบประดุจผ้าขาว

สะอาด เมื่อผู้ใหญ่สลัดหมึกสีอะไรใส่ก็จะ
 คุตสีนั้นเอาไว้ในทันที และคนหนุ่มคนสาว
 นั้นเป็นพวกที่มีพลังมาก กำลังต้องการ
 อุดมการณ์ในชีวิต ถ้าครูอาจารย์ผู้ใหญ่
 ปลุกฝัง “อุดมการณ์ประชาธิปไตย” ให้
 หนุ่มสาวก็จะยึดมั่นและปฏิบัติตาม และ
 โดยนัยที่ตรงกันข้าม หากครูอาจารย์และ
 ผู้ใหญ่ปลุกฝัง “อุดมการณ์มาร์กซ์เลนิน”
 ให้ คนหนุ่มคนสาวก็จะหลงไหลคลั่งไคล้
 อย่างลึมหลึมตาไม่ขึ้นเอาที่เดียว ด้วยคุณ
 ลักษณะตามธรรมชาติของคนหนุ่มคนสาว
 ดังกล่าวนี้นี้ พวกคอมมิวนิสต์จึงมุ่งเข้าหา
 นักศึกษาหนุ่มสาว ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก
 ทั่วประเทศ หมายความว่า จะเป็นขุมกำลังอัน
 มหาศาลที่จะสนับสนุนการทำงานของคอม
 มิวนิสต์ให้ประสบผลสำเร็จ

มีคนสงสัยกันว่า ทำไมนักศึกษานั้น
 ก็นับได้ว่าเป็นชนชั้น “ปัญญาชน” ต่อไป
 เบื้องหน้าใจจริงไปหลงไหลลัทธิอุบาทว์
 เข้าได้? เหตุผลที่ผู้เขียนใคร่เสนอก็อาจ
 เป็นได้ ๓ ประการ ประการแรกนั้นเนื่อง
 มาจาก “อำนาจเงินตรา” พวกสมาชิก
 พรรคคอมมิวนิสต์จะมองเห็นนักศึกษามี

ปัญหา เช่น ยากจน บ้านแตกสาแหรกขาด
 มีปมค้อย และขาดความรักความอบอุ่น
 จากพ่อแม่ ฯลฯ นักศึกษาประเภทนี้ถูก
 ชักจูงได้ง่ายที่สุด เพียงแต่เลี้ยงดู และให้
 เงินใช้ ชวนไปอยู่ด้วย ให้ความรักความ
 เห็นใจ ก็จะถูกพันหลงรักพวกคอม
 มิวนิสต์จับจิตทีเดียว เมื่อมีความรักความ
 ชอบกันแล้ว การชักจูงให้เลื่อมใสในลัทธิ
 คอมมิวนิสต์นั้นก็ง่ายตายที่สุด นั่นก็คือ
 การใช้หลัก ๕ ร่วม คือ ร่วมกิน ร่วมอยู่
 ร่วมทำงาน ร่วมคิด ร่วมศึกษา ของคอม
 มิวนิสต์นั่นเอง

ประการที่สอง ก็เนื่องจากความมัก
 ใหญ่ใฝ่สูง ใครจะได้มีอำนาจในการปกครอง
 ประเทศ ตามสถาบันอุดมศึกษามีการเปิด
 ชั้นสอนลัทธิ มาร์กซ์—เลนิน—เหมา กันอยู่
 หลายแห่ง การสอนลัทธินี้จะมีกันในยาม
 เย็น ยามค่ำ นักศึกษาทั้งหญิงชายเข้ารับ
 การอบรมล้างสมองให้นิยมเลื่อมใสในลัทธิ
 มาร์กซ์—เลนิน—เหมา อธิการบตีคนใดที่
 ปฏิเสธว่าไม่รู้เห็นเป็นใจด้วยนั้น ก็แสดง
 ว่า “บัดความรับผิดชอบ” รองอธิการบดี
 บางคนก็ทำเป็น “ปากว่าตาขยิบ” ปลอ่ยให้

อาจารย์บางคนกับนักศึกษาบางกลุ่มปลุก
ระดมขยายมวลชนกันภายในสถาบันอุดม
ศึกษาที่สร้างขึ้นด้วยภาษีของประชาชนนั้น
เอง เป็นการขัดแย้งกับความต้องการของ
ประชาชนผู้เสียภาษีอย่างชาวกับคำ เพราะ
ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศไม่ต้องการ
ระบอบคอมมิวนิสต์ ประชาชนเกลียดชัง
และขยะแขยงลัทธิมหาประลัยนี้ยิ่งนัก แต่
คนที่กินเงินเดือนจากภาษีประชาชน และ
นักศึกษาผู้อาศัยภาษีประชาชนมาศึกษา
เล่าเรียน กลับมาคิดทำลายล้างอิสรภาพ
เสรีภาพของประชาชน โดยมุ่งจะนำลัทธิ
คอมมิวนิสต์เข้ามาปกครองประเทศ โดย
หวังจะได้ “เป็นใหญ่ในแผ่นดิน” ตามๆ
กันดังที่พวกคอมมิวนิสต์ล่อหลอกเอาไว้

ประการที่สาม นักศึกษาตามสถาบัน
การศึกษาหลงผิดเพราะรู้เท่าไม่ถึงการ
เชื่อคนง่ายไม่มีการพิจารณาไตร่ตรองให้
รอบคอบ เพราะขาดประสบการณ์ พอ
พวกที่นิยมเลื่อมใสลัทธิคอมมิวนิสต์ทั้งนัก
การเมือง อาจารย์บอกว่า “สังคมนิยม
นิสต์เป็นสังคมที่ไม่มีชนชั้น ไม่มีคนจน คน
รวย มีความเสมอเหมือนกันทุกคน” หรือ

“สังคมนิยมไม่มี ๒ ชนชั้น คือ ชน
กษัตริย์ กับถูกกษัตริย์” หรือฟังคำพูดโกหกเกี่ยวกับ
กับ “กงล้อประวัติศาสตร์” ของนายมาร์กซ์
เข้าเท่านั้น ก็พากันเชื่อ ขนาดเพื่อคลัง
และทำการเคลื่อนไหวไปตามทิศทางที่คอม
มิวนิสต์สั่งตลอดเวลา

นักศึกษาสองพวกแรกนั้นไม่น่ารัก
เอาเลย เพราะเห็นแก่เงินและเห็นแก่อำนาจ
และ เป็นพวกขายชาติ โดยไม่รู้ตัว แต่นัก
ศึกษาพวกที่ ๓ นั้นน่าเห็นใจและน่าสงสาร
เพราะความอ่อนวัย ความบริสุทธิ์ใจ และ
ความเป็นผู้ต้องการอุดมการณ์ แต่ถูกเขา
มอมเมาหลอกล่อให้ “หลงผิด” ไปได้โดย
พวกนักการเมืองที่นิยมคอมมิวนิสต์ และ
อาจารย์ผู้อยากจนเนื้อเต้นที่จะได้ “เป็น
ใหญ่ในแผ่นดิน” เจ้าเล่ห์ทั้งหลาย

นักศึกษาหญิงชายทั้งหลายที่ฝึกใฝ่
ในลัทธิคอมมิวนิสต์แล้วจะพากันตั้งหน้า
ตั้งตาทำงานให้กับพรรคคอมมิวนิสต์ และ
ร่วมมือกับต่างชาติ ทั้งจีนแดง รัสเซีย และ
ญวน ในการสร้างความวุ่นวายสับสนขึ้น
ในบ้านเมืองอยู่ตลอดเวลา การสไตรค์ของ

กรรมกรโรงงานแห่งนั้น ประเดี๋ยวก็โรงงานแห่งนั้น การเดินขบวนขับไล่ การประท้วงของชาวนาและกรรมกรต่าง ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ตลอดเวลานั้นพวกนักศึกษาที่ฝึกไผ่หลงไหลในลัทธิคอมมิวนิสต์ก็จะต้องเข้าไป ยุยง ปลุกปั่นโจมตีสถาบันการปกครอง ศาสนา และพระมหากษัตริย์อยู่ทุกครั้งไป จนกระทั่งการเจรจาระหว่างนายจ้างกับคนงาน หรือรัฐบาลกับชาวนา และกรรมกรนั้นไม่สามารถจะตกลงกันได้ เพราะนักศึกษาที่ทำงานตามคำสั่งการของพวกนิยมคอมมิวนิสต์ และพรรคคอมมิวนิสต์นั้นจะเข้าไปยุยงให้กรรมกร คนงาน ลูกจ้าง ชาวนา ยื่นข้อเสนอชนิดที่นายจ้างเจ้าของกิจการหรือรัฐบาลปฏิบัติไม่ได้ เพื่อให้การประท้วง การเรียกร้องต่าง ๆ ยืดเยื้อออกไป สร้างความสับสนวุ่นวายแก่บ้านเมือง และทำความกระทบกระเทือนและความเสียหายแก่เศรษฐกิจของชาติ จนย่อยยับ นักลงทุน และนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศบินผ่านไปมาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย กันจนเกือบหมดสิ้น การลงทุนในประเทศก็ลดลงเรื่อย ๆ เพราะขาดการประกันความปลอดภัย โรงงานอุตสาหกรรม

กรรมต้องปิด เพราะไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้เนื่องจากการเรียกร้องอย่างเกินขอบเขต คนงาน กรรมกรไม่มีงานทำ ในระยะนี้เองคนก็ว่างงานเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เป็นจำนวนล้าน ๆ คน ประชาชนนับล้านประสบกับความอดอยากหิวโหย รัฐบาลก็ไม่สามารถจะแก้ไขปัญหาค่าได้ ตามชนบทพวกนิสิตนักศึกษาที่หลงไหลในลัทธิมาร์กซ์—เลนิน—เหมา ไม่สนใจจะศึกษาเล่าเรียนพากันไปปลุกระดมประชาชนให้เกลียดชังรัฐบาล และเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล ชี้ให้เห็นว่า การปกครองระบอบประชาธิปไตยไม่สามารถจะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่มีอยู่ในบ้านในเมืองได้ และลัทธิคอมมิวนิสต์เท่านั้นที่จะแก้ปัญหาสังคม เศรษฐกิจของประเทศได้ ประชาชนในชนบทที่มีการศึกษาน้อยก็หลงเชื่อ และให้ความร่วมมือด้วยการเข้าป่าฝึกอาวุธ จัดหาเสบียงอาหาร ตลอดจนจนเวรฆาตกรสังหารผู้ก่อการร้าย ฯลฯ และอื่นๆ นิสิต นักศึกษาพวกนี้เขามีเงินใช้จ่ายกันอย่างเหลือเฟือเพราะได้รับการสนับสนุนจากพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศ และต่างประเทศ เมื่อภาวะการณ์เนิ่นนาน เมื่อสุกงอมตั้งกล่าวแล้ว พรรค

คอมมิวนิสต์ก็จะสั่งการให้ใช้แผน “ป่า
ประสาธน์เมือง” ยุ้งปลุกปั้นให้กรรมกร
นิสิต นักศึกษา จับอาวุธเข้ายึดอำนาจการ
ปกครองประเทศ ร่วมกับทหารป่า หรือที่
คอมมิวนิสต์เรียกว่า “กองทัพปลดแอก”
ซึ่งความจริงควรเรียกว่า “กองทัพใส่แอก
ประชาชน” จึงจะถูกต้อง

เมื่อคอมมิวนิสต์ยึดครองประเทศได้
แล้ว คอมมิวนิสต์จัดการกับพวกนิสิต
นักศึกษาที่ทำงานร่วมกับพรรคคอมมิว-
นิสต์อย่างไร เรื่องนี้พี่น้องชาวไทย นิสิต
นักศึกษาย่อมจะเคยได้ยินได้ฟังจากปากคำ
ของบรรดาประชาชน นักศึกษาที่อพยพ
หนีภัยคอมมิวนิสต์เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิ-
สมภารในผืนแผ่นดินไทยมาแล้ว ผู้เขียน
ใคร่ที่จะสรุปไว้ที่นี้อีกครั้งเพื่อเตือน
ความทรงจำพี่น้องชาวไทย นิสิต นักศึกษา
ที่รัก เมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครองประเทศ
แล้วคอมมิวนิสต์ก็เริ่มแสดงธาตุแท้ของ
คอมมิวนิสต์ออกมา นิสิต นักศึกษาเคย
รู้จักคอมมิวนิสต์แต่เพียง “ทฤษฎี” แต่ยังไม่
เคยรู้จักการสของการ “ปฏิบัติ” ของคอม-
มิวนิสต์มาก่อน กัมหน้ำกัมตาทำงานให้

กับพรรคคอมมิวนิสต์อย่างสตัยชื่อด้วยหวัง
จะได้เป็นนายอำเภอ ปลัดอำเภอ ผู้บังคับ
กอง นายร้อย นายพัน ผู้ว่าราชการ และ
บ้านอยู่หลังงามๆ ตามคำสั่งญาของคอม-
มิวนิสต์แต่แล้ว “วิมานก็ทำลาย” ลงหมดสิ้น
เพราะคนที่ได้เป็นใหญ่ในแผ่นดินก็คือ
พวกสมาชิกคนสำคัญๆ ของพรรคคอมมิว-
นิสต์ทั้งสิ้น มีมาจากในป่าบ้าง โผล่ขึ้นมาจาก
ใต้ดินในเมืองบ้าง จากนอกประเทศบ้าง
และสิ่งที่ร้ายกาจที่สุด ที่สุดจะทนได้ก็คือ
พวกต่างชาติ ต่างภาษาเข้ามาดำรงตำแหน่ง
สำคัญๆ ทางการเมืองกันมาหลายตา
นอกจากนั้น คอมมิวนิสต์ยังปกครองด้วย
ระบอบเผด็จการยึดทรัพย์สินพ่อแม่ นิสิต
นักศึกษา บีบบังคับนิสิตนักศึกษาให้แต่งตัว
ให้เรียบร้อย จับนิสิตนักศึกษาที่ผมยว
ทุกคนมากลั่นผมเสียสิ้น เกณฑ์นิสิต
นักศึกษาไปทำนาตาม “คอมมูน” ในชนบท
และเกณฑ์ให้ไปแบกหินขนทราย สร้าง
ถนนหนทาง พอจะจัดให้มีการเลือกตั้ง
นิสิตนักศึกษาที่อยากเป็นใหญ่ ถยากมี
อำนาจก็สมัครรับเลือกตั้งไม่ได้ เพราะ
คอมมิวนิสต์กำหนดตัวบุคคลที่จะให้เข้า
สมัครรับเลือกตั้งมาเรียบร้อยและบอกว่า

“ให้รอไปก่อน” เมื่อถูกวิกรรอนสิทธิเสรีภาพครั้งนี้ก็อดรันทนไม่ไหว พวกนิสิตนักศึกษาก็รวมตัวกันต่อต้าน เรียกร้องความเป็นธรรม และเรียกหา “ประชาธิปไตย” คอมมิวนิสต์ก็จะส่งกำลังทหารคอมมิวนิสต์เข้ากวาดล้างนิสิตนักศึกษา มีการจับกุมเข้าขังคุกตลอดชีวิตกันมากมาย ส่วนนิสิตนักศึกษาตัวสำคัญ ๆ ที่ได้ร่วมมือช่วยเหลือจนคอมมิวนิสต์เข้ามามีอำนาจในประเทศก็ถูกฆ่าหมด เพราะคอมมิวนิสต์ถือว่า นิสิตนักศึกษาพวกนี้เป็นเพียง “นักร้าง” ที่ใช้ในการก่อสร้าง เมื่อก่อสร้างเสร็จแล้วก็รื้อทิ้งไปเก็บเอาไว้ก็รก ตีไม้ตีจะเป็นอันตรายล้มลงมาทับหัวร้างข้างแตกเปล่า ๆ หมายความว่าหากให้นิสิตนักศึกษาพวกนี้อยู่ต่อไปแล้ว พวกนี้เองที่จะเป็นผู้นำประชาชนลุกขึ้นต่อต้านการกดขี่ข่มเหงของคอมมิวนิสต์รางวัลในการร่วมมือช่วยเหลือคอมมิวนิสต์ก็คือ “ความตาย” เป็นการจขจัดเสียหน้าและอุปสรรคในการสร้างสังคมใหม่ของคอมมิวนิสต์นั่นเอง

สำหรับนิสิตนักศึกษาที่ไหวตัวทันก็หลบหนีออกนอกประเทศแสวงหาอิสรภาพ

เสรีภาพในดินแดนประชาธิปไตย นิสิตนักศึกษาผู้ใดเคราะห์ร้ายก็就会被ทหารคอมมิวนิสต์จับฆ่าระหว่างการเดินทางหนี นิสิตนักศึกษาผู้โชคดีก็จะมีโอกาสมาเล่าถึง “ความโง่เขลาเบาปัญญา” ของพวกคนด้วยความเจ็บช้ำหัวใจ ให้คนในโลกเสรีได้ทราบหลายต่อหลายคนที่นิสิตนักศึกษา “ผู้รอดตาย” ต้องนอนหน้าตาอาบหน้าด้วยความเสียใจที่ต้อง “เสียรู้คอมมิวนิสต์” ชนิดที่สายเกินจะแก้ไขได้ ทุกคำกินบนผืนแผ่นดินแห่งอิสรภาพ และ เสรีภาพ นิสิตนักศึกษา “ผู้หลงผิด” ต้องนอนเอามือก่ายหน้าผากและทอดถอนใจใหญ่ เจ็บใจในความอวดดีและถือดีของตน ไม่เชื่อฟังคำของพ่อแม่ และครูอาจารย์ที่เคยตักเตือนสั่งสอน บางครั้งยังเคยโต้เถียงพ่อแม่และครูอาจารย์และต่ำว่าเป็น “ไดโนเสาร์ที่ไม่ยอมสูญพันธุ์” และ “เต่าพันธ์” นอนไม่หลับคืนแล้วคืนเล่า พลิกตัวกลับไปกลับมา สูญสิ้นแล้วทุกสิ่งทั้ง ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์อันเป็นที่รักยิ่ง

นิสิต นักศึกษาไทยที่รักทั้งหลาย ท่านคงไม่ต้องการที่จะเผชิญชะตากรรมเยี่ยง

นักศึกษาของประเทศเพื่อนบ้านของเรา อย่างแน่แท้ หากท่านได้หลงผิดไปแล้ว ก็ขอให้กลับใจเสียเถิด เข้มมอบตัวกับเจ้าหน้าที่ที่รับสารภาพผิด ให้สัญญาว่าจะเป็นพลเมืองดีของชาติต่อไป ทางรัฐบาลปฏิรูปก็ย่อมจะอภัย คนไทยทุกคนพร้อมจะให้ อภัยแก่ลูก ๆ หลาน ๆ ท่านผู้ปกครองที่รัก ไปตามลูกกลับมาเถอะก่อนที่จะสายเกินแก้ อย่างลาวและเขมร ขณะนี้ยังไม่สายจนเกินไปเลย กลับมาเถิดนะ ออกจากป่า วางอาวุธ มอบตัวรับผิด ให้สัญญาแก่รัฐบาล และชาวไทยทั้งปวง แล้วเข้าเรียนให้สำเร็จ จะได้ออกมาประกอบอาชีพ ช่วยครอบครัว สังคม และประเทศชาติที่รักของเรา

นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ที่ตี ๆ มากกว่า ๙๐% นั้นทุกคนมีความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตย โปรดย่อยอยู่หนึ่งเฉกกลายเป็น “พลั้งเผลอ” ไปเสีย ลูกขึ้นมาเถิด รวมพลังสามัคคีกัน ไว้ให้มันคง และประกอบกิจกรรมในทางสร้างสรรค์ความเจริญรุ่งเรืองให้กับสถานศึกษา สังคม และประเทศของเรา เช่น การเป็นนักศึกษารักชาติดินแดนฝึกฝนการใช้

อาวุธให้คล่องแคล่ว การฝึกการปฐมพยาบาล การพัฒนาสถานศึกษา วิชาอาหารการกิน สวนสาธารณะ ถนนหนทาง การบริจาคโลหิต การแสดงละครการกุศล การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยเพื่อการกุศลและอื่น ๆ อีกมากมาย เตรียมตัวเตรียมใจไว้พร้อมที่จะรับใช้ประเทศชาติเมื่อถึงคราวจำเป็น นิสิตนักศึกษาที่ตีทุกท่านโปรดอย่าลืมว่า ขณะนี้ประเทศชาติของเราอยู่ในภาวะสงคราม “สงครามแย่งประชาชน” การต่อสู้กับ “ผู้ก่อการร้ายในป่า” และ “ผู้ก่อการร้ายในเมือง” ด้วย ขอให้ระมัดระวังตัวอย่าได้ตั้งอยู่ในความประมาทเป็นอันขาด เพราะ “ความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย” นิสิตนักศึกษาที่รักโปรดติดตามความเคลื่อนไหวของ “ผู้หลงผิด” อยู่เสมอและรายงานการเคลื่อนไหวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ นี่คือนหน้าที่ของพลเมืองดีพึงกระทำ ถ้าทำได้ก็ช่วยกันเหนียวรั้ง “ผู้หลงผิด” ให้กลับใจเสีย เพื่อนจะเชื่อเพื่อนด้วยกัน โปรดช่วยกันคนละไม้คนละมือเพื่อความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์อันเป็นที่รักยิ่งของเรา และเพื่อพี่น้องชาวไทยรวมทั้ง พ่อ แม่ พี่ น้อง

และตัวของเราจะจะได้มีอิสรภาพ เสรีภาพ
ตลอดไป

๑๑. สิทธิเสรีภาพและอิสรภาพของ ประชาชนในประเทศคอมมิวนิสต์

พวกคอมมิวนิสต์มักจะเรียกชื่อ
ประเทศเสียใหม่ว่า “สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน.....” หลอกชาวโลก
เสรีทั้งหลายว่าคอมมิวนิสต์นั้นปกครอง
ประเทศด้วย “ระบอบประชาธิปไตย”
เหมือนกัน คนที่โง่เท่านั้นที่จะเชื่อว่าคอม-
มิวนิสต์ปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย
คอมมิวนิสต์จะจัดการรณรงค์เพื่อการเลือก
ตั้งขึ้นทั่วประเทศ ว่าเป็น “การเลือกโดย
เสรี” ประชาชนชาวเมืองก็พากันปิติยินดี
ที่จะได้ใช้สิทธิใช้เสียงของตน

การรณรงค์เพื่อการเลือกตั้งใน
ประเทศคอมมิวนิสต์นั้นในขั้นแรกก็จะมีกา
เรียกประชาชนที่มีสิทธิ์ในแต่ละเขตไป
ประชุมกัน ณ ที่นัดหมายซึ่งก็มักจะใช้ลาน
บ้านของ “สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์”
ในตอนค่ำ สัปดาห์ละ ๓ วัน คอมมิวนิสต์

จะมาชี้แจงกับประชาชนต่าง ๆ นานาตาม
แต่จะหลอกล่อได้ เช่นว่า “....เราควร
ไปใช้เสรีภาพโดยการไปลงคะแนนเสียง
เลือกตั้ง....” แล้วก็จบลงด้วยการกล่าว
ว่า “...เราได้มาซึ่งสันติสุข ความมั่งคั่ง
อำนาจ ก็ด้วยการนำอันชาญฉลาดของ
ประธานพรรคคอมมิวนิสต์ เราต้องสนับ
สนุนท่านประธานพรรค และพรรคคอม
มิวนิสต์...” การประชุมชี้ ๆ ชาก ๆ
ทำนองนี้จะดำเนินอยู่ถึง ๒ สัปดาห์ รวม
๖ วัน

ในขั้นที่ ๒ ของการรณรงค์เพื่อการ
เลือกตั้งนั้น พวกคอมมิวนิสต์จะจัดให้
“ประชาชนผู้มีสิทธิ์กำหนดตัวผู้สมัครรับ
เลือกตั้ง” วิธีการก็คือ คอมมิวนิสต์จะ
ชักซ้อมพวกของตนมาเรียบร้อยเป็นการ
ล่วงหน้าว่าจะให้เสนอชื่อผู้ใดบ้างในเขต
นั้น ๆ แน่นนอนเหลือเกินที่จะต้องเป็นชื่อ
พวกสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ หรือ
“พวกหัวก้าวหน้า” ทั้งนั้น ซึ่งล้วนแต่
“เต็มใจรับใช้มวลชน” ทั้งสิ้น เมื่อพวก
คอมมิวนิสต์ที่ได้ชักซ้อมไว้เสนอชื่อขึ้น
มา พวกหัวก้าวหน้าคนอื่น ๆ ก็จะสนับ

สนุนทันที นี่แหละพี่น้องชาวไทยที่รักทั้งหลาย คอมมิวนิสต์ละ มันจัดมากและเล่นละครครบตา ประชาชนเก่งแค่ไหน เก่งอย่างยากที่จะหาใคร ๆ ในโลกเสรีมาเทียบกันได้ที่เดียว

ที่นี้ประชาชนผู้สุจริตก็ยกมือเสนอชื่อบ้างโดยเสนอชื่อบุคคลในชุมชนที่เห็นว่าเป็นคนดี นำหน้าบัตรเข้าสมัครรับเลือกตั้งบ้าง พวกคอมมิวนิสต์ก็จำใจจำยอมรับชื่อบุคคลที่ประชาชนเสนอขึ้นมาขึ้นไว้ เพื่อให้เห็นว่าพวกมันเป็นประชาธิปไตย เมื่อเวลาล่วงเลยไปสัก ๑ สัปดาห์ ประชาชนทุกคนก็จะได้รับรายชื่อผู้มีสิทธิรับเลือกตั้งรวม ๑๐ ชื่อ พวกคอมมิวนิสต์จะประกาศว่ารายชื่อทั้ง ๑๐ คนนั้นได้รับการรับรองขององค์การพรรคคอมมิวนิสต์ของท้องถิ่นแล้ว เมื่อได้รายชื่อบุคคลที่จะรับเลือกตั้งแล้ว คอมมิวนิสต์จะจัดการประชุมขึ้นอีก ๒-๓ ครั้ง เพื่อให้ประชาชนร่วมอภิปรายถึง “ประวัติ” และ “คุณสมบัติที่ดีเด่น” ของผู้สมัครรับเลือกตั้งภายใต้การนำของพวกคอมมิวนิสต์ จากนั้นเจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์จะประกาศชื่อ “ผู้สมัครที่คัดเลือกแล้ว”

ลงบนป้ายประกาศติดตามกำแพงทั่วไปในแต่ละเขต

ขั้นสุดท้ายที่จะมีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งนั้น เจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์จะไปแจกใบลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในเขตที่รับผิดชอบแก่ผู้มีสิทธิทั้งหลายแล้ว โดยเขียนชื่อผู้มีสิทธิและตำบลที่อยู่ไว้ด้านหลังทุกแผ่น หมายความว่าคอมมิวนิสต์ “บังคับ” ให้ทุกคนไปลงคะแนนเสียงอย่างพร้อมเพรียงกัน คอมมิวนิสต์จึงคุยอวดว่าประชาชนผู้มีสิทธิไปลงคะแนนเสียงถึง ๑๐๐% พี่น้องที่รักมันจะไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ได้อย่างไรเล่า เพราะถ้าผู้มีสิทธิมาลงคะแนนเสียง คอมมิวนิสต์ก็จะหาเครื่องหมายไว้ ผู้ใดไม่มาลงคะแนนเสียง พวกคอมมิวนิสต์ก็จะจัดการ “ลงโทษ” ภายหลังกล่าวหาว่า “ไม่สนับสนุนการปกครองของคอมมิวนิสต์” หรือ “ไม่สนับสนุนการสร้างสังคมใหม่” อีกประการหนึ่งเมื่อประชาชนคนใดลงคะแนนเลือกผู้ใด พวกคอมมิวนิสต์ก็จะทราบได้ทันทีว่าประชาชนคนใดไม่สนับสนุนคนของคอมมิวนิสต์หรือพวกหัวก้าวหน้าบุคคลนั้นจะถูกเรียก

ตัวไปสอบสวนและลงโทษในข้อหา “ไม่สนับสนุนลัทธิคอมมิวนิสต์” หรือเป็น “พวกปฏิการ” หรือ “พวกปฏิวัติซ้อน” หรือเป็น “อุปสรรคขัดขวางการสร้างสังคมใหม่” จิปาถะ และจะถูกลงโทษต่าง ๆ นานา ๆ จำคุก ฆ่า ส่งไปกักตันทัน “ค่ายกรรมกร”

วิธีการเลือกตั้งของคอมมิวนิสต์นั้นเลือกอย่างไร ๆ พวกคอมมิวนิสต์ก็ต้องได้ชัยชนะวันยังค่ำคืนยังรุ่ง เรียกว่า “คอมมิวนิสต์ชนะตั้งแต่ในมุ้ง” ๑๐๐% เลือกทีใดก็ต้องได้สหายไซแสง สหายประสาน สหายธานี สหายประยงค์ สหายเสกสรร สหายธีรยุทธ สหายเสาวณีย์ สหายจิรนนท์ และสหายโง่ง ฯลฯ ทุกที่ไปโดยไม่มีสมาชิกพรรคการเมืองอื่น ๆ กล่าวปราศรัยหาเสียง และประกาศนโยบายของพรรคแต่อย่างใดทั้งสิ้น เราก็มารู้กันอยู่เต็มอกแล้วว่าในประเทศคอมมิวนิสต์นั้นมีอยู่พรรคเดียวคือ พรรคคอมมิวนิสต์เท่านั้น ก็คอมมิวนิสต์นั้นคือ “ลัทธิเผด็จการสมบูรณแบบ” ที่สุดในโลก ประชาชนบางคนถูกตัดสิทธิ์ไม่ให้ไปลงคะแนนเสียง เช่นพวก “เจ้าของ

ที่ดิน” และ “พวกปฏิการ” อื่น ๆ รวมทั้งพวกที่ถูกตัดสิทธิส่งไปเข้า “ค่ายกรรมกร”

นอกจากสิทธิเสรีภาพในการเลือกตั้งจะถูกรีดรอนแล้ว สิทธิในทรัพย์สินของประชาชนก็สิ้นสุดลง รัฐบาลคอมมิวนิสต์จะยึดที่ดิน บ้านเรือน บ้านเช่า ช้าง ม้า วัวควาย แก้วแหวนเงินทองไปจากประชาชนจนหมด “ทุกคนจนเหมือนกันหมด” ทั้งนี้ก็เพราะพวกคอมมิวนิสต์ได้ “ปล้นประชาชน” ไปจนเกลี้ยง เกลี้ยงจริงๆ กล่าวคือเงินในธนาคารคอมมิวนิสต์ก็ยึดหมด ต่อมาคอมมิวนิสต์ก็จะประกาศให้ประชาชนนำเงินที่มีอยู่ไปแลกเปลี่ยนเป็นเงิน ปลดปล่อยภายในกำหนดเวลาประกาศหนึ่งวัน ๙.๐๐ นาฬิกา ถึง ๑๕.๐๐ นาฬิกา ประชาชนเงินที่มีอยู่ทั้งหมดไปแลกตามที่ ๆ กำหนด แต่พี่น้องชาวไทยที่รัก ประชาชนจะแลกได้เพียงไม่เกินคนละประมาณ ๕๐๐ บาท จากปากคำนักศึกษาลาวที่หลบภัยคอมมิวนิสต์มาอยู่ในเมืองไทยรุ่นล่าสุด ก็หมายความว่า ประชาชนจะมีเงินไม่เกิน ๕๐๐ บาท แม้แต่คนเดียว นี่ไงละที่คอมมิวนิสต์โฆษณาว่า “ทุกคนเท่าเทียมกัน” ก็คือ

“จนเท่ากันหมด” นั่นเอง ยกเว้นพวก
คอมมิวนิสต์ไว้พวกหนึ่ง นี่คือการมวีธี
“ปล้นประชาชน” ของคอมมิวนิสต์

ในโลกของคอมมิวนิสต์นั้นประชาชน
ทุกคนต้องยึดหลัก ๓ ข้อ คือ “ถ้ายังไม่รัก
ก็อย่าเพื่อรัก ถ้ายังไม่แต่งก็อย่าเพื่อแต่ง
ถ้ายังไม่มียูกก็อย่าเพื่อมีลูก” กรอบครัวใด
มีลูกเกิน ๒ คน เรียกว่า “ลูกนอกโครงการ”
ผู้ใดมีลูกนอกโครงการจะต้องเสียค่าใช้จ่าย
สูงมากในการเลี้ยงดู ทั้งด้านการรักษา
พยาบาล การศึกษา และอื่น ๆ ดูเอาเถิด
ว่าคอมมิวนิสต์นั้นมันใช้วิธีการบีบบังคับ
ประชาชนทุกอย่างก้าวไปเลย ถ้าท่านรักใคร
สักคนและต้องการจะแต่งงาน คอมมิวนิสต์
จะอนุญาตก็ต่อเมื่อฝ่ายชายอายุ ๒๗ ปี
ฝ่ายหญิงอายุ ๒๕ ปีขึ้นไป (ยกเว้นกรณี
การ “นอนสามัคคี” และ “การนอน
สองแสง” ในประเทศเพื่อนบ้านอันเป็น
“แผนกลินชาติ”)

การเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ
จะกระทำได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจาก
เจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์แล้วเท่านั้น เจ้าหน้าที่

จะออกใบอนุญาตการเดินทางให้ถ้าเห็น
สมควร ผู้ใดเดินทางโดยไม่มีใบอนุญาต
จะถูกจับกุมและลงโทษ โดยปกติครอบครัว
หนึ่งจะได้บัตรปันส่วน น้ำมัน เกลือ
น้ำตาล สำหรับไปซื้อที่ร้านสหกรณ์ในเขต
ซึ่งเจ้าหน้าที่กำหนดไว้ จะนำบัตรปันส่วน
ไปซื้อจากร้านสหกรณ์ร้านอื่นในเขตอื่นไม่
ได้ หากต้องการไปเยี่ยมญาติในเขตอื่น
เมื่อขออนุญาตแล้วเจ้าหน้าที่จะโอนข้าวไป
จ่ายที่ร้านสหกรณ์ในเขตที่จะไป ถ้าเกิดมี
ปัญหาเดินทางไม่ได้ก็ต้องไปแจ้งขอให้
เจ้าหน้าที่ทำการโอนข้าวตามโควต้ามายัง
คนที่เดิม สนุกดี พิลึกไหมเล่า นี่มันอะไร
กันนะ? ก็การวิตรอนอิสรภาพและเสรีภาพ
ของประชาชนนะซี อย่างนี้แล้วประชาชน
ในประเทศคอมมิวนิสต์จะหนีไปไหนรอด?
หนีก็อดตายแน่นอน

ประชาชนในประเทศคอมมิวนิสต์
นั้นไม่มีอิสระเสรีแม้แต่การเขียนจดหมาย
ผู้เขียนมีโอกาสได้พบชายคนหนึ่งที่มี
ลูกชายอยู่ในประเทศคอมมิวนิสต์ เมื่อ
ทราบข่าวว่าพ่อจะกลับไปตายบ้านเกิด
ตามประสาคนแก่ก็รีบเขียนจดหมายมาถึง

พ่อ ห้ามมิให้พ่อไป เพราะเมืองคอมมิวนิสต์นั้น ไม่มีอิสระเสรีและถ้าพ่อขึ้นไปพ่อจะไม่มีความสุข พ่อจะทนไม่ได้ คอมมิวนิสต์เปิดออกอ่านและผนึกของส่งถึงพ่อ ผู้รับ ปรากฏว่าลูกชายเจ้าของจดหมายต้องถูกขังคุกได้คืนเสียหลายเดือน ในฐานะที่ทำความผิด “กระทำการเป็นที่เสื่อมเสียแก่เกียรติภูมิของประเทศ”

พี่น้องกรรมกร ชาวนา ชาวสวน

นิสิต นักศึกษา ทหาร ตำรวจ และประชาชนที่รัก สิทธิ เสรีภาพ และอิสรภาพ ทั้งที่กล่าวมานี้ท่านต้องการไหม? เอาไหม? ท่านไม่ต้องการใช้ไหม? เมื่อไม่ต้องการก็จงตื่นเถิด ลูกขึ้นเถิด มารวมพลังสามัคคีกับทุกผู้ทุกหมู่เหล่าเยี่ยงบรรพบุรุษของเรา เพื่อช่วยกันป้องกันประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตย ให้วัฒนาถาวรอยู่ชั่วกัลปาวสานต์

